

சிந்தனை

வைகாசி '98

இதழ் - 6

«படைப்பாற்றல் இல்லாத சமூகம் எழுச்சி கொள்ளமுடியாது»

வணக்கம்

இத்தோடு அம்மாவின் ஆறு இதழ்கள் விரிந்தாகிவிட்டது. சொல்லாமலே புரியும் குறிப்பிட்ட ஒருவிடயத்தை தவிர வேறெவ்விதத்திலும் அம்மா சோர்வடையவில்லை என்பதை இதழ்களைப்புரட்டும்போது உணர்ந்து கொள்வீர்கள்.

அம்மா ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது சஞ்சிகைக்குரிய நோக்கெதையும் பெரிதாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. படைப்புத்துறையில் ஆர்வம்கொண்ட இலக்கிய நண்பர்களிடையே தொடர்பினை நெருக்கமாக்கிக்கொள்ளல், அதனூடு படைப்புத்துறைக்கு முடிந்தளவுக்கு ஊக்கம் கொடல். இவ்வளவுதான்.

ஆயினும் சூழலில் நிலவிய வெறுமை அம்மாவை ஓர் சிற்றழாகவே பாிணமிக்கச்செய்துவிட்டது. இன்னும் பிரான்ஸ் எல்லைதாண்டி ஸ்கன்டிநேவியச் சிறப்பிதழ், ஆஸ்திரேலியச் சிறப்பிதழ் என்றும் விரிகின்றது. இவ் எல்லை விரிப்பினூடு அந்தந்த நாட்டுச்சூழலின் படைப்புகள் - தரமான படைப்பாளிகள் அடையாளப்படுத்தப்படுவார்களாயின் தமிழ் வளம்பெற அம்மாவும் தன்னால் முடிந்த சிறுபங்கினை ஆற்றினாள் என்ற மகிழ்ச்சியினையும் எய்துவாள்.

ஒரு சிற்றழானது வெறுமனே காலத்தின் பதிவாகிப்போவதில் மட்டும் திருப்தி கொண்டுவீடமுடியாது.

அது குறிக்கப்பட்ட சிலநோக்குகள் - முன்னெடுப்புகளோடு முன்னோக்கிய சமூக அசைவுக்கான இயக்கமாகவும் வளரவேண்டும்.

சஞ்சிகை என்ற எல்லையை அடையும்போது அடுத்தகட்டத்துக்கான தேவையும்கூடவே அம்மாவுக்கு எழுகிறது.

இன்றேல் பல்வேறுவகை நெருக்கடிக்குள்ளான அம்மாவின் உழைப்பு அர்த்தமற்றதாகிவிடும். சிறுகதை, விமர்சனம் இந்த எல்லைகளுள்ளும் கூட எட்டக்கூடிய இலக்குகள் நிரையவே உள்ளன.

அம்மாவில் அக்கறைகொண்டோரை இன்னும் நெருக்கமாக அம்மா அழைக்கிறாள். வெற்றுக்கோடிங்கள் பயன்தரா. செயலினூடு இலக்குகளை எட்டுவதே நல்வழி.

- அம்மா.

27. 05. 1998

தொடர்புகளுக்கு :

S. Manoharan
Esc. E13
210, Ave du 8 Mai 1945
93150 Le Blanc Mesnil
France.

R. Pathmanaba Iyer
27-B High Street
Plaistow
London E13 0AD
Tel: 020 8472 8323

ஜி. நாகராஜன்

- ஜமுனா ராஜேந்திரன்

1.

நாகராஜனின் முழுப்படைப்புகளுடையதும் தொகுதியை நாம் இன்று விடுத்துப் பார்க்கும் வேளையில் திருநாமம் குற்றவாளியும் நாவலாசிரியனும் சமாலுறவாளனும் மனிதஉரிமைப்போராளியும் செயல்பாட்டாளனுமான பிரெஞ்சுப்படைப்பாளி ஜீன் ஹெனே நமக்கு முன் இருக்கிறான். பாலுறவும் குற்றச்செயல்களும் அதிகாரமும் பற்றி ஆய்வுசெய்த கோட்பாட்டாளன் சமாலுறவாளன் மிஷேல் பூக்கோ நமக்கு முன் இருக்கிறான்.

பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன் மரணமுற்ற ஜி. நாகராஜனும் ஹெனேவும் பூக்கோவும் சஞ்சரித்த உலகமும் வாழ்ந்து அனுபவம் பெற்றதும் ஒரே உலகதான். குற்றவாளிகள் ஒழுக்கக்கேடர்கள் சமூகவிரோதிகள் என்று நிராகரிக்கப்பட்டோரின் உலகு.

பூக்கோவுக்கு சிறைக்கைதிகள் நடத்தப்படுகின்றவிதம், சிறைவிதிமுறைகள் போன்றன பிரச்சினைக்குரியனவாக இருந்தன. குற்றச்செயல்களை ஆழ்ந்து சென்று வரலாற்றை உடைத்துக்கொண்டுபோன அவர் ஒருபோதும் குற்றவாளிகள் என்று சொல்லப்படுவோருக்கெதிரான சார்புநிலை எடுக்கவில்லை. இன்னும் தனது ஆய்வு நோக்கம் ஒரு படைப்பாளியின் நோக்கம் போன்றது தான் என்கிறார். தீர்ப்பு சொல்வதோ சார்புநிலை எடுப்பதோ கலைஞனுக்குத் தேவையில்லை. எனது ஆய்வுக்கும் தேவையில்லை என்கிறார்.

ஹெனே புத்தகங்களைத் திருடினான். நிறுவெறிக்காட்டப்பட்ட அராபியர்களுக்காகப் போராடினான். பாலஸ்தீனத்துக்குப்பயணம் மேற்கொண்டு நாவல் எழுதினான். ரெட்பிரிகேட் எனும் ஜேர்மனிய அதிதீவிரவாதிகளின் விடுதலைக்காக

முத்தாய்ப்பு வைத்து முடிவுசொல்ல ஆசிரியர்காட்டும் தயக்கம் அல்லது பரிபூர்ணவிலகல் கலைபூர்வமானது. வாழ்க்கையின் பரப்பையும் விசித்திரங்களையும் சிக்கல்களையும் அனுபவபூர்வமாக மனதில் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்ட கலைஞனின் பொறுப்புணர்ச்சி அது.
-ஜி. நாகராஜனின் உலகம்
-சுந்தரராமசாமி (பக். 365)

சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எப்போதுமே சுயமுரண்பாடுகளுக்கு அடிமையானவர்கள். அவர்கள் எப்போதுமே தங்களையோ பிறரையோ நேசிப்பவர்களாகவோ அல்லது எப்போதுமே தங்களையோ பிறரையோ வெறுத்துக் கொள்பவர்களாகவோ இருப்பதில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.
-கடிதம் : ஜி. நாகராஜன் (பக். 348)

சர்வதேசீதியில் ஆதரவு தேடினான்.

பூக்கோவுக்கும், ஹெனேக்கும் நாகராஜனுக்கும் இருக்கும் மிகப்பெரிய வித்தியாசம் நாகராஜன் செயற்பாட்டாளர் இல்லை. அநேகமாக எந்தத் தமிழ்ப் படைப்பாளியுமே சீரிய செயற்பாட்டாளராக இல்லாதிருப்பதைக் குறிப்பிடலாம். பூக்கோ அல்ஜீரிய மாணவர் எழுச்சியில் பங்கேற்றவன். ஹெனே பாலஸ்தீன விடுதலை எழுச்சியை கடைசிவரை ஆதரித்து நின்றவன்.

ஜி. நாகராஜன் ஆன்றமைந்த படைப்பாளி என்பதில் எவருக்கும் இரண்டு கருத்துக்களிருக்க நியாயமில்லை. குற்றச்செயல் புரிந்தமனிதர்கள் என்போரின் வாழ்வனுபவத்தை மனித தரிசனத்துடன் சமநிலையுடன் நோக்குவது என்பது வேறு. அவர்களின் வாழ்வை தூரப்படுத்திக்கொண்டு பார்த்து இலட்சியப்படுத்தி பரவசப்படும் மனோநிலை என்பது வேறு. இலட்சியப்படுத்திக் கொள்ளாதவன் பரவசப்படாதவன் அந்தமனிதர்களின் நியாயங்களுக்காக அமைப்புக்களை நிறுவனங்களை கேள்விகேட்டான், தகர்ப்பான் செயல்பாட்டாளன் ஆவான்.

இந்தத்தொகுப்பில் சி. மோகனின் முன்னுரையிலும்சரி சந்தராமசாமியின் பின் இணைப்பிலும்சரி பின் அட்டையில் போடப்பட்டிருக்கும் ஜி. நாகராஜனின் பரத்தையர் பற்றிய மேற் கோள் தரப்பட்ட தன்மையிலும் சரி இலட்சியப்படுத்திக்கொள்வதென்பது தென்படுவது மனதுக்கு சங்கடமளிக்கிறது.

குற்றச்செயல்புரியும் மனிதர்களின் உலகுபற்றிய படைப்பில் பங்கேற்போர் படைப்பாளி / குற்றச்செயல்புரியும் சமூகம் / படைப்பாளியின் வர்க்க அபிலாசைகள் மற்றும் வாழ்க்கைநோக்கையொத்த வாசகன் என மூவர் உண்டு. இந்த மூவரிலும் குற்றச்செயல்புரிந்த மனிதனின் உலகமே எனக்கு முக்கியமானது. படைப்பாளியின் மீதான எனது இலட்சியப்படுத்திக்கொள்தல், பரவசப்பட்டுக்கொள்தல், என்னளவில் சயபிரதாபத்துக்கும் இரக்கத்துக்கும் ஆட்பட்டு குற்றச்செயல்புரிந்த மனிதர்கூட்டத்தின் வாழ்வு மேம்பாட்டுக்கான நடவடிக்கையில் இருந்து தூரப்படுத்திக்கொள்ளுதல் என்பது ஒப்புதலுடையதன்று.

தன்னிலும் கீழானவாழ்வும் கலாச்சார வாழ்முறையும் கொண்ட மனிதர்களின் வாழ்வை அதன் வேதனைகள் சமூகக் காரணங்கள் போன்றவற்றிற்குப்பால், இலட்சியப்படுத்திக் கொள்ளும் போக்கு இந்தநூலின் தொகுப்புமுறையில் உள்ளதாக என்னால் உணரமுடிகிறது. காரணம் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் மனோநிலை இத்தகையதுதான்.

இந்த மனோநிலை நாகராஜனின் எழுத்துக்களை எவ்வகையிலும் பாதித்துவிடக்கூடாது என்பது மிகமிகமுக்கியமானது. நாகராஜனுக்குள்ளும் இந்தமனோநிலை எங்கேனும் கொஞ்சமாக இருந்ததால் தான் அவர் செயல்பாட்டாளராக தவிர்ந்தாரோ என்றும் கொள்ள இடமுண்டு. இதுவன்றி இந்திய மனோவியலில் ஜி. நாகராஜனை மீறியும் செயற்பாடாடமுடக்கம் சாசுவதம் தானோ என்றும் கொள்ளமுடியும்.

நாகராஜனின் சொந்த வாழ்வுக்கும் எழுத்துக்கும் உள்ள உறவு நாகராஜனின் குடும்பம் மற்றும் குழந்தைகளுக்குமான பொறுப்பு போன்றவற்றையும் விசாரித்தறிவது இன்னொன்று. நாகராஜனின் வாழ்வதான் எழுத்து என்போரும் நாகராஜன் அப்பாவி என ஜாதீய அறிவியல் மனோநிலையுடன் சொல்வோரும் இன்றும் உளர். இவையெல்லாம் நிஜத்தில். மேற்கில் இப்படியான ஒரு எழுத்தாளன் இருந்திருப்பின் தீவிரமான தேடுதலுக்குள்ளாகி எழுத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். நாகராஜனின் எழுத்தும்வாழ்வும் ஒன்றாகியிருப்பது அதன் நீட்சியாக அவர் செயற்பாட்டாளராகியும் இருந்திருந்தால் நாகராஜனுக்கு இன்றிருக்கும் பிம்பமும் பிரதிமையும் வழிபாடும்கூட கிடைத்திருக்குமா என்பத கூட சந்தேகம்தான்.

2.

காலச்சுவடு பதிப்பகம் தனது மூன்றாவது புத்தகமாக ஜி. நாகராஜனின் படைப்புக்களைக் கொண்டுவந்துள்ளது. நாளை மற்றுமொருநாளே, குறத்தி முடுக்கு என்னும் இரு நாவல் / குறுநாவல்கள். 34 சிறுகதைகள். 10 கட்டுரைகள் அல்லது குறிப்புகள்.

ஜி. நாகராஜன் படைப்புக்கள் தொகுப்பாசிரியர்: சி. மோகன் காலச்சுவடு பதிப்பகம் (ஆகஸ்டு 1997) 151 கே. பி. சாலை, நாகர் கோவில், 629001, விலை ரூ145 பக்.366

நாகராஜனின் வாழ்வையும் படைப்புலகையையும் குறித்து விபரங்களும் அபிப்பிராயங்களும் தருகிறவையாக நாகராஜன் வாழ்க்கைக்குறிப்பும் சி. மோகனின் முன்னுரையும் சந்தராமசாமியின் நாகராஜனின் உலகம் கட்டுரையும் இருக்கிறது.

நாகராஜனின் தந்தை வக்கீல் கணேச அய்யர். பிறந்தது 1929 செப். 1. நாகராஜன் கணிதத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் சீரிய புலமை பெற்றவர்.கம்பூனிஸ்ட் கட்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டதால் கல்லூரியிலிருந்து நீக்கப்பட்டவர். கட்சித்தலைவர்களான கே. பாலதண்டாயுதம், ப. மாணிக்கம், ஏ. நல்லசிவம், சி. முருகானந்தம் போன்றோரோடு சேர்ந்து பணியாற்றியவர். சந்தராமசாமி, தொ. மு. சி. ரகுநாதன், கிருஷ்ணன் நம்பி, டி. செல்வராஜ், நெல்லை எஸ். வேலாயுதம் போன்ற எழுத்தாளர்களோடு நெருங்கியிருந்தவர். நா. வானமாமலை, சங்கரநாராயணன் போன்ற கட்சியின் கல்வியாளர்களோடு சேர்ந்து பணியாற்றியவர். 80களின் துவக்கத்தில் கட்சியில் நம்பிக்கையிழந்தார். அரவிந்தர், காந்தியிடம் தீவிர ஈடுபாடு கொண்டார். இருமுறை திருமணம் செய்துகொண்டார். முதல் மனைவி ஆனந்தா. இரண்டாமவர் நாகலட்சுமி. நாகலட்சுமிக்க இரண்டு குழந்தைகள். மகன் ஆனந்தி. மகன் கண்ணன்.

வாழ்க்கைக்குறிப்பு / ச. ரா. கட்டுரை / சி. மோகன் முன்னுரை போன்றவற்றில் எழுத்தில் பதியப்படாததும் வெளிப்படையாகவும் பரவலாகவும் அறியப்பட்ட உண்மைகள் சில : ஜி. நாகராஜன் கஞ்சா குடிப்பார். சதா சாராயம் குடிப்பார். விபச்சாரிகளோடு நிறையப்பழகியவர். இறுதிக்காலத்தில் குடும்பத்துக்கான பொறுப்பை முற்றிலும் நிறைவேற்றியவர் இல்லை. மனைவியின் வெறுப்புக்கு ஆட்பட்ட நிலையிலேயே இறந்தார். பால்ஸ்டாபின் வாழ்வை எத்தனை இயல்பாகவும் தத்துவநோக்குடனும் அணுகுகிறோமோ அதே இயல்புடனும் வாழ்க்கைபற்றிய தத்துவநோக்குடனும் அணுகப்படவேண்டிய வாழ்க்கைதான் ஜி. நாகராஜனடைய வாழ்க்கையும் எழுத்தும். நான் சொல்லுகிற விஷயங்கள் எதுவுமே அதிர்ச்சியூட்டவோ விகாரப்படுத்தவோ சொல்லப்பட்டதன்று.

நாகராஜன் வாழ்வின் நெருக்கங்களை அதனது மிகமிக அடிப்படையான நிணமும் இரத்தமும் நாளும் தன்மையில் நேர்த்தியாகக் கண்டு படைத்திருக்கிறார். வாழ்க்கையை அவர் இலட்சியப்படுத்தியோ ஆச்சர்யத்துடனோ பரவசத்துடன் தத்துவமயப்படுத்திக்கொண்டோ பார்க்கவில்லை. ஆனால் அவரது எழுத்துக்கள் தொகுக்கப்பட்டதும் முன்வைக்கப்பட்டதுமான தன்மை நேரெதிராக உள்ளது.

நாகராஜன் வாழ்வை எழுத்திலும் செவிவழியிலும் அறிந்தளவில் விபச்சாரிகளின் குற்றவாளிகளின் உலகை சதா ஊடுருவிப்பார்க்கும் கதாமனிதன், ஆண்மனிதன் அவர்தான்.

நாகராஜனின் படைப்புலகின் விஷேசம் அல்லது சீரிய தன்மை என்று காணப்படுகிற பிரச்சினைதான் என்ன?

சமூகம் மற்றும் ஒழுக்கம் சார்ந்த தீர்மானங்களும் கட்டுப்பாடுகளும் தனிமனிதவாழ்வின் எழுச்சியையும் வீரியத்தையும் காயடிக்கும் வன்முறையாகிவிட்டநிலையில் தனிமனிதனின் முழுமையான பூரணத்துவ வாழ்வைக் கோஷிக்கும் குரல் நீட்சேயிடம் இருந்து எழுந்தது. பாலியல் கட்டுப்பாடுகள் மனித மனதில் அரும்பும் மொக்குகளைக் கருக்கும்நிலையில் ஏற்படும் விபரீதங்களை பராய்டின் குரல் மொழிந்தது. இலட்சியவாதத்தின் பெயரால் தன்னியல்பான படைப்பு ரீதியான தனிமனித வாழ்வின் குரல்வளை திருகப்பட்டிருப்பது அறியப்பட்டது. தனிமனிதனின் மெய்யான உணர்வுகளை வசப்படுத்துவதன் மூலம் வாழ்வின் உண்மையை அகப்படுத்தும் முனைப்போடு மேலை, கலை இலக்கியப்படைப்பாளிகள் விந்தையான கனவ்விரதேசத்துக்குள் பிரவேசிக்கத்தலைப்பட்டனர். காரண காரிய ரீதியிலான தர்க்கங்களின் தளைகளிலிருந்து விடுபட்ட சுதந்திரமான கனவுலகு குறித்தும், மாயப்பதிர் அனுபவஉலகம் குறித்துமான வேட்கை படைப்பு மனங்களில் உருப்பெற்றது. தமிழில் இலட்சியவாதத்திற்கு எதிரானதும் தனிமனித

இயல்புணர்ச்சிகள் சுயமாக வெளிப்படுவதன்மூலம் வாழ்வின் அழகு நூணமாக விரிவதைக்கொண்டாடுவதுமான முதல் தீர்க்கமான குரல் நாகராஜனுடையது.

இதில் சிறப்பு என்னவென்றால் கனவுலகின் சுதந்திரத்தில் மலரும் தனிமனித இயல்புணர்ச்சிகளை அகப்படுத்துவதன்மூலமே மெய்மையை அறியமுடியுமென்று மேலைக்கலைஞர்கள் பிராயாசைப்பட்டபோது ஜி. நாகராஜன் வாழ்வின் விளிம்புநிலை மனிதர்களிடம் சுபாவமாக இயல்புணர்வுகள் மொக்கவிழ்வதை கண்டதும் அவ்வுலகை படைப்பித்ததும் தான்.

விலைப்பெண்கள், "அத்தான்"கள், உதிரிகள் இவருடைய படைப்புலகை வடிவமைத்தனர்.

—முன்னுரை : சி. மோகன். (பக். 7-8)

மனித சுதந்திரத்துக்கான ஒரே நிபந்தனை சதா மதிப்பீடுகளை மறுமதிப்பீடு செய்வதும் (revalue all values) மறுபரிசீலனையுடைய மதிப்பீடுகளை முன்வைப்பதும் தான். புதிய மதிப்பீடுகளை நிறுவனமயப்பட்டதன்மையில் சாதிப்பவன் இலட்சியவாதி. மதிப்பீடுகளை நிரந்தரமாக எதிர்ப்பவன் அராஜகவாதி. இலட்சியவாதி மனிதமுரண்களை ஒதுக்கிவிட்டு ஒன்றுபடுத்தும் நோக்கில் சகிப்புத்தன்மையற்ற வன்முறையாளன் ஆகிறான். அராஜகவாதி மதிப்பீடுகளை சதா உடையவனாகி சகமனிதர்களை என்றென்றைக்கும் துன்பத்திற்குள்ளாக்கும் அகங்காரமுள்ளவனாக ஆகிறான்.

கலைஞன் இலட்சியவாதத்திற்கு ஏதிரானவன் ஆயினும் அவன் அராஜகவாதியும் அல்லன். சகமனிதனை நேசிப்பவனும் அவன்தான். வெறுப்பவனும் அவன்தான். தன்னையே நேசிப்பவனும் வெறுத்துக்கொள்வவனும் அவன்தான். கலைஞன் இங்குதான் நிற்கிறான். இலட்சியவாதத்திற்கும் அராஜகவாதத்திற்கும் இடையில்தான் கலைஞன் நிற்கிறான். கலைஞனின் பரட்சியாளன் கிளைத்து செயல்படுகிறவன் ஆகிறான்.

நிறுவனமயப்பட்ட மதத்தின் இலட்சியவாதத்திற்கு எதிராக நீண்டபயணம் போனான் நீடேஷ. நிறுவனமயப்பட்ட பாலியல் அறங்களுக்கு எதிராக தேடிப்போனான் பிராய்ட். மார்க்ஸ் என்ன ஆனான்? சி. மோகனின் நீண்ட மேற்கோளில் கவனம் செலுத்துகிறவர்கள் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய பல்வேறு தத்துவக்கலைக்கோட்பாடுகளை அவர் தமிழ்ப்படுத்திச் சொல்லிப்பிடுபதை அவதானிக்கமுடியும். (உதாரணம் : பிராய்ட் - நனவோடை மனம் - ஸர்ரியலிசம்). மார்க்ஸியம் மேலைக்கலைஞர்களிடம் ஏற்படுத்திய கலை இலக்கிய தாக்கங்கள் அறவே விடுபட்டுவிட்டது. ஸர்லியலிஸ்டுக்கள் பிளவுபட்டார்கள். பிசுலோ கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சிப்பக்கம் வந்தார். இயல்புணர்வுகளைக்கொண்டாடிய ஜெனே இடதுசாரிகள் பக்கம் வந்தார். அவரும் விளிம்புநிலை மக்களிடமே நின்றார். பூக்கோ விளிம்புநிலை மக்களோடு செயற்பட்டார். இயல்புணர்வுகளைக் கொண்டாடினார். ஜி. நாகராஜனின் பயணம் மார்க்ஸ் - இயல்புணர்வுகளைக்கொண்டாடிய மத்தியதரவர்க்க தனிநபர் பயணம் - அரவிந்தர் காந்தி எனப்போனது - இந்திய மரபுச்சொல்லில் அருணகிரிநாதர் போன்றவர் எனக்குறிப்பிடுகிறார் ரஞ்சகுமார் (சரிநிகர் - இலங்கை). நாகராஜனின் பயணம் உலக இலக்கியப்படைப்பாளிகளை வைத்துநோக்கும்போது வரலாற்றில் பின்திரும்பிப்போன பயணம்தான்.

சு. ராவுக்கு நாகராஜன் கதைகள் முக்கியமானவைகளாக ஆக்காரணம் என்ன?

அனுபவங்கள் பற்றிய அக்கறையே நாகராஜனுக்கு பிரதானமாக இருக்கிறது. மகான்களுக்கு கிடைக்காத தரிசனங்கள் எல்லாம் கொஞ்சம் இவருக்கு கிடைத்தமாதிரிப்படுகிறது. (பக். 363 - 364) அந்தந்த உலகங்களுக்கு உரித்தான நாடங்களை எழுப்பி, இந்த இரு உலகங்களையும் நாம் அனுபவித்துப்

ரசிக்கும்படியாக எழுதிவிடுவது எல்லாவற்றிற்கும்மேலாக இவர்கலைஞர் என்பதால்தான் என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும். (பக். 365)

எதிர்முரண்களை சமநிலையுடன் பார்க்கும் தர்க்கபூர்வமான படைப்புமனநிலை நாகராஜனுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. எழுத்தில் வாழ்வை வெளிப்படுத்துவதில் புறநிலை உள்டக்கம் அகநிலை மனஎழுச்சி அனுபவம் மொழி என ஜி. என். னின் அபிப்பிராயங்கள் ஜீவராமுனின் சதுரச்சிறகை முன்வைத்து இலக்கிய அனுபவம் கட்டுரைகளிலும், டிசைம்பித்தன் மொனி போன்றோரை முன்வைத்து மொனமும் பித்தமும் கட்டுரையிலும் வெளிப்படுகிறது. தனது கதைகளிலேயே விமர்சனத்தகுதிபெற்ற சிறுகதையாக "யாரோ முட்டாளர் சொன்ன கதையை" தன் கண்டதும் கேட்டதும் சுயவிமர்சனத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

நாகராஜன் சொல்கிறார் : புலன்களின் மூலம்தான் உள்ளத்தை அணுகமுடியும் என்பது கலையின் குணம் என்று ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் அது கலையின் தவிர்க்கமுடியாத குறைபாடு என்றாவது ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

நீடேஷ பிராய்ட் மார்க்ஸ் போன்ற கோட்பாட்டாளர்களின் நடைமுறை வெற்றிதோல்விகள் விமர்சனங்களை நாம் இப்போது மதிப்பீட்டுக்கு உள்ளாக்கிப்பார்க்கும்போது சில அவதானங்களுக்கு வரமுடியும். நாம் வாழும்காலத்தில் விடுதலை இறையியல் இருக்கிறது. மாக்கையும் பிராய்டையும் இணைக்கமுயன்ற எரிக் பிராய்ட் இருக்கிறார். மாக்ஸிய உளப்பூப்பாய்வுமுறை பற்றிய ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. இச்சூழலில் தனிமனித இயல்புணர்ச்சிகள் சுயமாகவெளிப்படுவதன்மூலம் வாழ்வின் அழகு நூணமாக விரிவதைக்கொண்டாடுவது என்பது மிகுந்த சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினை யாகிறது. இயல்புணர்வுகள் என்று எதைக்குறிப்பிடுகிறோம். நாகராஜனின் கதைகளில் பாலுணர்வுமட்டுமே இயல்புணர்வு என்றாகிறது. சில கதைகளில் (அப்படி ஒரு காலம் ஒரு பிறவி) வன்முறையும் கூட இயல்புணர்வென்று கொண்டாடும் தன்மை உள்ளது.

இயல்புணர்வான பாலுணர்வு, வன்முறை போன்றவற்றை உண்மையில் விளிம்புநிலை மக்கள் "சுயமாக வெளிப்படுவதன் மூலம் அழகு நூணமாக விரிவதை கொண்டாடுகிறார்களா?" இயல்புணர்வுகளின் சுயமான வெளிப்பாடு அவர்களுக்கு இயல்பாக அமைகிறதா? அவர்களுக்கு வெளியில் திரண்டிருக்கிற ஒழுக்கநியதிகளுக்கு எதிரான அவர்களின் பாலுணர்வுகள் அவர்களுக்கு அழகுதருவதாக, சந்தோசம் தருவதாக, மனநிம்மதி தருவதாக குற்றமற்ற மனநிலை தருவதாக அமைகிறதா? தம்வாழ்வில் இடம்பெறும் வன்முறையை அவர்கள் சந்தோசமாக ஏற்கிறார்களா? வன்முறையைக் கொண்டாடுகிறார்களா?

இந்தக் கொண்டாட்டங்களின் மூலம் சந்தோசம் அடைகிறவர்களும், வாழ்வின் பரிபூரண அழகுவிவதாக்கண்கிறவர்களும் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வுக்குள் நுழைகிற அந்நியர்கள் தான். விபச்சாரிகளைப்பற்றிய பாலகுமாரனின் சுப்பிரமணிய ராஜீவின் எழுத்துக்களில் கூட இதைக்காணலாம். சதாவிபச்சாரிகளிடம் போன - மனைவி இறந்தபின் கல்யாணம் கட்டிக்கொள்ளாத தனது தந்தையையிடிவடன் பார்க்கும் மகளைக்கூட பாலகுமாரன் சித்தரித்திருக்கிறார்.

பாலகுமாரனின் வாழ்வும் அவர் பெண்களுக்கு வலியுறுத்துகிற மதிப்பீடுகளும் நாம் அறியாததல்ல. ஜி. நாகராஜன் இதில் எங்கே வேறுபடுகிறார். பாலகுமாரனின் கதையின் மையமானவன் அன்னியன்தான். அவனது மனநிலைதான் மையம். ஜி. நாகராஜனில் விளிம்புநிலை மக்கள்தான் மையமானவர். ஆனால் இங்கு இயல்புணர்வுகளை

கொண்டாடுகிறவர் அந்நியன்தானே ஒளிய விளிம்புநிலை மக்கள் அல்ல. விளிம்புநிலைமக்கள் மீது இந்தவாழ்வு சமத்தப்படுகிறது. இந்த சமத்தப்பட்ட வாழ்விலும் அன்புடனும் பொறுப்புடனும் தீர்க்க சிந்தனையுடனும் பரிவுடனும் மனிதத்தன்மையுடனும் அவர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள். தம்நிலத்தை அவர்கள் பறிகொடுக்கிறார்கள் (அப்படி ஒரு காலம் அப்படி ஒரு பிறவி). ஐந்து வட்டிக்கு கடன் வாங்குகிறார்கள் (சம்பாத்தியம்) தன் கல்யாணத்திற்கு தானே சம்பாதிக்க வேண்டி விபச்சாரியாகிறான். பிற்பாடுகணவனுக்குத்தெரிய வரக்கூடாதென நினைக்கிறான் தாய். (பூர்வாசிரமம்) விபச்சாரியென நிலையெண்ணிப் புலம்புகிறான் பிராமணத்தாய் (எங்களுர்) கணவனை மனைவியிடமிருந்து பிரித்ததற்காக குற்றவுணர்வுகொள்கிறான் ஒரு விபச்சாரி (குறத்தி முடுக்கு) மீனாவுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையவேண்டுமென்ப பொறுப்பேற்கிறான் கந்தன் (நானை மற்றுமொரு நாளே)

இவ்வாறு நாகராஜனின் விபச்சாரிகள் அத்தான்களும் உதிரிகளும் மிகுந்த பொறுப்புணர்வு கொண்டவர்களாகவும் அன்புகொண்டவர்களாகவும் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாகவும் தனக்கென்று ஒரு மனிதனின் அன்புக்கு ஏங்குவர்களாகவும் (டெர்லின் சட்டையும் எட்டுமுறு வேட்டியும் அணிந்த மனிதர்)தான் இருக்கிறார்கள். நாகராஜன் கணவன்மனைவி உறவைக்கொண்டாடித்தான் இருக்கிறார். (ஜீரம் மற்றும் அனுபுகம் அங்கும் இங்கும் தீராக்குறை, வாழ்வும் எழுத்தும்). ஜி. நா. விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வை மேம்படுத்துகிறேன் எனக்கொட்டி முழக்கவில்லை. அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யவில்லை. அவர்களதுவாழ்வை அந்நியனாக ஒரு சமூகத்தையாக நிரந்தரமானது. (Permanent State) என்று கருதி அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர்களது வாழ்நிலையின் மீது காலாதிகாலமாக சமத்தப்பட்ட அதிகாரம் அறம் ஒழுக்கம் போன்றவை குறித்த அவதூறுகள் மத்தியிலும் மனிதத்தன்மையுடன் வாழ்கிறார்கள் என்பதைத்தான் ஜி. நாகராஜன் சித்தரிக்கிறார். ஆகவேதான் பொலிஸ்காரர்கள் இன்ஸ்பெக்டர்கள் வக்கீல்கள் நீதிபதிகள் பற்றிய நையாண்டியும் கோபமும் பல்வேறு கதைகளில் இருக்கிறது. (வெகுமதி, போலிஸ் உதவி, பச்சைக்குதிரை, நானை மற்றுமொருநாளே, ஓடியகால்கள்)

நாகராஜன் இங்குதான் ஜெயகாந்தனிடமிருந்து வேறுபடுகிறார். விளிம்புநிலை மக்களை மத்தியதரவர்க்கஇலட்சிய வாதத்துடன் இவர் பார்க்கவில்லை. இன்னும் அப்படிப்பார்ப்பதை நையாண்டியும் செய்கிறார். (அக்கினிப்பிரவேசம்) ஜி. நாகராஜனின் படைப்புலகு ஒருவகையில் ஸத்தியத்திரேபின் படைப்புலகு போன்றதுதான். உடைத்துக்கொண்டு செயற்படும் மனம் அல்ல. விளிம்புநிலை மக்களின் அவலவாழ்விலும் இயல்பையும் அழகையும் அன்பையும் பொறுப்புணர்வையும் காணும் மனம் அவருடையது. நாகராஜனில் எனக்கு இதுதான் முக்கியமாகப்படுகிறது. நாகராஜனது தேடலை இயல்புணர்வின் கொண்டாட்டமாகவோ, அதனில் விரியும் அழகுணர்வாகவோ பார்க்கும் பார்வை தன் அகந்தையை முன்னிறுத்தும் மத்தியதரவர்க்கப்பார்வை, இந்திய வைதீக மனதின் பார்வை. நாகராஜனிடம் இத்தகைய பார்வை கொஞ்சமேனும் இருந்திருக்கக்கூடும். தீவிரமான வரலாறு எழுதப்படும்போது அவை வெளிவரும். ஆனால் நாகராஜனை கொண்டாடுபவர்களின் பார்வை இதுதான் என்பது ஸ்தலமாக தெரிகிறது. இதற்கு எதிரான பார்வை மட்டுமே நாகராஜனது அனுபவங்களையும் தாண்டி விளிம்புநிலை மக்கள்மீது அழுத்தப்பட்ட நுகத்தடிகளைத் தகர்க்கும்.

நாகராஜன் கதைகளில் பாலுறவுச்சிக்கல்கள் பற்றிய அறவியல் மதிப்பீடுகளை தீவிரமாகப்பார்த்த கதைகள் என்று மூன்று கதைகளை என்னால் சொல்லமுடியும்.

அவை முறையே மிஸ்பாக்கியம், இருளிலே, கல்லூரிமுதல்வர் மிஸ் நிர்மலா போன்றன. எமது திருமணங்களில் பாலுறவு விதிக்கப்பட்டதாகவும் நியதிப்படியானதாகவும் அமைகிறது. பாலுறவு கொள்தல் என்கிற அனுபவம் சிந்திக்கப்படுவதில்லை. விபச்சாரிகளை நினைத்துக்கொண்டு உபாதைதீர்க்கிற மதனன் இருளிலே கதையில் வருகிறான். மிஸ்பாக்கியம் ஒரு மாபெரும் சோகம். பிரபஞ்சத்தன்மை வாய்ந்த எக்காலத்துக்குமான கதைகளில் ஒன்றாக மிஸ் பாக்கியம் இருக்கும். தனிநபர் பாலுறவு வேட்கைகளைச்சுரண்டிக்கொண்டிருக்கும் சமூகம்தான் எம்முடையது. மிஸ் நிர்மலா காதலை நினைத்து மேலாடை திருத்திக்கொள்கிறபோது உள்மனத்தின் எழுச்சி நம்மைப்பற்றுக்கிறது. சம்பாலுறவை மிகுந்த புரிதலுடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் துயரமாகச்சித்தரித்தகதை மிஸ்பாக்கியம்.

நாகராஜனின் இன்னொரு பரிமாணம் வெளிப்படும் கதைகள், இலட்சியம் மனிதன் கிழவனின் வருகைபோன்ற கதைகள். அவரது கட்சியுடனான அனுபவங்கள் அவரது தத்துவக்கேள்விகள் அரசியல் அனுபவங்கள் எதிர்கால சமூகத்துக்கான சாத்தியங்கள் பற்றியகதைகள் இம்மூன்றும். இலட்சியம் கதையில் வருகிற தேர் கடைசிவரை வருவதும் இல்லை கண்ணுக்குத் தெரிவதும் இல்லை. தத்துவங்களதும் கட்சிகளதும் விமோசனக்கோட்பாடுகளதும் இலக்கும் அப்படித்தான். கும்பலில் தொலைந்துபோவதும் தான் கவனிக்கப்படுவதும்தான் நடக்கும். நாகராஜனுக்கு தேரும் இலட்சியமும் ஒன்றுதான். மனிதன் கதையில் அவன் பயணத்தில் விபச்சாரி. சாவுணர்வலம், குஷ்டரோகி, போலிஸ்காரன், சிகரெட் கடைக்காரப்பையன், கல்யாணம், நாய்கள், வேட்டைநாய்கள் வருகின்றன / வருகின்றார்கள். மனிதன் வீழ்கின்றான். வீசப்படுகிறான். காயப்படுகிறான். உடலெல்லாம் காயம். ரத்தம் கசிந்து வெளியேறிக்கொண்டிருக்கிறது. மனிதம் கதையை இலட்சியம் கதையின் நீட்சியாகவே நாம் கொள்ளலாம். கிழவனின் வருகை கதையில் செருப்புத்தைக்கும் தொழிலாளி, இடம்பெயர்ந்தகோயில், நவீனநகரத்தின் பேராசிரியன், பகுத்தறிவு, பிச்சைக்காரன், குஷ்டரோகி, விபச்சாரி, வேலைநிறுத்தம், பிராய்ட், மார்க்ஸியம், பசி, காலி பாட்டில்கள் மாமிசங்கள், நரமாமிசம், தாலிஅறுப்பு, தேர்தல் தகிடுத்தங்கள், வோட்டு, பிணங்கள் ஏற்றப்படும் லாரி, உறவுகள் அழிதல், தன்னகங்காரம், அறங்களின் வீழ்ச்சி, கிழவனின் மரணம் என சம்பவங்களும் மனிதர்களும் வருகின்றார்கள்.

இந்த மூன்று கதைகளிலும் மனிதன் இலட்சியம் நோக்கிநடந்துகொண்டுதானிருக்கிறான். கடைசியில் அவன் கண்டடைந்த கிழவனும் செத்துப்போகிறான். ஒருவகையில் இக்கதைகளின் பயணம் நாகராஜனின் பயணம்தான். மார்க்ஸிலிருந்து, அரவிந்தர், காந்தி எனத்தேடி நம்பிக்கையிழந்த பயணம். இந்த நம்பிக்கையின்மைதான் சமகாலத்தில் நாகராஜனிடத்தில் வேறுவகையையணத்தைக்கொரியதோ? வாழ்வின் மிகப்பெரிய துக்கமே அதன் குறுகியகாலம்தான். வாழ்வின் மெய்மையை நம் வாழ்க்காலத்தில் நாம் துளியளவே அறியமுடிகிறது. பாலுறவு வன்முறை பிரபஞ்சஅடிப்படைத்தத்துவம் என ஏதோ ஒன்றில்தான் பயணம் மெற்கொள்ளமுடிகிறது. கலைமுயற்சியும், அதுசார்ந்த தேடலும் அனுபவமும் அத்தகைய ஒரு குறுகிய பயணம்தான். ஆனால் ஒன்றில் ஒருவனின் தீவிரமான பயணத்திலிருந்து நாம்

கற்றுக்கொள்ளமுடியும். ஒருவகையில் இது பயணம் மேற்கொண்டவரின் இழப்பு. பெறுகிறவன் அவனது சகமனிதன்.

மகான்களுக்கு இன்னும் கிடைக்காத தரிசனங்கள் எல்லாம் இவருக்கு கொஞ்சம் கிடைத்துவிட்டதுமாதிரிப்படுகிறது என்கிறார் சுந்தரராமசாமி. அத்தகைய மாதிரி தரிசனம் தருகிற இரண்டு கதைகள். என்னளவில் எனக்கு திரும்பதிரும்ப வாசித்து மனிதரின் துக்கத்துள் மூழ்கிப்போய் மறுபடிமீண்டு மறுபடி அவர்தமைத்தேடிப்பிந்து கொள்ளவேண்டுமென மன அவசத்தைத்தந்த கதைகள் அவையிரண்டும். (பிறருக்கு வேறுகதைகள் தேர்வுக்கு அகப்படும்) அப்படி ஒரு காலம் அப்படி ஒரு பிறவியும். யாரோ முட்டாளர் சொன்ன கதையுமே அவையிரண்டும். கதைகளை ஒருவர் தேர்ந்துகொள்ளவும் விமோசனக்கோட்பாடுகளை ஒருவர் தேர்ந்துகொள்ளவும் நிறையதனிநபர் காரணங்கள் உண்டு. தனிநபர் அனுபவங்கள் சார்ந்த மனநிலைகள் உண்டு.

நான் எனது சின்னவயதைக்கழித்த உலகில் அருந்ததியர் தெருவொன்றுண்டு. நான் மிக நெருங்கி அறிந்த மல்லன் உண்டு. அவன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில்தான் இருந்தான். கட்சிக்காக உயிரையும் கொடுப்பான். நிறையத்திருட்டுக்கள் செய்வான். பெண்ணொருத்தியின் கையையும் வாளால் வெட்டினான். சாராயம் காச்சி விற்பான். கட்சிக்கொடியை சாயாது காப்பாற்றியவனும் அவன்தான். அவன் நேசிக்கிறவர்களிடமும் மரியாதை கொள்கிறவர்களிடமும் அன்பாகவும் வாஞ்சையுடனும் இருப்பான். அவனிடம் பயமற்றுப்பேசுகிற பெண்களும் இருந்தனர். அவன் அடிக்கடி சிறைக்குப்போய்விட்டு ஒரு வீரனின் பெருமித்ததுடன் வருவான். பிறர் ஏதோ காரணத்துக்காக அவனை வெட்டிக்கொன்றபோது எனக்குத்துக்கமாகவும், பயமாகவும், கிலியாகவும் இருந்தது. அவன் நல்லமனிதன் அன்பானவன் என்கிற ஞாபகமே இன்னும் எனக்குள் இருக்கிறது. அப்படி ஒரு காலம் அப்படி ஒரு பிறவி கதையில் வரும் மல்லனைப்போன்ற நிறைய மல்லன்களில் அவனும் ஒரு மல்லன். அவனை ஜி. நா. மறுபடி கண்டுபிடித்துச்சொன்னது எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

ஐ. நாகராஜன் சொன்ன யாரோ முட்டாளர்சொன்னகதை. லூஸ்மணியும் அப்படித்தான். எத்தனை அன்பு அவனுக்கு அளகரிடத்து. அவன் ஞானி. மாதிரித்தான் எனக்குப்படுகிறான். அளகரும் தெய்வம் மாதிரிப்படுகிறான். பாக்கியத்தின்மீதும் பரமனின்மீதும் கோப்பபடவே முடியவில்லை. இல்லாமல்போன சோளக்காட்டுக்காக மனம் அவஸ்தையுறுகிறது. லூஸ்மணி கொலைசெய்யாதிருக்கமுடியும் என்றும் தோன்றவில்லை. அவரவர்க்கென்று அவரவர் செயலுக்கும் மனவளர்ச்சிக்கும் நிறையசமூகக்காரணங்கள் பின்னணிகள் இருக்கிறது. யாரைநோவது? கலைஞன் படைப்பில் இதைத்தவிர வேறெதைத்தான் சாதிக்கவேண்டியிருக்கிறது?

3.

நாகராஜன் கதைகள் இரண்டுவிடயங்களுக்காக முக்கியத்துவம்பெறுகிறது.

1. நாகராஜன் தனது படைப்புக்களில் விளிம்புநிலை மக்களின்வாழ்வை மத்தியதரவர்க்கம்சார்ந்த இந்திய

வைதீக மனோநிலையினின்று இலட்சியப்படுத்திக்கொள்ளாமல் அவர்தம் வாழ்வின் உன்னதத்தையும் அதனடியில் மறைந்திருக்கும் துக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

2. பாலுறவு வன்முறையென்ற இயல்புணர்வுகளையும் அறவியல் ஒழுக்கமதிப்பீடுகளையும் மீறிநின்று பார்த்து நிலவும் மதிப்பீடுகளை மறுமதிப்பீட்டுக்குள்ளாக்கியிருக்கிறார்.

நாகராஜனின் வாழ்வுக்கும் எழுத்துக்கும் அவரது எழுத்தை முன்வைத்து அவரைமட்டுமே கொண்டாடும் இந்திய வைதீகமனோநிலைக்கும் உள்ளஉறவு வரலாற்றுரீதியில் ஆய்வு செய்யப்படுவேண்டும். தொடர்ச்சுருங்கி மனப்பான்மை தனிநபரைப்பார்க்காதே போன்ற பார்வைகள் இதற்குப்பயன்படாது.

மிகுந்த சர்ச்சைக்குள்ளான மத்தியதரவயது ஆண் சின்னஞ்சிறு சிறுமிக்கு இடையிலான உறவை மையமாகக்கொண்ட லோலிடா நாவலை எழுதிய விளாதிமிர் நபக்கோவின் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. தனக்கிருந்த எய்ட்ஸ்வியாதியை தன் நண்பர்களுக்குக்கொடுத்ததாகச்சொல்லப்பட்ட பூக்கோவின் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. சமபாலுறவாளரான ஜெனேவுக்கும் அவரது அராபிய காதலருக்கும் இருந்த வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. தூக்கத்தில் நடக்கும் வியாதிகொண்டவரும், மனைவியைக்கொன்றதாக குற்றம் சாட்டப்பட்டவருமான மார்க்ஸீய அமைப்பியலாளர் அல்தூசரின் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. மிகச்சங்கடமான விசயங்கள் எனத் தமிழ்சமூகம் கருதும் எழுத்தாளர்பற்றிய பிரச்சினைகள் மேற்கில் வெளிப்படையாக எழுத்தில் முன்வைக்கப்படுகிறது. இதன்மூலம் எழுத்துக்கும் எழுத்தாளனுக்கும் அவன்வாழ்நேர்ந்த சூழலுக்குமான பல்வேறு உறவுச்சிக்கல்கள் கோட்பாட்டுப்பிரச்சினைகள் துலக்கமுற்றிருக்கின்றன. தமிழில் தயக்கமின்றி அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நடந்தேறவேண்டியிருக்கிறது.

புதுமைப்பித்தன், ஜி. நாகராஜன், தர்மோ அனூர்ஜீவராம், ஆத்மாநாம் சிவரமணி போன்றோர்பற்றி அப்படியான வரலாற்று ஆய்வுகள்மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். எழுத்தாளனுக்கும் தமிழ்ச்சமூகவாழ்வில் பாலியல், தற்கொலை, வன்முறை, வறுமை போன்றவற்றிற்கும் தொடர்புள்ள அவனது எழுத்துக்குமான இடைவெளிகள் அப்போது துலக்கமுறும். நமது பிரம்மைகளும் சிலவேளை தகர்ந்து போகக்கூடும். புதிய தரிசனங்களும் அப்போது தோன்றலாம். வழியாடுகளைக் கட்டமைப்பதைவிடவும் நம்மை உடைத்துக்கொள்வதுதான் நம்மை சுதந்திரம்நோக்கிய விடுதலைஉணர்வுக்கு இட்டுச்செல்லும்.

நாகராஜன் படைப்புகள் நமக்கு அறுதியாகச்சொல்வது இதுவாகத்தானிருக்கும்.

ஒலிபடம் இராசசுபா உலையமுகம்

எ

ன்ன சனியனோதெரியா இணைக்கிக் காலமவெள்ளை விடிஞ்செழும்பினதிலேருந்து ஒரே பிடுங்குப்பாடாத்தான் கிடக்கு. இந்தமாசச் சம்பளத்தினர் காவாசியக் கழிச்சுப்போட்டாங்கள். சம்பளம் கணக்குப் பாக்கிறவனோடயோ ஏனெண்டு விசாரிச்சால், அவள் சொன்னாள் பிங்கான் கணக்கெண்டு. போனகிழம கொட்டேல் கழுவேக்க தட்டுபட்டு அஞ்சாறு பிங்கான் நொருங்கிப்போச்சு. ஆனியினர் விலபோட்டு அவ்வளவு பிங்கானுக்கும் பெரியதொகையெண்டச் சம்பளத்தில் வெட்டிப்போட்டாள். இப்பிடியே உழைப்பத் தாரவாத்துக் குடுக்கிறதாப்போச்சுச் சலியம். இந்தமாசப் பஜ்சட்டில் கட்டாயம் இடி விழுத்தானபோகுது. சம்பளக்காறியோட கதச்சுப்போட்டு வீட்ட வந்தா, வீட்டயொரு புதுப் பிரச்சின. சித்தப்பற்ற மகன் தருமு ஒரு புதுச்சோலிய விலைக்கி வாங்கொண்டு வந்து நிண்டான்.

தமிழர் கலாச்சாரச் சங்கத்தலைவர் சிவக்கொழுந்தனர் தங்கச்சியார்ப்பெட்ட கமலவாணிக் கு இண்டைக்குப் பிறந்தநாளெண்டுசொல்லி சித்தப்பற்ற மகன் தருமுமையும் இண்டு மத்தியானச்சாப்பாட்டுக்கு பொடிச்சி வீட்ட வரச்சொல்லியிருக்கிறாள். தருமுவும் அந்தப் பொடிச் சியும் ஒண்டாத தான் கொம்பனியொண்டில் கழுவுற வேல செய்யினம். அந்தச் சிநேகிதத்தில் பொடிச்சி கூப்பிட்டுப்போட்டாளெண்டு இவனும் போயிருக்கிறான். சாப்பாட்டுக்க கைகவைக்கிறேறம்பாத்து சிவக்கொழுந்தன் நல்ல தண்ணீரில் வந்திருக்கிறான். இவனக் கண்டஉடன முறுகியடிச்சிருக்கிறான். "கண்ட தமிழனையும் வீட்டுக்க

கொண்ணந்தனியோடி" என்கு தங்கச்சியார்க்காறிக்கு பத்துப்பதினஞ்சு சனத்துக்குமுன்னால அடிச்சுப்போட்டான். இந்த வெங்கணாத்தியும் அவன்ர வீட்டுக்குள்ள வச்சே சோத்துக்கையால விளாசு விளாசெண்டு விளாசிப்போட்டான். சிவக்கொழுந்தனுக்குப் பல்லுக்கில்லெல்லாம் நொருங்கிப்போச்சு. மனிசிக்காறியும் பொலிசுக்குப் போன் பண்ணிப்போட்டான். இவனக்கொண்டேய் முண்டு மணித்தியானம் விளக்கமறியல்ல வச்சுப்போட்டாங்கள். ஒருமாதிரி அவன வெளியில எடுத்துக்கொண்டு வீட்ட வந்தா, வீட்டில திரும்பயொரு புதுப் பிரச்சின.

முத்த தங்கச்சியட புருசன் ஜேர்மனிக்குப் போகப் போறெனெண்டு கொழும்பில ஏஜென்சியொண்டப் பிடிச்சு திமெரெண்டு மொஸ்கோவில் வந்திறங்கி ரெலிபோனுக்குள்ளால என்னத்தேடிக்குண்டொண்ட எறிஞ்சுபோட்டு நிக்கிறேர். மொஸ்கோவிலயிருந்து அந்த ரெலிபோன் வந்தேப்பிறகு நித்திரயே வரமாட்டெனெண்டிட்டுது சாமம் ஒரு மணிக்கு மேலயாப் போயும் படுக்கேலாமல் உழண்டுகொண்டு திரிஞ்சன். திமெர்த் தாக்குதல் எண்டிறுது இதத்தான் போல கிடக்கு. இவ்வளவு காலமும் தங்கச்சி, இல்லயண்டால் தங்கச்சியினர் புருசன் கொழும்பில அல்லாட்டி மன்னாரில வந்து நிண்டுதான் வாங்கிக்கொண்டு போவினம். இவர வெளிநாட்டுக்கு எடுத்துவிடச்சொல்லி எத்தினயோதரம் தங்கச்சியும், பத்தாத்துக்கு அம்மாவும் மாறி மாறிக் கேட்டுப்பாத்தினம். நான் சம்மதிக்கேல். காதில போட்டிருந்த வளயத்தோடயும் ஒத்தப்பட்டுச் சங்கிலியோடயுந்தான் பிள்ளய அனுப்பி வச்சவயெனெண்டு சம்மந்தி எல்லா

இடத்திலயுஞ் சொல்லித் திரியிறோம். பரிசுகோடக் கிடக்காம் எண்டெல்லாஞ் சொல்லிப் பாத்து தலையாலும் வாலாலும் ஓடிப்பாத்தா அம்மா. "ஐயா உன்னக் கூட்டினதுக்கு எவ்வளவம்மா வாங்கினவர்?" என்கு கேட்டு அம்மாண்ட வாய அடிச்ச முடிச் சொல்லிப்போட்டன் என்னால ஒண்டும் ஏலாதெண்டு. சனம் பொறுத்தப் பொறுத்தப் பாத்திருக்கு, இவன் இப்பிடிக்கேட்டா மசிய மாட்டான், சொல்லாமலக் கொள்ளாமல் நடுவழியில போய்நிண்டு இப்பிடி ஏதாவது செய்தாத்தான் சரிப்பட்டு வருவானெண்டு நினைச்சுக் காரியத்தில் இறங்கிறுதுகள். எத எப்பிடி விளங்கப் படுத்திறதெண்டு எனக்கெண்டால் ஒண்டும் விளங்கேல். அவள்பாவியும் "வந்து படுங்கோ, விடிய யோசிப்பம் வந்து யோசாமல் படுங்கோ" என்கு பதினெண்டர மட்டும் கேட்டுப்போட்டு நித்திரயாப் போனாள். முத்தவன் ரைம்ரேபுள்காரன். அவன் எட்டரைக்கே சரிஞ்சிறறான். விடியச் சனிக்கிழம. பள்ளிக்குடமில்ல. எண்டாலும் எட்டரைக்கே ஆள்ச்சரி. எட்டுமணிக்கு எழும்பி காட்டுன் பாக்கவேணும் என்கு அவற்ற பிரச்சன. சின்னவள் தாயட கமுத்தக் கூட்டிப்படிச்சபடியே நித்திரயாப் போனாள். ஆர் நித்திரகொண்டாலும், ஏமஞ்சாமமா அவள்தான் வழமயா என்னோட முழிச்சிருப்பாள். இண்டைக்கெண்டு பாத்து அவளும் நித்திர. அம்மாவினர் வயித்துக்க இருக்கிறுது தன்ர தங்கச்சிதான், அண்ணாவர் தம்பியிலல் எண்டது அவளட முடிவு. அம்மான்ர வயித்தத் தடவித் தடவிப்பாக்கிறதும், தங்கச்சியோட கதைக்கப்போறெனெண்டு வயித்தில தன்ர காது வச்சு உத வாங்கி, "தங்கச்சி கன்னத்தில தட்டிறாள்" என்கு சந்தோசத்தில துள்ளுறதுமாக் கிடந்தவன் பத்துமணிபோல நித்திரயாப்போனாள். முத்தவன் தனக்குத் தம்பிதான்

- தமயந்தி -

வேணுமெண்டும், சின்னவள் தனக்குத் தங்கச்சிதான் வேணுமெண்டும் ரெண்டுபேரும் கொஞ்சநாள் ஒரே சண்டயாக்கிடுத்து. “என்னம்மா பிள்ளயள் ரெண்டும் இப்பிடி நிக்கிதுகள் என்ன செய்யிறது?” என்று என்ற நாச்சியார் என்னடக் கேக்க, ஒருநாள் ரெண்டுபேரயும் கூப்பிட்டுவச்ச ஒரு கருத்தரங்கே நடந்தி முடிஞ்சது. “அம்மாட வயித்துக்க இருக்கிறது தம்பியா தங்கச்சியா எண்டு இன்னும் ஒருதருக்கும் தெரியாது. பிறந்தேப் பிறகுதான் தம்பியா, தங்கச்சியா என்று தெரியும். தம்பி வந்தாலும், தங்கச்சி வந்தாலும் நாங்க நேசமாயிருப்பம். தம்பியும் தங்கச்சியும் நம்மடானே?!” நாமதானே நேசமாயிருக்கவேணும்” என்று ரெண்டுபேரும் சேந்து ரெண்டுபேருக்கும் விளங்கப்படுத்த, மூத்தவன் இருந்துபோட்டு ஒரு கேள்வி கேட்டான் செருப்பால் அடிச்சமாதிரிப் போச்சு. “நந்து மாமாண்ட கிறிசாந்தன் தனக்குத் தங்கச்சிதான் பிறக்குமெண்டு சொல்லி, அவருக்குத் தங்கச்சிதானே பிறந்தது. அப்ப அவயளுக்கு எப்பிடிப் பிறக்க முதலே தெரியும்?” என்கு மூத்தவன் கேள்விக்கு தனக்குத் தெரிஞ்ச விளக்கமெல்லாததும் என்ற நாச்சியார் விளங்கப்படுத்த, சின்னன் இருந்துபோட்டுக் கேட்டுது “அப்ப டொக்டர் மாமாண்ட ரீவியில் நாங்கரும் தங்கச்சியா, தம்பியா என்று பாப்பமே?” என்று. பிறகு அம்மாக்காரியும் நானுமா ரெண்டு பேரயும் ஒருமாதிரிச் சமாளிச்சு முடிஞ்சது. சின்னன் கேட்டபோது எனக்கும் என்ன பிள்ளயெண்டு பாத்தாலென்னண்டு ஒரு சின்ன ஆச வந்ததுதான். என்ற நாச்சியார் சம்மதிகேலல். “இல்லயம்மா என்ன பிள்ளயெண்டாலும் பிறந்தேப்பிறகிட்டுத் தெரிஞ்சுகொள்ளுவம் இப்ப வேணாம்.” என்று மறுப்புச் சொல்லிப்போட்டான். நானும் சரியெண்டுபோட்டன்.

அந்தக் கருத்தரங்கு நடந்தேப்பிறகு பெரியவன் எது பிறந்தாலும் சரிதானெண்டு தனக்குள்ள நினைச்சிற்றான்போல. இப்ப தம்பிதானெண்டு சின்னவனோட சண்ட பிடிக்கிறேல். ஆனால் தாய்ட இனக்கி சொல்லிக் கொள்ளுவான் “முதல் தங்கச்சி பிறந்தா, அடுத்தது கட்டாயம் எனக்குத் தம்பிதான்” என்று. அம்மாக்காரியும் “ஓம் குஞ்சு. கட்டாயம்.” என்று ஏதோ நம்பிக்கையில சொல்லி விடுவான். சொன்னப்பிறகு என்னயுமொரு பார்வ பாத்துக்கொள்ளுவான். சிரிப்பன். அவளும் சிரிப்பான். என்ன அர்த்தத்தில சிரிக்கிறெண்டது எனக்கெண்டாலத் தெரியாது. ஏதோ இப்போதைக்குச் சிரிக்கத்தான் ஒலுமெண்ட மாதிரிச் சிரிப்பன். அவளினர் பதில்ச் சிரிப்புக்கும் எனக்கு அர்த்தம் விளங்கேல். அர்த்தமென்னெண்டு கேக்கிறதும்ல்ல. என்ற சிரிப்புக்கே எனக்கு அர்த்தம் விளங்கேல்ப பின்ன அவளட சிரிப்புக்கு அர்த்தத்தக் கேட்டு என்னத்தப் புடுங்கப்பொறன்.

நித்திர வராது சித்திரவதயாக் கிடந்து. மணி ஒண்டரயாப் போச்சு. இப்ப கனடாவுக்கு அடிச்சால் அக்காவப் பிடிக்கல்லாம். வேலயால் வந்திருப்பான். நினைச்சுக்கொண்டு ரெலிபோனடிச்சன். அக்காதான் எடுத்தான். எடுத்தவன் என்ற குரலக் கேட்டஉடன ஒருக்காப் பொரிஞ்சு தள்ளினான். “நீயென்ன மூண்டு மாசத்தில திருப்பித் தாறதெண்டு அம்மாக்களுக்கனுப்பக் காசு மாறினாய், இப்ப ஆறு மாசமாப் போச்சு பேச்சுமுச்சில்லாமலிருக்கிறாய். உனக்குத் தெரியுந்தானே அத்தார் ஆரட்டயோதான் வட்டிக்கெடுத்துத் தந்தவரெண்டு. அந்த வட்டியயும் காசயுமொருக்காகக் கெதியாப் போட்டுவிடு” என்குடன். “ஓம்” என்று மட்டுந்தான் இப்போதைக்கி என்னால சொல்ல முடிஞ்சது. “பெத்த தாய்க்கி அனுப்பிறதுக்கு உன் காசயே நீ ஆற்றயோண்டு சொல்லி வட்டிக்கித் தந்தனிடானேயடி” என்று கேக்கவேணும்மொலதான் போச்சின். பிறகு ஏந்தான் விண்கொழுவெண்டுபோட்டு விட்டுப்போட்டன். ரெலிபோனில வீணாச் சண்ட பிடிக்கிறதால் நடடமெனக்குத்தான். ரெலிபோன் டிப்பாடமென்றும் சொந்தக்காரனில “பறுவாயிலல் அக்காவோடதானே சண்ட பிடிச்சன், ரெலிபோன் பில்லக் குறச்சுக் கட்டு” என்று சொல்லுறதுக்கு. முந்தியெல்லாம் ரெலிபோன் பில் கட்டயிலையண்டால் ரெண்டு கிழமயால் ஒருக்கா மஞ்சல் துண்டு அனுப்புவான் “மறந்திறியா கட்டு” என்று. அதுக்கும் கட்டெல்லையண்டால் திரும்ப ரெண்டு கிழமயால் சிவப்புத் துண்டொண்டு அனுப்புவான் “பதினாலு நாளைக்க கட்டு” என்று. அது வந்தேப்பிறகு பதிமுணாவது நாள் எதான் போய் அவனோட, இல்லயெண்டா ஒரு அவனோட கதைக்கிறது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக் கட்டிறெண்டு. அப்பிடியிருந்துகூட ஒம்பது வருசத்துக்கு முந்தி ரெலிபோன் டிப்பாடமென்றுக்கும் எனக்குமிடையில பெரிய வழக்குக் கணக்கெல்லாம் மூணு யஜ்சுக்கு முன்னால நடந்திருக்கு. மாதாமாதம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக் கட்டெண்டு தீர்ப்புச் சொன்னாங்கள். எண்டாலும் அந்தக் கேசில ஏதோ நான் வெண்டாமாதிரி ஒரு மசறல் “மூண்டு பில் மொத்தம் என்பத் தேழாயிரம் கட்டாமலிருந்திருக்கிறான் ஆமட்டுக்கு ரெலிபோனக் கட்ட பண்ணாமல் என்ன செய்துகொண்டிருந்தனியன்?” என்று யஜ்ஜில ஒருத்தன் கேள்விக்கு ரெலிபோன்காரி தலயக் குனிஞ்சு சொண்டிருந்தப் பாத்து, “மடக்கிப்போட்டான் சிங்கன்” என்று எனக்குள்ள ஒரு சந்தோசம். ஆனால் இப்பமெல்லாம் அப்பிடியில்ல. ஒரே தடவதான் பில் வரும். ரெண்டு கிழமயில கட்டயிலல்யெண்டால் எந்தக் கேள்வி ஞாயமுயில்ல. பதினஞ்சு, பதினாறாவது நாள்க் கட்டான்.

தங்கச்சியினர் மனிசன் மொஸ்க்கோவில வந்து நிக்கிறதப்பற்றி அக்காட்டச் சொன்னன். “ஏனாம் வந்தவர்? இங்கயென்ன அள்ளிக் கொட்டப் போறாராக்கும். இங்க உழாத மாடு வன்னியில உழுத கததான் அவற்ற கத. உனக்கெங்க போச்சுது முன. அதுசரி நீயுன் சேந்து ஏத்தி விட்டிருப்பாய் அக்கா உதவி செய்யாளெண்டு, தாயான என்னால ஒண்டுச் செய்யேலாது ஆளத் திரும்பிப் போகச் சொல்லு. இல்லயண்டா உன் டட்டயிருந்தா நடுகு. என்னை வதைக்காத. உனக்குக் காசமாறித் தந்தாக்கள் அத்தான நெருக்கிப் பிடிக்கினமாம், கொஞ்சம் அதயொருக்காப் பாத்து அனுப்பி விட்டா. பிள்ளயளக் கேட்டெண்டு சொல்லு. உனக்கும் ரெலிபோன் ஓடுது நான் வைக்கிறன்” சொடக்கெண்டு அக்கா ரெலிபோன வச்சிற்றான். தங்கச்சியினர் புருசனுக்கு உதவி செய்யடியப்பா என்று கேக்கப்போய் இப்ப நெருக்கி வந்தால் கத்திய வாங்கிக்கொண்டன்.

ஒரு தம் அடிப்பமெண்டு யோசிச்சு தேத்தண்ணியப்போட்டன். இந்தக் குளிருக்க இனி ஜக்கெறயும் போட்டுக்கொண்டு வெளியில போகவேணும். மூத்தவன் பிறக்கிறதற்கு முந்தி ரொய்லற்றுக்குள்ளதான் என்ற தம்மடி. மூத்தவன் பிறந்தேப்பிறகு “வட்டுக்கு வெளியதான்” என்று கட்டாயச் சட்டமாப் போட்டிட்டான் என்ற நாச்சியார். மெல்லமா எழுப்பிப் புணமாதிரியோய் குசினிக் கதவச் சாத்திக்கொண்டன். யன்னல நல்லாத திறந்துவிட்டன். கடுதேத்தண்ணியும் சுறள்பு புகயும் சுகமாயிருந்தது. திமரெண்டு ஆரோ பெல்லடிச்சக் கேட்டுது. “இந்தநேரத்தில ஆறரா” என்கு குழப்பம் எனக்கு. கடகடெண்டு சிகரட்ட நாலியுவ இழுத்துப்போட்டு யன்னலுக்கால தூக்கி எறிஞ்சிற்று, போய்க் கதவத் திறந்தன். அப்பு. என்ற அப்பு. பதினொரு வருசத்துக்குமுந்திச் செத்துப்போன என்ற அப்பு. என்ற அம்மாநர் தேப்பன். அந்த மட்டக்கிளப்புச் சாறமும், வெறும்மேலோட தோளில சாயம்போன அந்தத் துவாயுமா, கையில அழுத்தமாச் சிவின் அவற்ற அந்தக் காட்டு மல்லிகத் தடிமோட வந்து நின்டீர். எனக்குப் பக்கெண்டு ஆகிப்போச்சு. எனக்கென்ன செய்யிறெண்டெ தெரியேல். “அப்பு வாண்” என்று உள்ள கூப்பிட்டன். அந்தக் கொடுப்புச் சிரிப்போட உள்ள வந்தேர். சப்பாத்துகள் கழட்டி வைக்கிற அந்த மூலைக்குள்ள மல்லியத்தடிப்பு பக்குவமாச் சாத்தி வச்சேர். எப்படியே மனுசன் அந்தத் தடியில கவனந்தான். ஆளக் குசினிக்க கூட்டிக்கொண்டு பேய் இருக்க வச்சன்.

“எப்பிடியென்...? என்னண்டென்...? ஏன்ன வந்த...?” என்ற கேள்வியள் அறுந்தறுந்து, துண்டுதுண்டா, உள்ளயுயிலல்லாமல்

வெளியுயரில்லாமல் அந்தரிச்சது. “சும்மா உன்னயும் பிள்ளையையும் பாத்திட்டுப் போவெண்டு வந்தான் ராசா. போனகிழம் உன் கொக்காண்டத்தான் போனான். அதுகுங் கணவில்தான். அவள்புள்ள விரிய எழும்பி அப்பு வந்திட்டுப்போறே ஏதோ கெட்டது நடக்கப்போகுதெண்டு புருசன் காரணயும் பயமுறுத்தி, வீட்டக் கழுவித் துடச்சு, கொத்தாருக்குத் தெரிஞ் சொரு ஐயரக் கூப்பிட்டு ஏதோவெல்லாஞ் செய்தான் எனக்கொண்டும் விளங்கேல்வ. இல்லாதது பொல்லாததெல்லாஞ் சொல்லி ஐயர் பேக்கிலவாண்டிப் பெட்டய ஏமாத்திக் காசு புடுங் கிக் கொண்டு போட்டான். பிறகிட்டுப்பாத்தா கண்டாக்கு ஏதோ காரியமெண்டு போய்நிண்ட குணசேகரஞ் சுவாமியக் கூப்பிடுவிச்ச ஆசிரீரெல்லாம் வீடுமுழுக் கத் தெளிச்சு, செபஞ் சொன்னாளவய. அவருக்கு அண்டைக்கங்க நல்ல விருந்தும் வயிலும். ஏந்தான் இப்பிடிப் புத்திசெட்ட சீவியஞ் சீவிக்கிதுகளோ தெரியாது. அதசரி நீ எட்டி ராசா இருக்கிறாய்? உன் பெண்சாதி பிள்ளையப் பாக்கவேணும் நான்.” அப்பு சரியான ஆசயாக் கேட்டேர்.

அப்பு செத்த கையோடயே நான் இந்தியாவுக்கு வெளிக்கிட்டேன். அப்பு சாகிறதற்கு முந்தியும் இயக்கப்போட்டில இந்தியாவுக்குப் போனான். அது வேற கணக்கு. அப்பு செத்தேப்பிறகு கரபூர் னைலோன் போட்டில இந்தியாவுக்குப் போனன். இது வேற கணக்கு. மொத்தத்தில் எல்லாக் கணக்கும் எங்கயோ இடிக்கிறமாதிரித்தான் கிடக்கு.

பெரியவன் கட்டிலடிக்குக் கட்டிக்கொண்டு போனன். “இதுதானா உன் முத்தது?” எண்டு கேட்டபடியே கொஞ்சநேரம் அப்பியே நிண்டு பாத்தேர். பிறகு குனிஞ்ச அவன் நெத்தியில் இறுக்கிக் கொஞ்சினேர். மனுசன் நியிந்தொரு பெருமூச்சு விட்டது கண்ணெல்லாங் கலங்கிப்போச்சு. ஏனையப்பு அழுகிறாயெண்டு கேட்டன். ஒண்டுமில்லயண்டமாதிரி தலயாட்டினேர். நியிந்தென்ன ஒருக்காப் பாத்தேர். ஆளக் கட்டிக்கொண்டு மற்ற அறைக்குள்ள போனன். கொஞ்சநேரம் அப்பியே நிண்டு தாயும் மகளும் ரசிச்ச ரசிச்சுப் பாத்தேர். பிறகு கட்டிலுக்கருகிலபோய்க் குனிஞ்ச சின்னவளட நெத்தியில் கொஞ்சினேர், அதேமாதிரி அம்மாக்காரியின் ர நெத்தியிலயங் கொஞ்சினேர். கொஞ்ச நேரம் நிண்டு ரெண்டுபெரியும் பாத்தேர். மனுசன் முகத்தில் சரியான சந்தோசத்தப் பாத்தன். இறுக்கிக் கட்டிப்படிச்சு என்னயங் கொஞ்சினேர். மனுசன் கண்ணால கண்ணீரோடிச்சது. எனக்கு அழகயழகயா வந்துது. ஆளக் கட்டிக்கொண்டு திருப்பும் குசினீக்குள்ள போய் இருக்க வச்சன்.

“பிள்ள எத்தின மாசமாயிருக்கிறான்?”

எண்டு கேட்டேர். “எட்டு” எண்டன். “வடிவாக் கவனியடாமோனே கஸ்ரப்படுத்தாத. தின்னக்கேக்கிறத வாங்கிக்கு. பிள்ளையில பட்சமாயிரு பாவம் நல்லவன் மனந் நோகச்செய்யாத. உன் ஆச்சி வந்து எல்லாஞ் சொன்னான். பிள்ள இஞ்ச உன்னட்ட வாறத்துக்குமுதல் தன்ன வந்து கண்டதாம். குணமான புள்ளயெண்டு சொன்னாளபாவி. உன் சின்னமாயி” இந்த ஒட்டலுக்கோ கிழவா இத்தாரம் போனியோடா கிழவா” எண்டு னையாண்டி சொன்னாளாம். உன் பெரியமாயி பள்ளிவிலியெண்டும் பிள்ளய வச்சொன்னாளாம். அதுகள் புத்தியில்லாத சனங்கள்ளாசா. அதயெல்லாம் மனசில வச்சிராத. பாவங்கள். தங்கட பிள்ளயள்ள ஒருத்தரக் கட்டியில்லயெண்ட ஆத்திரமதுகளுக்கு. அதுக்காக அதுகள் பேசினதச் சரியெண்டு நான் சொல்லேல்ல. ஏதோ ஆத்தாக்கேட்டில பெசிப்போட்டுதுகள். அதெல்லாத்தயும் நீ பெரிசா எடுக்காத.” ஏதோ கெஞ்சிறமாதிரிக் கேட்டார். எனக்குச் சரியான அந்தரமப்போச்சு. “இல்லயண்டப்பு நானொண்டும் பெரிசா நினைக்கேல்ல. அதெல்லாத்தயும் விட்டிடன்” எண்டு சொன்னன்.

பசிக்கிதெண்டேர். சோறு சாப்பிடனை எண்டன். பழஞ்சோறோ எண்டு கேட்டேர். இல்ல நெற்றுத்தான் காச்சினது எண்டன். சிரிச்சுக்கொண்டு என்னப் பாத்தேர். எனக்கு விளங்கற்றுது. இங்கயப்பு ரெண்டு முணுநாளச் செண்டாலும் பழஞ்சோறாகாது எண்டன். என்ன கறியெண்டு கேட்டார். கணவாக்கறி எண்டன். “கணகாலம்மோனே. கொஞ்சமப்போடு” எண்டேர்.

அப்புவுக்குப் பழஞ்சோறெண்டாலச் சரியான விருப்பம். காலமயில் அவருக்குக் கட்டாயம் பழஞ்சோறு தேவ. முந்தியெல்லாம் ஆச்சி ராத திரியோடயே சோறு முடிஞ்சபோச்சதெண்டால், அப்புவுக்குக் காலமப் பழஞ் சோத்துக் கெண்டு ஒருகண்டரிசிபோட்டுக் காச்சிவைப்பா. சிறிமாவின் ரசாங்கத்தில இந்தப் பழஞ் சோத்துச் சண்ட அப்புக்கும் ஆச்சிக்கும் நெடுக நடக்கும். ஆச்சி நெடுக மனிசனோட சண்ட பிடிப்பா. “பகல் ச்சோத்துக் கே வழியக் காணயில்லயாம், இதில போக்கத்த மனிசனுக்குப் பழஞ்சோத்துவிடாய் பெரும் விடாயாக் கிடக்குது” எண்டு புறுபுறுத்துக் கொண்டே இருப்பா. இதுமட்டுமில்ல, அப்புவுக்குக் கட்டாயம் தேத்தண்ணிக் குச்ச சீனி வேணும். பேரிச்சம்பழத்தோட, இல்லயண்டால் தோடம்பழ இனிப்போடதான் விட்டில கணகாலம் நான்கெல்லாம் தேத்தண்ணி விடாய் தணிப்பம். ஆனா, ஆச்சி எப்பாடு பட்டாவதல் அப்புவுக்குக் கொஞ்சச்சீனி சுழிச்சுக்கொண்டந்திருவா. எல்லாத்தயும் நினைச்சுச் சிரிச்சன். ஏன் சிரிக்கிறாயெண்டு கேட்டேர். ஒண்டுமில்லயெண்டன்.

“எனக்குத்தெரியும் கள்ளபடவா ஆச்சியும் நாலும் பட்ட அல்லோலகல்லோலத்த நினைச்சிச் சிரிக்கிறாயென்ன?” எண்டேர். “உண்மதான்மோனே. அந்தச் சோக்கான காலத்த இப்ப நினைச்சாலும் வாய்க்குள்ள இனிப்பாத்தான் கிடக்குது” எண்டேர் ஏதோ பறிகுடுத்தான் மாதிரி.

கணவாக்கறிச் சட்டிய எடுத்து அடுப்பில சூடாகிறதுக்கு வச்சுப் போட்டு, பிறிச்சுக்குள்ளயிருந்து ஒரு பியற்ப்போத்தல எடுத்து உடச்சு அவருக்கு முன்னால வச்சன். “என்னயிது?” எண்டேர். “பிரணயப்பு” எண்டன். கொஞ்சங் குடிச்சுப் பாத்தேர். “பச்சுக்கச்சல்” எண்டேர். ஒரு பெருமூச்சு விட்டேர். என்னத்த நினைச்சுப் பெருமூச்சு விட்டவெண்டத விளங்கிக் கொண்டன்.

அப்பு நல்லாக் கள்ளப்பீர். காலமயும் பின்னேரமும் கட்டாகட்டியா ரெண்டு ரெண்டுபோத்தலக் கள்ள வேணும் மனிசனுக்கு. ஒவொருநாளும் பிறெஞ்சிக்கிழவன் காலமயும் பின்னேரமும் கொண்டணந்து குடுத்துப்போட்டுப்போகும். பிறெஞ்சிக்கிழவன் “கும்பா கும்பா” எண்டு அப்புவோட நல்ல வாரப்பாடு. அப்புவும் அப்பிடித்தான். ஒருக்காவும் ரெண்டுபெரும் பேர்சொல்லிக் கூப்பிட்டத நான் காணேல்ல. கும்பா போட்டு வலும் மரியாதயாத்தான் புளங்கிச்சினம். அம்மாவுக்கு பிறெஞ்சிக்கிழவந்தான் தலதொட்டது. அந்தச் சொந்தந்தான் இந்தக் கும்பாச்சொந்தம். பிறெஞ்சியக்கொண்டு அம்மாக்குத் தல தொட்டதுக்கு அப்புவினாயக்கள் சரியான எதிர்ப்பாம். “நளவனக்கொண்டு தலதொடுகிறதோ?” எண்டு அப்புவினர் ஆக்கள் அம்மாள் ரூனாஸ்தானத்தக்கே வழியில்லயாம். அப்பு நெடுகச்சொல்லுவேர். எல்லாத்தக்குஞ்சேத்து தன் சகோதிரங்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க நினைச்ச அப்பு ஒரு மணி வேலயும் பாத்துவிட்டேர். பிறெஞ்சிக்கிழவன் முத்த மகளாயும், அப்புவினர் கூக்குட்டித்தம்பிக்காரணயும் சினகிதம் புடிக்கச் செய்து, ரெண்டுபெரியும் எழுதாமட்டுவானுக்கு ஒட்ச்செய்து, சடங்குக்கட்டி வச்சேர். அதுக்குப்பிறகு அப்புவினர் சகோதிரங்கொல்லாம் கப்பி. ஆனா, “உன் புரியன்தானேயடி எங்கட வம்சத்தக் கொண்டேக் கள்ளுக்கு வித்தவன்” எண்டு அப்புவினர் ரெண்டு பொம்பிளச் சகோதிரங்களும் ஆச்சியோட நெடுக ராததிக் கொண்டேயிருந்தினம். “அடியோமடி போங்கடி. அந்தளவுக்காவதல் உங்கட வம்சத்த என்ர புருசன் பெறுமானமாக் கிப்போட்டானேயெண்டு சந்தோசப்படுங்கடி” எண்டு ஆச்சி சொல்லிப்போடுவா.

அப்புவுக்குச் சோத்தப்போட்டு, நிறயக் கணவாக்கறியும் வச்சுக் குடுத்தன். ஒருதுண்டுக் கணவாய எடுத்து வாயில

வச்சேர். “ம்.... ஆனதில் நல்ல கைப்பக்குவந் தெரியுது. புள்ளயா சமச்சவள்?” எண்டு கேட்டேர். “இல்ல நாந்தான்” எண்டன். நிமிந்தென்ன ஒருக்காப்பாத்து முழு முகத்தாலயுஞ் சிரிச்சேர். பிறகு ரெண்டுவாய் சாப்பிட்டேர். “எண்டாலும் எங்கு கடலுக்க கணவாயினர் சுவ இல்லத்தான்” எண்டேர். “இங்க ஒண்டிலயும் எங்கட ஊர் ச சுவ இல்லயணயப்பு” எண்டன். “கடலால வந்தோண்ண உன்ற ஆச்சி குஞ்சுக்க கணவாயில எடுத்து மைக்கூடும்போட்டு ஒரு புளியவியல் வைப்பாள் நாச்சியார்.... ம்... அந்தக்காலம் மலையேறிப்போச்சு மோனே” எண்டுசொல்லியொரு பெருமூச்சு விட்டேர். எனக்கும் வாழரச்சிது. முந்தி ஊரில இருக்கேக்க அப்புலவோட கொய் வீசப்போனா, ரெண்டுபாடு வீசப்போட்டு, அப்பிடைய நரயாம்பட்டியில தோணிய விடுவேர். நல்ல பெரிய கொய்யா நூலெடுத்து காஞ்ச மணலுக்க தாட்டுப்போட்டு மேல நெருப்பக் கொழுத்தி விடுவேர். கொஞ்ச நேரத்தால நெருப்ப நாத்துப்போட்டு மண்ணக்கிளறி மீன எடுத்தேண்டால், ஒரு கருக்கலிலலாமல் கொய் வெந்திருக்கும். அப்பிடையே தோல உரிச்சு எண்ண பிறக்க எனக்கொரு கொய்யத் தருவேர்... அதினர் சுவயே தனிதான். பாதி மீனே என்னால சாப்பிடேலாமல்போயிரும்.

இண்டைக்குக் காலமயிலேருந்து நடந்ததெல்லாத்தயும் அப்புலகஞ்சு சொன்னன். எல்லாத்தயும் வடிவாக் கேட்டேர். இடைக்கிட சிரிச்சேர். கோப்பப்பட்டேர். யோசிச்சேர். அனுதாப்பட்டேர். சிவக்கொழுந்தனுக்கு சித்தப்பற்ற மகன் தருமு அடிச்சது சரிதானெண்டார். “இப்பிடையான ஆக்கிரிக்குறி சங்கங்காக் கொழுத்த வேணும்” எண்டேர்.

“மாயிபாக்கள் சாதி சொல்லிப் பேசினவயள் எண்டத, புத்தி கெட்டதுகள் அதுலிடு எண்டு சொல்லிப்போட்டு. இதமட்டும் கொழுத்தவேணுமெண்டு சொல்லுறாயெண இதெந்த ஞாயம்” எண்டு அப்புலவட்டக் கேட்டன். அப்பு ஒரு சிரிப்புச் சிரிச்சுப்போட்டுச் சொன்னேர், “அது விக்கினயிலலாததொடா மோனே. இது விசம். ரெண்டயும் ஒண்டாச் சேர்க்காத. அதுக்காக உன்ற மாயிமார் சாதிசொல்லிப் பேசினதச் சரியெண்டு சொல்லேல்ல. ஆனா, ரெண்டுக்கும் கனக்க வித்தியாசங் கிடக்கு. அது அறியாத்தனம். திருத்திப்போடல்லாம். இது திட்டம்போட்டு வளக்கிறது. திருத்தேலாது வெட்டித்தான் எறியவேணும். நீ வடிவா யோசிச்சியண்டா விளங்கும்” எண்டேர். அப்பு சொல்லுறதோட என்னால ஒத்துப்போகாலாமலக் கிடந்தது. “ஒருவித்த தில இதுகும அறியாத்தனந்தானையப்பு. அடிப்படயில ரெண்டும் ஒண்டுதானே?” எண்டன். “ஓம்மாசா. ரெண்டுமே நல்லதிலலத்தான். மொத்தமா இல்லாமல் போனாத்தான் மனிசனர சீவியம்

நடக்கும். இல்லயண்டால் மனிசனர சீவியத்த கடல்ல சாம்பல் காடாத்திறுமாதிரிக் காடாத்த வேண்டியதுதான்” எண்டார். “அதுக்கு வெட்டுதும், கொழுத்திறுந்தான் சரியான காரியமாண அப்பு?” எண்டு கேட்டன். “வேற வழியிருந்தாச் சொல்லுபாடம்” எண்டு எண்டட்டத் திருட்டிக் கேட்டேர். எனக்கெண்டால் இவர் சொல்லுறது சரியாப் படேல்ல. அறியாத் தனத்தத் திருத்த அயுதமென்னத்துக்கு எண்ட கேள்வி எனக்குள்ள. இது ஆயுதத்தால திருத்த வேண்டிய அறியாத்தனம் எண்டிறுது அவற்ற வாதம்.

இலங்கயரசாங்கம் சிறுபான்மத்தமிழர ஒதுக்குதெண்டுசொல்லிச் சண்டைக்கி வெளிக்கிட்டனாங்கள், முஸ்லிமுகளத் திரத்தி அதேபிழய எங்களுக்குள்ள செய்தம். இதெல்லாம் எந்தவிதத்தில ஞாயமில்லயோ, அதுமாதிரித்தான் எங்களுக்குள்ள கிடக்கிற இந்தச் சாதிப் பிரிச்சியும். மேலசாதியெண்டு சொல்லுறவயால ஒதுக்குப்பிற ஆக்கரும் தங்களுக்குக்கீழும் குறஞ்சாதியெண்டு கொஞ்சப்பேர ஒதுக்கி வச்சிருப்பினம். அதுமாதிரி இவயளும் தங்களுக்குக்கீழ இன்னுங் கொஞ்சப்பேர ஒதுக்கி வச்சிருப்பினம். பிறகு, இவயளும் தங்களுக்குக்கீழ கொஞ்சப்பேரயெண்டு... இப்பிடையே அடம்பங் கொடிமாதிரி மண்முழுக்க எங்காரினர் சாதிப்பிரிச்சின வேரோடிக் கிடக்கு. இத அழிக்கிறதெண்டாலத் தாய்வேரிலயிருந்து, தளிரமட்டுக்கும் பிடுங்கியெறியவேணும். அதெல்லாத்தயும் விட்டுப்போட்டு இதென்னடாண்டால், சங்கம், அமைப்பு, இயக்கமெண்டு சொல்லிக்கொண்டும், இன்னொரு பக்கத்தால சாதிய வளத்துக்கொண்டும், நானிலல அவன்தான், நானிலல அவன்தானெண்டு ஆளாள்ச் சாட்டிக் கொண்டும் திரியிறாக்கள் சொல்லுறதக்கேட்டு ஒமொமெண்டு கோயில் மாடுமாதிரித் தலயாட்டிக்கொண்டிருக்கிறம். இதுகளைப் பாக்கேக்க இந்தத் தலயளையும், தலயாட்டிறுதுகளையும் பிடிச்சு நடுத்தெருவில்விட்டு அப்பு சொல்லுற காரியத்தச் செய்யிறுதுஞ் சரியானதாத்தாந் தெரியுது.

அப்பு சாப்பிட்டு முடிஞ்சு போறதுக்கு எழும்பினேர். எனக்கெண்டால் மனிசன அனுப்பிறுதுக்கு மனமில்ல. “இன்னொரு சமயம் வாறன்” எண்டுபோட்டுப் போட்டார்.

என்ற நாச்சியார் விடிஞ்செழுப்பினஉடன ராத்திரி நடந்ததெல்லாத்தயுஞ் சொன்னன். அவள் சிரிச்சப்போட்டு “வெளிக்கிடுங்கோ டொக்ரட்டப் போவம்” எண்டாள். ஏனெண்டு கேட்டன். “முத்தமுன்னம் போறது நல்லம்” எண்டாள். ஆறு மாசத்துக்கு முந்தி நான் வேலயில விழுந்து தலயில அடிபட்டேப்பிறகு சின்னச் சந்தேகமெண்டு இவளுக்கு இருந்தன்தொனிருக்கு.

அப்பு வந்திட்டுப்போனத ஒரு அஞ்சாறு பக்கத்தில ஒரு குறிப்புமாதிரி எழுதின்ன். அத வாசிச்சுப்பாத்துப்போட்டு “கொஞ்ச நாளைக்கு எழுதாமல் றென்றெடுங்கோவன் குஞ்சு” எண்டாள். இதுக்குமேல நான் என்னததக் கதைக்கல்லாம். அப்பு வந்திட்டுப் போனத அம்மாக்கு அனுப்பினாச் சந்தோசப்படுவா எண்டு சொல்லி அத அனுப்பினன். அம்மா மருமகன்க்காரிக்கு ரகசியமாக் கடிதம் போட்டா “உன்ற மனிசங்காரன எங்கயாவது காட்டுபின்ள்” எண்டு. தலயில அடிபட்டதால எனக்கு ஒண்டும் நடக்கேல்ல எண்டத என்ற நாச்சியாருக்கு நிருபிக்கிற காரியத்தில இப்ப நான் மும்மரமாயிருக்கிறன்.

இன்னுமொரு காலடி

லண்டன்
தமிழர் நலன்புரிச்சங்கத்தின் வெளியீடு
சீத்திர 1998
பக். 220

பதிப்பாசிரியர் : இ. பத்மநாப ஐயர்

தொடர்புகளுக்கு:
T.WAN
33A Station Road
Manor Park
London E12 5BP
U.K.

கூலி

சீனிக்கிழமை காசைக்கட்டினால்.... திங்கக்கிழமை குறுப்பிலை ஒரு இடம் காலியா இருக்கு.... ஆளைப்போட்டு அனுப்பிவிடலாம்..." ஏஜெண்ட் பூலோகனின் வாக்கை தேவவாக்காக நம்பி அதையும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் அல்ல ஒரு லட்சம் இரண்டு லட்சம் அல்ல. நாலு லட்சம். அம்மா அவசரத்துக்கு நெல்லியடிக்குப் போகவேண்டி வந்தால் கூட கையில் ஒரு நூறுரூபா காசு கிடையாது. அவ்வளவு தூரம் மடியில் வறுமை வெறுமை. "நாங்கள் என்ன பாடுபட்டாலும் பரவாயில்லை.... நியெண்டாலும் தப்பிப்போ.."

ஆனந்தா லொடஜ் இன் நாலு மாத வாழ்கை முடிவு காணுகிறது. அரைநாத்தல் பாணுடன் வெறுந்தேனீர் அம்மாவுக்கும் எனக்குமான காலைச்சாப்பாடு. இதிலிருந்து ஆரம்பிக்கும் நாள் பொழுது அந்த நாலு மாதங்களிலும் எனக்கு எத்தனையோ தவிப்புகள் தடுமாற்றங்கள்.

அடுத்த அறையில் அவள் பெற்றோருடன் தங்கியிருந்தாள் ஹீரா. அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் பார்த்தோம். பேசியதில்லை, தலையையாட்டிக்கொண்டோம். சிரித்துக்கொண்ட தில்லை. மனமுட்டிய ஆசைகள் மோதிக்கொள்ள முடியாமல் கூடவுள்ள சோகவடுக்கள் யாவற்றையும் தடுத்துநிறுத்தியது. அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள். அவர்களும் குடும்பமாக எங்கேயாவது போகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஒரு பயணமுகவரின் பெட்டகத்தை நிரப்பிவிட்டு அலையலையாய் அலைகிறார்கள். இருபத்து நாலு மணிநேரத்தினுள் பயணம் என்று சொல்லி பணத்தை வாங்குபவன் இருபத்து நான்கு மாதமானாலும் ஒழுங்குகளைச் செய்து கொடுக்கமாட்டான்.

காலையில் நிலம் வெளுக்கும் முதலே கடன்காரனைத்தேடிப் போய்விடுவார்கள். வெயிலேற தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு வந்து ஒருவரையொருவர் நொந்துகொண்டு எதுவும் பேசாமல் படுத்துவிடுவார்கள். ஏமாற்றுபவன் நிம்மதியாகத் தூங்க ஏமாறுபவன் நிம்மதியற்றிருக்கிறான். சுற்றிவளைப்பு கைது தேடுதல் என்று வரும்போது இவர்களும் நடுத்தெருவுக்கு வருவார்கள். பார்க்கப் பாவமாயிருக்கும். ஒரு நாள் ஹீரா ஒவ்வொரு அறைக்கதவைத்தட்டி தலைவலிக்கு "விக்ஸ்" கேட்டிருந்தாள். யாரிடமும் அது இல்லையோ அல்லது இருந்தும் கொடுக்கவில்லையோ தெரியாது தலைவலியால் அவதிப்பட்டது தெரிந்தது.

அம்மாவின் பரிசினுள் பாதி டிஸ்பிரின் இருந்தது கண்டு எடுத்துக்கொடுத்தேன். மின்னும் கண்களுடன் ஒரு பார்வை பார்த்துக்கொண்டு நன்றியுடன் வேண்டிக்கொண்டாள். நன்றி தெரிவிக்க முடியாமல் வெட்கம் முன்னின்றது. அன்று முழுதும் ஹீரா வெளியே வரவேயில்லை.

இரண்டேயிரண்டு ஜீன்ஸ்தான் அவள் வைத்திருக்கிறாளென நினைக்கிறேன். அதையே திரும்பத்திரும்ப அணிந்துகொள்ளுவாள். அதனாலே என்னவோ அவளுக்கு என்னைக்காண வெட்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும். என் முன் நடமாட அவள் தவித்திருக்கிறாள். இடையிடையே லொடஜ் காரன் வந்து சத்தம் போட்டுவிட்டுப் போவான், வாடகைப்பணம் பாக்கியாக இருக்கவேண்டும். காலில் விழாத குறையாக அவர்கள் மன்றாடுவார்கள். இதனால்தான் ஹீரா என்னிடம் முகங்கொடுப்பதையே தவித்தாளோ.

நான் பாங்கொக் பயணமாவதற்கு முதல் நாளன்றுதான் இந்தவிடயம் அவளுக்குத்தெரிந்திருக்க வேண்டும். அன்றிரவு முழுதும் தாங்காமலே இருந்திருக்கிறாள். எதையோ பறிகொடுக்கப்போகிறேன் என்று நினைத்தாளோ என்னவோ பதினெட்டு அறைகளுக்குமான ஒரு பொதுத்தண்ணீர் குழாயில் நான் காலை பஸ்துலக்கும் போது ஒரு தனிமையை எதிர்பார்த்து நெடுநேரம் காத்திருக்கிறாள். என்னைக் கண்டதும் பொங்கிவரும் தன் கண்ணீரை மறைப்பதற்காக தண்ணீரைக் கையிலேந்தித் தன் முகத்தைக் கழுவிக் கொண்டாள். "இண்டைக்கு நீங்கள் பயணம் பேறியளாம்..." "ரெண்டு மணிக்கு பாங்கொக் போறன்.... பிறகு.... அங்காலை..." "ராத்திரி முழுக்க நான் நித்திரையே கொள்ளேல்லை..."

அவள் குரலில் எனக்கு எல்லாமே புரிந்தது. நான் பட்ட வேதனையை அவளிடம் சொல்ல எனக்குத் துணிவு வரவில்லை. அவளது குரலும் உதடுகளும் பட்ட அவஸ்தையை விபரிக்க என்னிடம் வார்த்தைகள் இல்லை. மீண்டும் கேட்டாள் “ரெண்டு மணிக்கோ...” தலையசைத்தேன். என்னுடலின் சகல நரம்புகளும் பட்டபட்டதுக்கொண்டன. “திரும்ப நான் உங்களை...” பார்ப்பேனா பார்க்கமாட்டேனோ என்ற கேள்வியைத்தான் என்னிடம் கேட்க வருகிறாள் என்பது தெரிந்தும் நான் என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று தெரியாது தவித்தேன். “கவனமாக போட்டு...” அவள் சொல்லி முடிக்கமுதலே கண்ணீர் சிந்தத் தொடங்கியது. எதையுமே மேற்கொண்டு என்னிடம் பேசாமலும் கேளாமலும் போய்விட்டாள். என் தலை நிறையப்பாரம். இப்போ உடம்புமுடிக்கப் பாரம். நான் தப்பிவிட்டேன் என்றுதான் எண்ணினாளோ தெரியாது.

எஜெண்ட் பூலோகனுக்குப் பின்னால், தோளில் ஒரு பயணப்பை தொங்க ஆயிரம் கனவுகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். தெரிந்த தெரியாத முகங்களெல்லாம் என்னை வழியனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறது. மீண்டும் பாதிவழிக்கு அம்மா ஓடிவந்து கட்டிப்பிடித்துக் கொடுக்கிறாள். “நல்ல காலம் வரட்டும் நாங்களெல்லோரும் சந்தோசமா ஒண்டாயிருப்பம்...” சேலைத்தலைப்பால் கண்களைத் தடைத்துக்கொள்கிறாள். அதே ஜீன்சுடன் நின்று ஹீரா கையசைக்கிறாள். பாவம். மனது பொங்கிவெடிக்க முயன்றும் அதை தடுத்தி நிறுத்திக்கொண்டு நிக்கிறாள் “நல்ல படியாப் போய்ச் சேர்ந்த உடனே..... ஹீராவைப் பற்றி அம்மாவுக்கு எழுதவேணும்..”

நான்கு மாதங்களாகியும் பாங்கொக்கிலிருந்து பயணப்பட முடியவில்லை. லஞ்சம் கொடுத்து விசாவைப் பெறமுடிந்தது. பூலோகனின் கிளித்தட்டு மற்புகளும் ஏம்புகளும் இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒரு தடவை கொழுப்பிலிருந்து ஐரோப்பிய கண்டிய பயணத்துக்காகக் காத்திருப்பவர்களை அழைத்துவந்து அங்கு பிராக்குக்காட்டும் செயலாகவேயிருந்தது.

பயணமுக்கூர் பொய் தவிர வேறெதுவும் பேசத்தெரியாதவர் போலும். இப்போ அதுவா முக்கியம். விரயப்பயணம். மத்தியானம் பயணம் நாளைபயணம். இப்படியே பயணங்கள் தொடர்கதையானது. பூலோகன் சொல்லும் யாவற்றையும் நான் அப்படியே வரிசிசகாது அம்மாவுக்கு தகவலாக அனுப்புவேன். இந்தவாக்குறுதிகளை அவளாலும் எவ்வளவு காலங்களுக்குத்தான் நம்ப முடியும். “உன்ரை கெட்டகாலமோ என்னவோ உன்னைப்போட்டு உலைக்குது... நீ எங்கையெண்டாலும் போய்ச் சேர்ந்த உடனை பதிலைப்போடு...” ஹீராவைப் பற்றி உடனடியாக எதுவும் எழுதமுடியாமல்த் தவித்தேன். யாரைப்பார்த்தாலும் அவள் முகமாகவே இருந்தது.

பாங்கொக்கில் வயல்கரைபோரமாக பழைய கராஜ் ஒன்றையெடுத்து இன்னொரு ஏஜெண்ட்மாக முப்பத்து மூவரை வைத்து பராமரித்தார்கள். வெள்ளைப்பச்சை அரிசி முருங்கைக்காய். யாவரும் சமைத்துச்சாப்பிடலாம். பசித்ததால் நாங்கள் சமைத்தோம். சாப்பிட்டோம். பட்டகஸ்டம் யாருமறியார். கனவுகள் எல்லாம் காணல் நீராகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நான் மட்டும் வசதியாக இருந்திருந்தால் ஹீரா வையும் கூட்டிக்கொண்டுதான் வந்திருப்பேன். பூலோகன் தினமும் நிறைவெறியில்தான் இருப்பான். வெறியில் லாவிட்டாலும் வெறி காரனைப்போலவே நடத்துக்கொள்ளுவான். எங்கள் நச்சரிப்புகளை சமாளிக்க அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரே வழி அதுதான்.

ஒரு நாள் சுவிசில் இருக்கும் தனது எதிர்காலக் கணவனையடைய வந்திருக்கும் தர்சனா என்ற இளவயதினளிடம் பூலோகன் நெருங்கி தன்னுடன் இணங்குமாறு வற்புறுத்தியிருக்கிறான். அப்படியிணங்கும் பட்சத்தில் அடுத்த விமானத்திலேயே சுவிஸ் பயணம், இல்லையேல் “சுவிஸ்.. நீ போனமாதிரித்தான்” என்றிருக்கிறான். மிரட்டலுக்குப் பயந்த தர்சனா அன்று முழுதும்

அழுதுகொண்டேயிருந்தாள். யாருக்கும் அவளைப்பார்க்கப் பொறுக்கவில்லை.

பெருமளவு பணத்தையும் கொடுத்து பூலோகனுக்குச் சகல விதத்திலும் சேவகஞ்செய்ய பார்தான் முன்வருவார்கள். நாய்ப்பயல். எனக்கு ஹீராவின் நினைப்புத்தான் வந்தது. பாவம் அவளும் எந்த ஏஜெண்டின் காட்டுமிராண்டித்தனத்துக்குப் பயந்து ஒடுங்கி பயணிக்க நேருமோ.

“வாங்கோ... எல்லோருமா மிதி மிதிப்பம்...” எனக்கு ஒரு சிறு துணிவு மட்டுமே. வேறு யாரும் என்னுடன் சேர்த்துணியவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் தன் தன் பிரச்சினை. இலட்சலட்சமாய் பணத்தை அளந்து கொடுத்துவிட்டு பூலோகனுடன் சண்டித்தனத்துக்குப்போனால்..... அவன் காசையும் கொண்டு மாறிவிட்டால்... எல்லாரும் நடுவழியில் அம்போதான். சுவிஸ் போக வந்தவன் அழுதுகொண்டேயிருந்தான்.

தன்னால் எதுவும் முடியும் என்று காட்டுவதற்கோ என்னவோ பூலோகன் ஒரு பதினாறு வயது மதிக்கத்தக்க தாய்லாந்துக்காரியை வாடகைக்காரில் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். வாங்கி வந்த பியரை நுரைக்கநுரைக்க வந்தவளும் தானுமாகக் குடித்தான். வந்த அதே வண்டியில் போய்விட்டான். இரண்டு நாட்கள் கழிய தூக்கமின்றிய கண்களும் சோர்வடைந்த உடலுமாக வந்தான். வரும் போதே மூக்குமுட்ட குடித்துவிட்டேவந்தான்.

ஒரு இந்துக்கோவில் ஒருபுத்த மகாபோதி இரண்டு இடங்களிலும் சில வேளைகளில் சாதம் கிடைக்கும். வேதனையோடு பசிஅவற்றை உள்வாங்கும். நானும் இன்னும் இருவரும் பூலோகனை உறுக்கலாகக் கேட்டோம்.

“நான் தந்த காசைத்தாங்கோ... இல்லாட்டி உடனையே என்னை ஊருக்கு அனுப்பிவிடுங்கோ...” அவன் உப்புடி எத்தனை பேரைப்பார்த்திருப்பான் அவன் திகைத்ததாகவோ மிரண்டதாகவோ இல்லை.

‘நீயெல்லாம் உலுக்கி... என்ன ஆகப்போகுது...’ என்றவிதமாக என்னைப்பார்த்தான். அந்த ரோசம் கெட்ட பயல். வாயில் இன்னும் என்னென்னவோ வந்தது. “ஏற்பாடு பண்ணிறன்...” என்ற பதில் மட்டுமே அவனிடமிருந்து வந்தது. இரண்டு வாரங்களின் பின் கைமேல் பலன்கிடைத்தது. தாய்லாந்துக்காரன் ஒருவன் என்னையும் பழையபத்துப்பேரையும் கூட்டியளளி பன்றிகள் பயணிக்கும் தட்டிவண்டியில் ஏற்றினான். முன்னும் பின்னும் இறைச்சிப்பன்றிகளையெற்றிய வண்டிகள் நகர நடுவில் எங்கள் வண்டி நகர்ந்தது. ‘பன்றியாகவே பிறந்திருக்கலாம்...’ தாய்லாந்து எல்லையில் சோதனையிடப்பட்டிருக்காது. லாவோஸ் புகுந்து கொண்டோம். மறுபடி பத்து நாட்கள் இருள்சிறைவாழ்கை.

பூலோகனுக்குத் தத்துப்பிள்ளையாக இருந்த நாட்கள் போய் புதியவனுக்குத் தத்துப்பிள்ளை. போலிப்பாஸ்போட் போலிவிசா கூடியபயத்துடன் “சைப்ரஸ்” வந்தாகி விட்டது. போலிப்பாஸ்போட்டையும் உண்மைப் பாஸ்போட்டையும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் நூலிடை கூடத்தப்பாது. அவ்வளவு தூரம் தொழில் சுத்தம். எத்தனை அதிகாரிகள் எத்தனை அலுவலர்கள் எல்லோருக்கும் காதிஸ்ப் பூ சுற்றியாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு விமானத்தினும் ஏறும் போதும் “நான் ஒரு டிப்லோமர்” என்ற எண்ணம். என்னையறியாமலே எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வாழ்வில் இவற்றையும் அனுபவித்து அறியவேண்டும். விமானப்பணிப்பெண்களைப் பார்க்கும் போது எனக்கு ஹீரா.....

மாஸ்கோவழி உக்கிரேன் வந்ததும் ஹீரா ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. மாறாக ‘செயின்புளொக்’ தயாரிக்கும் ஆலைகளை தயிட்டுக் கொழுத்தவேண்டும் போல இருந்தது எனக்கு. தாய்லாந்துக்காரனின் அறிவுரைப்படி உக்கிரேயினில் ஒரு பாக்கிஸ்தான்காரன் எங்களைப் பொறுப்பேற்றான். சர்வேசை

கூட்டமைப்புக்களின் ஆதரவுவந்தான் மேற்படி பயணமுகவர் நிலையம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு. உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குச்சொழுங்குகளும் இவனுக்கு அத்துப்படி. கண்ணை முடிக்கொண்டே ஒவ்வொரு நகரங்களையும் அதன் தூரங்களையும் அதன் குளிர் வெப்பத் தன்மைகளையும் பட்டியலிட்டுச்சொன்னான்.

“பூட்டா” செருப்புக்களிலேயே பட்ட என் பாதங்கள் செருப்பு காஸ்மேஸ் சப்பாத்து என்று எத்தனை சாதனங்களையெல்லாம் கண்டுகொண்டிருக்கிறது. குளிர் என்றால் தெரியும். எப்படிக்குளிர்மென்று தெரியாது. சலங்கழிக்கும்போது தடித்தாய்வரும். அதை முறித்து முறித்து எறியவேண்டும். என்று என் நண்பன் சொன்னதை உணமை என்று நம்பியிருந்தேன். பரதேசிப்பயல்.

பாகிஸ்தான்காரன் என்னையும் மற்றவர்களையும் “ரிஸ்கோ” என்னும் எல்லைக்கிராமமூடாக “கங்கேரிக்குள்” நுளைத்து “புட்டபஸ்ட்” செல்வதாகச் சொன்னான். பின்னர் அங்கிருந்து ஏதாவது ஒரு பொட்டுக்குள்ளால் நுழைந்து ஐரோப்பாவுக்குள்புகுந்துவிடலாம் என்றும் சொன்னான். பலிக்கடாபோல தலையை ஆட்டியதுதான். வேறென்ன செய்யமுடிந்திருக்கும். பாகிஸ்தான் காரனுக்கு உலகமொழிகள் யாவும் சுண்டு விரலுக்குள். தமிழ் மட்டும் தெரியாது. இனித்தெரிந்து கொள்ளுவான்.

எல்லை பாய்தல் ஆரம்பமானது.

கால்கை உதடு நகர மறுத்தது. இரண்டாம் உலகப்போரில் கிட்டலர் ஜேர்மனியிலிருந்து மாஸ்கோவை நோக்கி படையெடுத்தபோது படையினர் குளிராவும் பசியாலும் மடிந்ததால் மாஸ்கோவை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை என்று சரித்திரம் படித்த ஞாபகம். வேலிபாயப்போன எங்களுக்கு அந்த கதி. ஒழுங்கான சாப்பாடினமையால் உடல் சிறுத்துக்கொண்டது. வலுவலுவிழந்துபோனது. பசி காற்றை உட்கொண்டது. ஏற்கெனவே பிரிக்கப்பட்டிருந்த எல்லைக்கம்பிகளுடாக ஒவ்வொருவராக உட்சென்றதுதான் தாமதம். எல்லாம் ஏழடிமனிதர். அந்த இருட்டினுள்ளும் வெள்ளை முகங்கள் பளிச்சென்று தெரிந்தன. எதைச்சொல்லித்தப்பமுடியும்? எங்கே ஓடமுடியும்? நன்றாக மாட்டுப்பட்டு விட்டோம். பாகிஸ்தான் காரன் போன இடத்தெரியவில்லை. அதட்டல் அவர்கள் பின்னே எங்களைச் செல்லப்பணித்தது. அங்கும் முகாம், முகமறியாமனிதர்கள். முன்பின் கேட்டறியா மொழி. எங்கள் வருகைக்காகக் காத்திருந்தவர்கள் போல எங்களைக்கைது செய்து முகாம் பண்ணிவிட்டார்கள்.

அதிகார தோரணை, உயரதிகாரிகளின் இரும்பு உடல்கள் மிரளவைத்தன. பாங்கொக்கிலேயே நின்றுருக்கலாம். அனேக நாட்டுப்பயண முகவர்களினதும் குற்றவாளிகளினதும் படங்களைக்காட்டி விபரங்கள் கேட்டார்கள். பதில் சொல்ல எந்த மொழியும் உதவிக்கு வரவில்லை நாற்பது நாள் நோன்பு இருந்தது போல நோன்பு. காய்ந்த பாணும் கடுங்கோப்பியும் தான் சாப்பாடு. நாவு ருசியை இழந்தது வயிறு செமிபாட்டை இழந்தது. மனது கனவுகளையிழந்தது. கனவு நித்திரையிழந்தது. கைவிலங்கிப்பாத நிலையில் கூட்டுநாயக்காவிமானநிலையத்தில் வந்து இறங்கினோம். நல்ல வரவேற்பு. செங்கம்பளம்மட்டும் இல்லை.

கொழும்பிலிருந்து ஆரம்பித்து கொழும்பு வந்து சேர்ந்தவரை கைவிரல் அடையாளங்களின் பின் நீதிமன்ற விடுதலை. மனது சற்று இளகியிருந்தது. அம்மா என்னைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதாள். கழுத்துத்தாலியை விற்றவள் கையில்க்கிடந்த கால்பவுண் மோதிரத்தையும் விற்றுவிட்டாள். அம்மாவின் தோளில் முகம் புதைத்தபோதே பாதிக்கவலைகள் தீர்ந்து விட்டது.

“இனி... நான் என்னம்மா செய்யிறது...”

“அதுதானப்பு எனக்குத் தெரியேல்...”

○

44 ம் பக்க தொடர்ச்சி....

ஈரம் பாய்ச்சுகிறார்கள். மனசுக்குள் புதிதாக ஏதோ ஒரு கதவைத் திறந்து விடுகிறார்கள். திடீரென துணுக்குறச்செய்கிறார்கள். மனசுக்குள் சிரித்துக்கொள்ளவும் செய்துவிடுகிறார்கள். இவர்கள் திட்டவாட்டமாக முடிவுநோக்கி இயங்கும் மனிதர்கள் அல்ல. தினமும் தட்டுப்பாடும் மனிதர்கள். அவர்களது நம்பிக்கைகள் நமது முன்புகங்களைத் தகர்த்து விடுபவை. உருவாக்கிவைத்த சூழலை இயற்கையை, அரசியலை, நம்பிக்கைகளை இம்மனிதர்கள் இயல்பாகக் கலைத்துவிடுகிறார்கள்.

ஜெயமோகன், கே. எம். வேணுகோபால் போன்றோர் கதைகள் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லியிருப்பது தொடர்ந்த விவாதங்களுக்குரியது. நாழிகை சஞ்சிகையில் வெளிவந்த ஜெயமோகனின் இலங்கைப்படைப்புக்கள் பற்றிய மதிப்பீடு இங்கு ஒரு கட்டுரையாக விரிவுபெற்றிருக்கிறது.

ஜெயமோகனின் படைப்பு மற்றும் வாழ்வு, பிற்பாடு இலங்கைப்படைப்புக்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகள் பிறிதோரிடத்தில் விரிவாகப் பேசப்பட வேண்டியதாகிறது. ஜெயமோகனின் அபிப்பிராயங்களோடு ஜெயமோகன் கருணாகரமுத்தி பற்றி இங்குலாப் சொல்லியிருப்பதையும் சேர்த்துச் சிந்திப்பது மேலும் ஆழ்ந்த வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு கொண்டுசெல்லலாம். அது பாரம்பரிய வைதீகமனம் குறித்த ஒப்பீட்டுக்கும் கொண்டுசெல்லும்.

பாலியல்பு, குடும்பஉறவுகள் போன்றவை குறித்த கருணாகரமுத்தியின் நம்பிக்கைகளும், அந்த நம்பிக்கைகள் மேற்கத்திய வாழ்வுடன் கொள்ளும் மோதல் குறித்தான அவரது விமர்சனங்களும் தொடர்ந்து விவாதத்திற்குரியவை. அந்த விமர்சனம் அரசியல் அறிவியல் தத்துவம் மதம் என்கிற கோட்பாட்டுத்தளத்தில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

இவ்விரண்டு தொகுதிகளையும் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகளில் என்னால் சொல்லமுடியுமானால் அது இப்படித்தானிருக்கும். கருணாகரமுத்தி மற்றும் அவரது கதை மாந்தர்கள் சஞ்சரிக்கும் உலகம் பிரபஞ்ச அலைவறலுக்கு எதிர்ந்திசையில் இயங்கும் உலகம். அவ்வகையில் அவர்கள் மேற்கொள்ளும் தத்துவப்பார்வை பிரச்சினைகளையும் வேறுபட்ட மனிதர்களையும் புரிந்துகொள்ள உதவாது என்று நம்புகிறேன்.

கோட்பாடுகளையும் மீறி மனிதர்கள் இயங்குகிறார்கள். அவர்கள் நமக்கு வழிப்புணர்வினையும் தருகிறார்கள். இவர்கள் கருணாகரமுத்தியின் படைப்புமாந்தர்களையும் மீறிச்செல்வர்கள். அவர்களும் சிலகதைகளில் இடம்பெறுகிறார்கள். அத்தகைய மனிதர்கள் சுயாதீனச் செயல்களையும் வாழ்க்கைப் போக்குகளையும் மேற்கொள்கிறார்கள். எனக்குப்பிடித்ததாக நான்சொல்லியிருக்கும் கதைகளில் அம்மாதிரி மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்.

நாம் எந்தஅளவுக்கு மனிதர்கள் பற்றி பிரபஞ்சம் பற்றி அறிகிறோமோ விமர்சன பூர்வமாக சுயகேள்வி கேட்டுக்கொள்கிறோமோ அதேபோன்றுதான் நம்மைப்பற்றியும் பிரபஞ்சத்தில் நமது இடம் பற்றிய அறிவும் அமைகிறது.

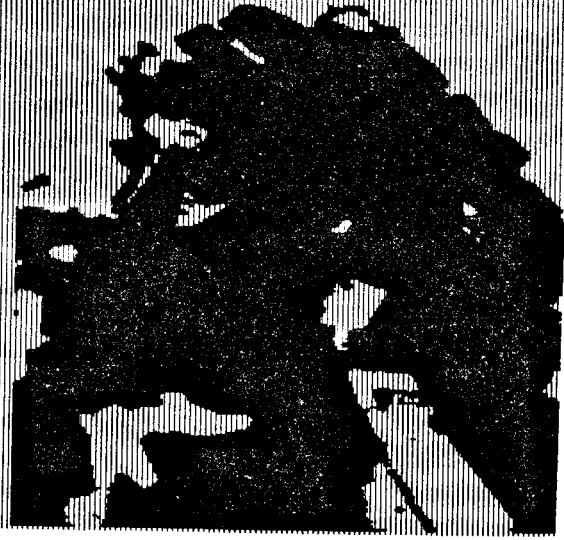
- யமுனா ராஜேந்திரன்

கிழக்குநோக்கி சிலமேகங்கள் : ரூபாய் 45 (134 + 18 பக்.)
ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம் : ரூபாய் 45 (133 + 27 பக்.)

ஸ்ரீகா பதிப்பகம்

348, டிடிக்கே சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014

ச. தில்லைநட்சன்

நத்தலி என்றால் அன்பு, கருணை, மனிதநேசம், அழகு என்று அர்த்தம் சொல்லலாம். அவளை நான் என்றுமே மறக்கமுடியாது. குழம்பிக் கொதித்த மனஉலையை மெல்ல அன்பு நிர்வாத்து வருடிய உள்ளத்தை எப்படி மறப்பது? அந்த நீலக்கண்கள், லேசான ஆசிய சாயல் கொண்டவட்டமுகம். அழுத்தமான நாடி, பின்னோக்கிவாரி கலைத்து விடப்பட்ட பொன்னிறக்கூந்தல், வெள்ளைநிறச் சங்கில் மின்னும் ஒற்றைச் சங்கிலி என மன வெளியின் நிரந்தர ஓவியக்கீறல்கள்.

அவளை நான் முதலில் சந்தித்தது தாதி உடையில்தான். அப்போது பைத்தியக்கார வைத்திய விடுதியிலிருந்தேன். எனக்கு பிரமை என்றும் பைத்தியம் என்றும் பொருட்பட பிரெஞ்சில் ஏதோ ஒரு பெயர் சொன்னார்கள். இப்போது அது எனக்கு ரூபகமில்லை. அந்த நிலையம் பாரிசின் புறகர்ப்பகுதியிலிருந்து கூப்பிடுற தூரத்தில் செயின் நதி அழகாக ஓடியபடி இருந்தது. அமைதி தழுவும் கட்டிடம் புற்றரைகளுக்கிடையில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் பாதைகள்.

இருபக்கமும் பூமரங்கள், செடிகொடிகள், பூக்களிலிருந்து வரும் வாசம் மனதை கிளர்த்தும். ஓவியக்கூடம் சங்கீதகூடம் பெருநகர கெடுபிடிவாழ்வில் செத்த மனங்களை உயிர்ப்புறச் செய்ய கலைக்கூடங்கள். ம..... மனிதனுக்கு இன்னும்

கலைகள் ரூபகம் இருக்கின்றது.

எனக்கு எல்லாமே நன்றாக நினைவிருக்கிறது பார்த்தவர்கள், பேசியவர்கள் நடந்த சம்பவங்கள் சிலர் பாடினர் சிலர் அரற்றினர், சிலர் எங்கோ மூலையை நிலைகுத்தி வெறித்தபடி இருந்தனர். ஒரு இளவயதுப்பெண் ஆடைகளைக் களைத்துவிட்டு அம்மணமாய் ஓடினாள். தாதிமார் கலைத்தார்கள். அவள் அவர்களுக்கு தண்ணி காட்டியபடியே இருந்தாள். பாடியவர் பாடியபடி. நிலைகுத்தி வெறித்தவர் வெறித்தபடியே அவர்கள் அவர்கள் தமதுலகில். ஒரு சிலர் அவள் நிர்வாணத்தை தம்மை மறந்து ரசித்தபடி. ஒரு பெண்ணின் நிர்வாண உடல் எவ்வளவு அழகானது என்பதை பட்டப்பகலில் அன்றுதான் கண்டுகொண்டேன். சித்தர்களையும் ரூனிகளையும் உதைக்கவேண்டும். நான் அமைதியாக இருந்தேன். எதிலும் ஓட்டுதல் இல்லை. எண்ணங்கள் குறியில்லா அம்பாய்ப் பாய்ந்தது. வானத்தைப் பார்த்தபடியிருந்தேன். நிர்மலமான நீலவானம். மேகக்குஞ்சுகள் நீந்தின.

நிலா..... அட. வெண்ணிலா. உற்றுப்பார்த்தேன். சூழல் எங்கும் அமுததுளியில் தோய்ந்திருந்தன. எத்தனை நாளாயிற்று நிலாவைப்பார்த்து? பாரிகக்கு வந்து நான்கு ஆண்டுகளா யார் எனக்கு நிலைவ காட்டாமல் ஒளித்தார்கள்? எனக்கும் நிலவுக்குமான உறவு எப்படி அறுந்தது? எத்தனை இரவுகள் செக்கல் சோற்றோடு நிலவுக்கும் தீத்தி நான் சோறு சாப்பிட்டிருப்பேன். என்னை மறந்து பாலத்துளியில் நனைந்தபடி உறங்கியிருப்பேன்.... நிலாக்கால இரவுகளில் காதுலி முகம்பார்க்க எத்தனை தடைகள் தாண்டியிருப்பேன்.

மேகக்குஞ்சுகளுக்கிடையில் என் காதுகிளி தோன்றினான். அழுதான், குலங்கிக் குலங்கி அழுதான். மன்னிப்புக் கேட்டான் மன்றாடினான். பின்மேகத்தில்கரைந்தான் எனக்கு லேசாக கண்ணீர் துளிர்ந்தது. இப்போது அவள் இன்னொருவனின் மனைவி.

அந்த அழுத்தமா? அதுமட்டுமா? என்மனத்திரையில் பலஉருவங்கள், தொடர்ச்சியின்றி விம்பங்கள். கையில் துடுப்பாட்ட மட்டையுடன் சர்வதேச களமொன்றில் விளாசிக்கொண்டிருந்தேன். அம்மன் கோவில் வீதி கூத்துக்களாரியில் பாண்டவர்க்காய் கிருண்ணனாக கௌரவர்களுடன் தூது போய்க்கொண்டிருந்தேன். சகல வசதியும் கொண்ட ஒரு வைத்தியசாலையில் கழுத்தில் ஸுதடஸ் கோப்புடன் நோயாளிகளை பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று விம்பங்கள் மாறின. முண்டாக கட்டிய பாரதியாய், பெரியாராய், தாடியுடன் மார்க்சாய், குறுத்தாடியுடன் லெனினாய் உலகமெங்கும் புரட்சிகள்.

மக்களின் குதுகலமுகங்கள். நான் அமைதியாக தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன்.

நத்தலிதான் தட்டி எழுப்பினாள். எவ்வளவு நேரம் தூங்கியிருப்பேன். எத்தனை மணி. எதுவும் தெரியாது. அலாரம் ஏதும் காதலில் அலராதது இதம். ஒரு நாளின் அதிகாலை பறவைகளின் கொஞ்சல்கள், சிணுங்கல்கள், தேனாய் காதில்பாய்ந்தது. எவ்வளவு நாளாயிற்று அனுபவித்து. கண்ணை முடிக்கொண்டு அமதியாகக் காதைத்தீட்டினேன். என்னையாரோ தூக்கிப்போய் ஊரில்விட்டநினைவு. இன்னும் உற்றுகேட்டேன் நதிதவறும் இனிய ஓசை. ஓ.....மனம் மெல்ல..... மெல்ல எந்தக்கணத்தில் என்னை நான் கொன்றேன்? நானா என்னைக்கொன்றது? இல்லை. இல்லை....திரும்பவும் தட்டினாள். கண்ணை திறந்து அவளைப்பார்த்தேன் அன்று மலர்ந்த செம்பரத்தம் பூப்போல் அழகுமுகம்.

எனக்கு அப்போது பிரெஞ்சு அவ்வளவு தெரியாது ஆங்கிலமும், சர்வதேச அபிநயமும் உதவிசெய்தது. நான் நத்தலி உருவில் என் தாயைக் கண்டேன். வெறும் கூலிக்கு மாறடிக்கும் உணர்வு அவளிடம் நான் என்றுமே காணவில்லை. அவள் உடனிருந்தபோது என் சிந்தனைகள் எகிறவில்லை. அவள் போனதும் கரையைநோக்கி எழும் பேரலைகள் போல் நினைவுகள் தாக்கின. எந்தக்கணத்தில் இப்படி ஆனது? எனக்கு ரூபகமில்லை. இந்நிலை ஏற்கனவே ஒருமுறை நாட்டிலிருந்தது. அதிலிருந்து வெற்றிகரமாக மீண்டிருக்கிறேன். நம்பிக்கையிருந்தது. நான் சீராகி விடுவேன். குழப்பம் நினைவலைகள் அமைதியாகிவிடும்.

சிறு வயதில் எனக்கொரு அழகான உலகம் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தது அது அமைதி, தியாகம், உண்மையால் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அற்புத உலக கணவில் வளர்ந்தேன். எதிலுமே சூரன் நான். படிப்பு விளையாட்டு கலை. எங்கள் கிராமத்தில் எனது பரம்பரைக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் தனிமரியாதை. சொத்து பணத்திற்காகவோ கிடைத்ததல்ல அது. அது வேறு கதை. சமூகத்திற்குப் பயன்படா மனிதன் மனிதனேயல்ல என்பது என் அப்பாவித் தத்துவம். அதை என் மனமும் பற்றிக்கொண்டது வியப்பல்ல.

கல்லூரிக்காலங்களில் எனக்கொரு தேவதை காதலியாய் இருந்தாள். பின்பு பிரிக்கப்பட்டாள். அரைகுறையாய் பாடசாலையிலிருந்து பியக்கப்பட்டாள். சாதி அரக்கன் அவள் கூந்தலைப்பிடித்து வீசி எறிந்தான். அவள் போய்விழுந்த இடம் அவள் சாதி மணமகன் கால்களில். இருமரபும் துய்ய வந்த உயர்குல சைவப்பெண்ணை காதலித்தல் யாழ்ப்பாணதேச வழமைப்படி குற்றமாமே. உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? எனக்குச் சத்தியமாத்தெரியாது. வயலும் தோட்டமும், வத்தையும் தோணியும் கல்யாணம் செய்வது குற்றமென்றால் என் மனம் என்ன செய்யும். மனம் கவிதைகளால் அழுத்தது.

அடுத்த அடி என் கல்வியில் விழுந்தது. அதுதான் என் கனவுலகைச் சிதைத்திருக்கவேண்டும் இடையில் நடந்தகதை ஒன்று சொல்ல வேண்டும். என் முதற்காதலியின் பிரிவிற்கு ஒத்ததம் போட்டது ஒரு கிராமத்துக்கிளி. நீண்டகாலமாய் ஓரப்பார்வைகள். புன்சிரிப்புகள். உபசரணைகள், குறும்புகள் என்மனிதற்கு அமைதி தந்தது. அந்த அமைதியில் லயித்தவேளை என் இதயத்துக்குள் புகுந்து சிம்மாசனம் போட்டு அமர்ந்து விட்டாள்.

நான் சற்றும் எதிர்பாராமல் நடந்த இந்த நிகழ்வு எனக்கு இன்பமளிப்பதாக இருந்தது. ஆனால் அதுவே என்னை நரகத்தின் பள்ளத்தாக்குகளை நோக்கி வீசும் என கனவிலும் நான் நினைக்கவில்லை. வெளிநாட்டுப்பணம் கிராமத்தைச்

சிதைத்துக்கொண்டிருந்த காலமது. என்கல்வியில் விழுந்த அடி காதலில் விழுந்தது. பரம்பரை மானத்தில் வீழ்ந்தது. நண்பர்கள் உடலில் வீழ்ந்தது.

ஒரு வகையில் வெறுக்கும் நாளது. இன்னொரு வகையில் கனவு மயிரிழை அறுந்து பூமியில் நான் கால்பதித்த நாளும் அதுதான். அது எனது மரண நாளாயிருக்க வேண்டும். தப்பிவிட்டேன். மனிதசந்தடியில்லாத வீதியது. மதில்மறைக்கும் வீடுகள் வேலிகட்டிய வீடுகள். உச்சியில் சூரியன். கொதிக்கும் வெய்யில். குடிவெறியில் நால்வர். தன்மையில் நான். அடிவாங்கிக்கொண்டிருந்தேன். மயங்கும்வரை அடித்தார்கள். உதடு வெடித்து ரத்தம் வழிந்தது. நிற்கமுடியவில்லை. வீதியில் விழுந்துவிட்டேன். தலை சுற்றி மயங்கும் நிலை. மெல்ல.....மெல்ல மயக்க.....

"பளிர்" ஒரு சத்தம் மதில்மீது போத்தல் மோதும் ஓசை பிங்கான்கள் சிதறி உடம்பிலும் பட்டது. ஆயத்தது. என் உயிருக்கு ஆயத்தது. உள்ளூணர்வு ஆவேசமாய் திரண்டது. குப்புற கிடந்த நான் நரசிங்க வெறியோடு எழுந்தேன். தப்பியாக வேண்டும் திருப்பி அடிக்கமுடியாது. வாய்விட்டு அலறினேன். அம்.....மா.....மா.....

யாரோ ஒருவன் வந்தான். அவன்கையில் தென்னம் மட்டை இருந்தது. அதன்பின்பு ஊரில் ஒரு குருசேத்திரமே நடந்தது. மனிதன் முதற்சிதைவு அப்போதுதான் ஆரம்பமாயிருக்கவேண்டும். கிராமத்துக்கிளி பச்சோந்தியாகிவிட்டது. என்னைத் தனக்கு யார் என்றே தெரியாது என்றே சொல்லிவிட்டாள். அன்றுதான் நான் உடைந்துபோனேன். மனச்சிதைவு, தெளிவு, வாழ்கைபற்றிய மூர்க்கத் தேடல். இனவெறிப்பேய் வளர, போாப் பிசாசு மையம் கொள்ள பிசாசு கலைக்கவந்த பூசாரியும் களத்தில் இறங்க, மனம் எனும் முனியும் உதைக்க, செயின் நதிக்கரையில் வந்து விழுந்தேன்.

உழைத்தேன். பணம் வந்தது. ஆனால் சுற்றம், மண்வாசனை? நான் மரத்துக்கொண்டிருந்தேன். நான் திரும்பவும் கிளியைக்கண்டேயிருக்கக்க கூடாது அவளும் பிரான்சில்த்தான் இருக்கிறாள் என்று தெரிந்திருந்தால் இங்கிருந்து எப்போதே ஓடியிருப்பேன். நான் வெளிநாடு வருவேனென்று அவள் கனவு கண்டாளா என்ன? இல்லை நான்தான் கண்டேனா!

எதிர்பாராதவேளை ஒன்றில் அவளைக்கண்டேன். அதனை எப்படிச்சொல்வது உருக்குலைந்த சிர்பம் ஒன்று உயிர்கொண்டு வந்ததுபோல். இதற்கு மேல் என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் கணவனுக்கு ஏற்கெனவே இங்கு வேறொரு பெண்ணோடு தொடர்பாம். நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதான். அவள் விழிகள் கெஞ்சியது. நடந்தசம்பவங்களுக்கான பாவமன்னிப்பையா அவள் விழிகள் இறைஞ்சுகின்றது. என்னால் அவளை கோபிக்கமுடியவில்லை. அந்தக்கணத்தில் தான் நான் இரண்டாவது தடவையாக உடைந்து போனேன்.

வைத்தியமும், நத்தலியின் கவனிப்பும், இயற்கையும் சுகமாக்க மனம் அமைதி அடைந்தது. வீட்டுக்கு வரவேளிக்கிட்டேன். கொஞ்சநாள் ஓய்வுக்குப்பின்பு வேலைக்குப்போகலாம் டாக்டரின் ஆலோசனை. நத்தலியிடம் விடைபெறவேண்டும். அன்று நத்தலி லீவு.

மீண்டும் தற்செயலாய் நத்தலியைக் கண்டேன். அவள்தான் என்னை முதலில்கண்டாள். சுரங்க ரெயிஸ்நிலையத்தில் ரெயினுக்காக காத்திருந்தபோது திடீரென்று ஒரு கரம்

என்தோளைத்தொட்டது நிமிர்ந்தேன். நத்தலி. அதே மலர்ந்தசிரிப்பு . கவுண்போட்டிருந்தாள். தூர இருந்து பார்த்தபோது என்னைமாதிரி இருந்ததாகவும் கிட்டவந்து பார்க்கலாம் என்று வந்ததாகவும் சொன்னாள். என்னை அடையாளம் கண்டதற்கு சந்தோசம் என்றேன்.

அவள் பிறந்த இடம் நோர்மோந்தி. படிப்பு எல்லாம் அங்குதான். வேலைக்காக பாரிசில். பெற்றோர் இல்லை. அவள் தன் தாய் தந்தையர் இறந்ததை மிக அழகாக தேர்ந்த நாட்டியகாரியின் அபிநயத்துடன் செய்து காட்டினாள். எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. அவள்மனம் புண்படுமே எனமறைத்தேன். ரயில் வந்தது. ஏறினோம். அதிக கூட்டமில்லை எதிர் எதிராக முகம்பார்க்க இருந்தோம். ரயில் கூ... ஒலிஎழுப்பி கதவை மூடியபடி அசைந்தது.

அது சனிக்கிழமை ஒன்றின் இராப்பொழுது அவள் வயதைக்கேட்டேன். 33 என்றாள். இன்னும் திருமணமாகவில்லையா என்று கேட்டேன். சிரித்தாள். ஏன் சிரிக்கிறாய் என்றேன் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பும் ஒரு இந்தியன் தன்வயதைக்கேட்டுவிட்டு இன்னும்திருமணமாகவில்லையா என்று கேட்டானாம். நான் அசடு வழிந்தேன்.

இயல்பாக நேசித்து, அதிகாரம் பண்ணாத ஆணுடனேதான் என்வாழ்வைப்பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். அப்படியொரு ஆணை இதுவரை சந்திக்கவில்லை. சந்தித்தால் திருமணம்செய்து கொள்வேன் என்றாள்.

நான் மௌனமாக அவள் சொல்லும் விசயங்களை கிரகித்துக்கொண்டு வந்தேன். தனக்கு ஆண் நண்பர்கள் இருப்பதாக கண்ணைச்சிமிட்டியபடி சொன்னாள். எங்கள் சமூகத்தில் இப்படியொரு பெண் சொன்னால் எப்படியிருக்கும் என்று என்னால் நினைத்தப்பார்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. எத்தனை சொல்லால் கிழிக்கும் கழுமுகள். கல்யாணம் செய்து கொள்ளாவிட்டாலும் குழந்தை பெற்றுக்கொள்ள ஆசை என்றாள். சிரித்துபடி சொன்னாள். தனக்கு குழந்தைகள் மீது கொள்ளை ஆசை என்று.

எனக்கு இவை எல்லாம் இப்போது அதிர்ச்சி தருவதில்லை, உடல் மனநிலைபற்றி விசாரித்தாள் சுகம் கொன்னேன். இவ்வி ஒருக்காலும் மனதை சிதையவிடக்கூடாது. இப்படியான ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு போகக்கூடாது. அவள் எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அறிவுரையாக அல்ல. அவள் கண்கள் கெஞ்சியது. அவள்மனமெல்லாம் என நல்வாழ்வுக்காய் யாசிப்பது போல் கெஞ்சினாள். எனது உடல் சிலித்தது. மனம் கரைந்தது. இவளயார்? நான்யார்? எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்த எனக்கும் இவளுக்கும் என்னபந்தம்? எனக்கு அழகை வந்துவிடும்போல் இருந்தது. நெஞ்சு நெக்கி உருகியது. என்மன நெகிழ்ச்சியை எப்படி இவளிடம் சொல்வது! வார்த்தைகள் இடக்கூப்பண்ணும் கணநேரத்தில் அவள் கரங்களைப்பற்றினேன். என் உணர்வுகளை ஒன்று குவித்து கையில்முத்தமிட்டேன். என் கன்னத்தோடு அவள் கைகளை ஒற்றினேன். அவள் உணர்வுகளை வாங்கிக் கொண்டாள். பதிலுக்கு நெற்றியில் முத்தமிட்டாள். அவள் இறங்கவேண்டிய இடம் வந்தது. இறங்கினாள். இருளில்மறைந்தாள்.

அஸ்வத்திரேவியாச்சிறப்பித்து
(1999ம் ஆண்டின் 2வது இதழ்)
தொடர்புகளுக்கு,
நட்சத்திரன் செவ்வியந்தியன்
Arun Ambalavanar
10/22B Macquarie
Auburn 2144
Australia

அவ்வளவு நன்மக்குக்கு,
எவர் நிரூபணத்து ஆண்டுக்கு மொகை இலக்கிய உலகிலும் பத்திரிகை உலகிலும் தீய ஈடுபாட்டுடன் இப்படி உத்த பொ. கிழவன் 30.1.59இல் சென்னை அச்சிட்டு பொது மருந்துமளையில் காலானார்.

அவர் ஆசிரியராக இருந்த 'முது மங்கலை' இதழ் மூலம் உத்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் ஏராளமான இலக்கிய நூல்களை அறிமுகப்படுத்தி அவர்களுக்கு பெருமேதை ஈடுகொடும் உற்சாகமும் தந்து வளம் பெய்தார். அக்காலில் பல இன்று சிறந்த படைப்பாளிகளாகத் திகழ்கிறார்கள். பல ஆண்டுகள் எழுதி வந்த தங்கள் படைப்புகள் நால் வடகம் பெரு இயைந்து கொடு ஏக்கமும் ஏற்றுமடும் அடைந்த பல இவர் படைப்பாளிகளின் முத்த நூலை வெளிட்டு பெரும் முற்றுகளை நிறுவினார். பலியேறு இவர்களின் கதைகளும் உடனடியும் எழுதிவரும் அவர் தனது எழுத்துகளின் மூலம் சந்தனைகள் நிறுத்தியதாக கூறி அங்கேயும் மேலும் முன்னறிக்கை வழங்கி உட்கி காலம் வரையிலும் இவர்கள் மற்ற பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

உத்த ஆசிரியர் பிற்பகுதியில் மத்திய காலகால நோய்க்கு ஆளாகி 'ரெஸ்பிட்டுஸ் ஸ்டிரைசிஸ்' என்ற உயர்க்காலில் நோய்க்கிழமியோல் சிறிதளம், கல்சில், இதயம் அனைத்தும் பாதிக்கப்பட்டு நோயிலிருந்து முற்றிலும் மூலமடைய வாய்ப்பே இல்லை என்ற நிலையில் மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றதற்கு 44வது வயதிலேயே தனது வாழ்க்கைப் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டார்.

வரும் காலத்திலே சிறப்பும் எழுத்தாளர் பத்திரிகைகளின் குடும்பம் அவர்கள் காலமான பின் எப்படி அவைத்துக்கு உடனாலும் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. தற்போது நன்ம பொ. கிழவன் குடும்பத்தினர் (மனைவி-முற்று குழந்தைகள்) ஆதரவுற்று நிக்கதியை நிலையில் உள்ளனர்.

கிழவன் மனைவி பன்னாய்மாம் முற்று குழந்தைகளுடன் தன் சொந்த வரைய சிவசகலில் வகிக்க உள்ளார். கிழவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்தபோது ஆன் மருத்துவச் செலவு மறும் இறுதிச்சட்டகு ஆகியவற்றுக்கு ஆன் பணத்தை உடனடியாக பெற்று உள்ளார். ஆனால் உடனடியாக செலவுகளை மேலும் அவரின் குழந்தைகளின் படிப்பு அனாகளை சொந்த கையில் இருத்தவது பொன்றாறாக்காக பொருள் உதவி தேவைப்படுகிறது.

ஒரு மறைந்த எழுத்தாளர் நன்மபின் குடும்பத்தின் தற்போதைய சிவத்திலிருந்து பின்வந்தவர்க நன்மபின் தகவலை இப்போது நன் உதவியை செய்து வேண்டுகோள் அன்பின் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

நிதி அன்புப்பள்ளிகள்

நாமனச் செவ்விய பதிப்பகம் 31/48, இராணி அண்ணாநாயர், செ.செ. நகர், சென்னை - 72.	செ.கு. சிவாஜி அன்புது 47, சந்திரவேந்தன் தெரு, குடியேட்டை, சென்னை - 12.
---	--

இதில் ஏதேனும் ஒரு முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.
நன்றி
அன்புடன்

என். ஸ்ரீகுமார், தி. வி. குமார், கு. சி. திருமதி சிதம்பரன், சமுதாயத்தாண்டி, பொன், தளவேல்,
புது அத்தியாயம், சன். சந்திரன், சா. குமாரத்தாண்டி, பா. குமாரத்தாண்டி, அ. ஜி. சன், என். படி
சந்திரவேல், ஜே. ஜி. குமார், செ. கு. சிவாஜி அன்பு.

வண்புத்தாய்ச்சியின் வாழ்நாள் நொண்டி

பொ. கருணாகரமூர்த்தி

1.

சீத்தார்த்தன் கனித்தாவுடன் என்றுதான் விமானநிலையத்தில் வந்து இறங்கினானோ அன்றிலிருந்து பெர்லின் தமிழ் வட்டகை அவனை ஏதோ மழலையர் தோட்டத்தில் குண்டுவைத்த ஒரு கிரிமினலைப்போலவும், மனுசமூகத்துக்கே ஒவ்வாத பிராணியைப் போலவும் வினோதமாகப் பார்க்கிறது.

முப்பதாயிரண்டு வயதாகியும் கட்டப்பிரமச்சாரியாய் தனிமையில் கிடந்து மறுகியபோது அவனைக் கண்டேகொள்ளாத அவனுக்காகப்பரியாத தமிழ்ச்சமூகம் இப்போது ஒரு தாய்லாந்துக் குமரியைக் கொண்டுவந்து இறக்கி விட்டான் என்று மாதிரித்தில் இவனால் எமது கலாச்சாரம், பண்பாடு, மரபுகள் எல்லாமே சீரழிந்து போய்விட்டதென்று கூக்குரலிடுகின்றது. எங்கிருந்து கனித்தாவைக் கூட்டிவருகிறான் என்ற சூட்டுமம் மட்டும் பிரத்தியட்சுஷமாக்கிச்சென்றால் நித்திரையிலேயே அடித்துக் கொண்டுவிடுவார்கள் போலிருக்கிறது.

'என்ன மச்சான்..... சப்ட்டையெண்டைத் தள்ளியந்திட்டியாம்.....?'

'இவளுக்குச் சப்ட்டையில்லை..... வேணுமெண்டால் வந்து பார்.....'

இவனுடன் கொஞ்சநாள் ஒன்றாக வேலை செய்த நடுவயதுக்காரர் ஒருவர்- 'இவ்வளவு காலமும் ஒழுங்காயிருந்திட்டு திடீரெண்டு இப்பிடிக்குறுக்கை இழுப்பீரெண்டு நான் கனவிலும் நினைக்கேல்ல..... சய்க்..... இரண்டு நாள் பாங்கொக் - பார்க்கப்போன- உம்மோட தொத்திக்கொண்டு வந்தவன் எண்டால் ஐட்டம் சமசியந்தான்..... எதுக்கும் காசு களஞ்சைக் கனக்க வீட்டில வைச்சிருக்காதையும்..... அள்ளிக்கொண்டு பறந்திடுவளவ.....' நெடிமேட் நற்சான்றிதமும், எச்சரிக்கைப் பத்திரமும் ஒன்றாகவே வழங்கினார்.

இன்னொருவர்- 'ச்சாய்!..... தோட்டக்காட்டுப்பெட்டை எண்டாலும்..... ஒரு தமிழ்ப்பெட்டையாய்ப் பார்த்துக் கூட்டியராதையும்..... இனிப்பிள்ளையளமல்லே - ஞ்சு சொங் ஷுங்-எண்டப்போகுதுகள்'

'அங்கைதான் பாடும் முதல்ல ட்றை பண்ணின்னான்..... ஆனால் அங்கை யாரும் ஜெர்மனிக்கு வரத்தயாராயில்லையாம்..... உம்மடை தமிழ்ப்பற்றையிட்டிடு எனக்குச் சதுரம் முழுக்கச்சிலிர்க்குதெண்டால் கேளுமன்.....'

'மலையகத் துப்பெண் என்றால் இரண்டாந் தரந்தான்' என்ற கருத்து ஜென்மத்தில் கிரிமலையைத் தவிர வேறொரு மலையையும் கண்ணால் கண்டிராத பேர்வழிகளிடம்கூட ஜீன்ஸில் பற்றி, பிளேனில் தொற்றி ஜேர்மனியில் வந்து

இறங்கிவிட்டிருக்கும் அழகை என்னவென்பது?

இதுவரையில் ஒரு நாளும் சித்தார்த்தனுடன் முகங்கொடுத்தே பேசியிருக்காத வெகுதூரத்து உறவு மாமியொருவர் வலியவே போன்பண்ணி ஒரு மணிநேரம் உபதேசங்கள் நிறைந்த ஒரு விரிவுரை எடுத்தா. அதன் சாராம்சமாவது: 'அவளவை சாகஸக்காரியளாம்..... குடும்பத்துக்கெல்லாம் துண்டாய் ஆகாதாம்..... ஏதோ செலவளிச்சுக் கூட்டிவந்தனர் கொஞ்சநாளாகக் குவைச்சிருந்திட்டு கலைச்சுவிடும்' என்பதுதான்.

கட்டினவள மாதிரி வெளியிலயெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு திரியவேண்டாமாம்..... உலகம் முழுக்க விஷயம் நாறிச்சென்றால் அறவே பிறகு ஒருத்தரும் பெண்தராயினமாம்.....'

'அப்ப ஏன் இவ்வளவு காலமும் ஒருத்தரும் முன்வந்து பெண்தரவில்லை?' என்று எழுந்துகொண்டிருந்த ஸ்பிறிங்கேள்வியை உள்ளே மடித்து மடித்து இருத்தினான். மாமியிடமே கல்யாண வயதில் ஒன்றுக்கு இரண்டு பெண்களிருக்கு, இரண்டுக்கும் லண்டனிலேயோ கண்டாவில் எக்கவண்டன்ட், இஞ்ஜினியர் நேஞ்சில மாப்பிள்ளைகள் தேடுகினம்.

இதெல்லாம் முதலிலேயே சித்தார்த்தன் எதிர்பார்த்ததுதான். இருந்தும் அவற்றைப் பக்கமாகத் தூக்கிப்போட்டுவிடும்படி, அவனுக்குத்தெரியும் தந்ததெல்லாம் கனித்தாவின் வெளிப்படையான போக்கும் மனது ஞ்சுக்குகிப் போக வல்லமாதிரி பல்வேறு திணுகளில் வெள்ளையாக அவள் காலும் மந்திரிப்புன்னகைகளுந்தான்.

ஒரு சமயம் ஈச்சஞ்சொட்டைப்பற்கள் முழுவதையும் காட்டி அப்பாவிச்சிறுமியாய், ஒரு சமயம் ஏராளம் வெட்கம் கலந்து, ஒரு சமயம் பச்சைக் குழந்தைமாதிரி, ஒரு சமயம் சரசமும் காதுலும் சொட்ட, ஒருசமயம் குறும்பாக, ஒரு சமயம் ஸ்நேகபாவமாய், ஒரு சமயம் கருணைகளிய.....

இந்த ரசங்களையெல்லாம் கவனிக்கும் ஏவருக்கும் மனதுள் செல்லமாய் கடிக்கும்.

இயல்பிலேயே மயக்கம் தோய்ந்த அவள் விழிகளிலே எதற்கோவான ஏக்கமும், கொம்பு தேடும் ஒரு கொடியின் பரிதவிப்புமிருந்தது.

பத்து நாளே உறவில் சித்தார்த்தனை அறியாமலே அவளை ஜீவபரியந்தம் வரித்தும் அனைத்தும் கொள்ளும் காபந்துக் கரங்கள் அவனுள் எழுந்துகொண்டுவட்டன.

சித்தார்த்தன் தன் அத்தியந்த நண்பன்

அமலனுடன் சேர்ந்து திட்டமிட்டுவிட்டுத்தான் தாய்லாந்துக்கு சிங்கப்பூருடாக இருவருமாக புறப்பட்டார்கள். ஆனால் அமலனோ முதலிலேயே சொல்லிவிட்டிருந்தான்: 'மச்சான்..... ஊரிலயிருந்து கனகாலமாய் அம்மா கொழும்புக்கு வராததுக்கு முயற்சி பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறா..... சிலவேளை கப்பல் ஓடத்தொடங்கி அவ கொழும்புக்கு வந்திட்டாவேயென்றால்..... நான் தாய்லாந்து விஜயம் கூட பண்ணிக்க கொழும்புக்குத்தான் போவன்.....'

சிங்கப்பூர் வந்து இறங்கியதும் தமிழ் உணவகங்களும் தோசையும், போளியும், இடியப்பமும், வாழையிலையில் மரக்கறி சாப்பாடும், கோயிலும் குளமும், நோக்கின திக்கெங்கிலும் புடவையும் பஞ்சாபியிலும் காணப்பட்ட தமிழ்ச்சனங்களும் ஏதோ யாழ்ப்பாணத்துக்கே வந்துவிட்டமாதிரி அவர்களுக்குக் குதூகலமாயிருந்தது. அவர்கள் தங்கியிருந்த அந்த ஹோட்டலிலும் வெளிநாடுகளுக்குப்போக வந்த நம்ம ஆட்கள் நிறையப்பேர்தங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள்தான் முதலில் இவர்களை தெக்கோ மார்க்கெட், ஹன்பாஸ், கல்யாணசந்தரம், கோமளவிலாஸ், வீரமாகாளி அம்மன்கோவில் என்று கூட்டிச்சென்றார்கள். ஒருநாளிரவு செட்டிநாட்டில் காணக்கூறியுடன் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து அக்கும்பலிடையே பீடா சக கோல்ட் லீட் புகையுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது சித்தார்த்தன் 'நாளைக்கு தாய்லாந்து எம்பாஸிக்கு விசாவுக்குப்போகவேணும்.' என்று உள்ளினான். அமலன் கண்ணைக்காட்டி புடையனைப்போல 'உஸுஉஸ்' என்று சீறி எச்சரிக்கவும் சித்தார்த்தனுக்கு ஒன்றுமாய் விளங்கவில்லை..... அவன் அலங்க மலங்க முழித்துக்கொண்டிருக்க அமலன் ஜெர்மனில் சொன்னான்:

'தேவையில்லாத இடத்தில், தேவையில்லாத ஆட்களின் சமூகத்தில், தேவையில்லாத தகவல்களைக் கொட்டாத குரங்கே!'

'அப்படி என்னத்தைச் சொல்லிப்போட்டன்?'

'தாய்லாந்துக்குப் போறென்ன ஊரையிட்டாய்.....'

'ஓ..... ஜா..... மை காஷ்..... மை ட்றிப்..... யாருக்கென்ன நஷ்டம்?'

'குரங்கே..... மேற்கையிருந்து சிங்கப்பூருக்கு வர சனம் சுழிச்சப்போட்டு பிறகேன் பாங்கொக்குக்கு ஓடுறதெண்டு இஞ்சை எல்லாருக்கும் தெரியும்..... தேவையில்லாம வாயைக்கொடுத்து நாறாத.....'

'ஆமோ..... அப்படியென்றிருக்கோ.....?'

'அப்ப நாங்கள் தாய்லாந்துக்குப்

போகயில்லையெண்டு எல்லாருக்கும் சத்தமாய் சொல்லட்டே.....?'

மறு நாள் காலையே அமலனின் தாய் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டதாக தகவல் வரவும் அவன் எயர்லங்காவில் அங்கே பறக்கவும் சித்தார்த்தன் கூட்டத்தை காய்வெட்டிவிட்டு தனியே டாக்ஸியில் போய் தாய்லாந்து விசா எடுத்துக்கொண்டு வந்து மறுநாள் பாங்கொக் பறந்தான். முதல் நாள் பூங்கா, கடற்கரை, திறந்தவெளி உணவகங்கள் என்று சுற்றிப்பார்த்தான். இரண்டாம் நாள் காய்கறி, பழங்கள் குவிந்தள்ள மார்க்கெட்டுகளெல்லாம் போய் அங்கு என்ன புதிதாகக் கிடைக்குதென்று அலசினான். கொழும்பிற்போலவே புளிப்புக்குறைவான மாங்காய்த் துண்டங்களைத் தோல்சீவி அம்பரல்ல, கெக்கரிக்காய், அன்னாசி நறுக்குகளுடன் கோர்த்துக் குச்சியிறகுத்தி உப்பும மிளகுப்பொடியும் தூவி விற்றார்கள். மிளகாய் வெங்காயம் போட்டு தாளித்த ஆவிபறக்கும் பெரிய கண்டல் கடலையுடன் இறால் பொரியலைக் கலந்து விற்றார்கள். மேலும் பன்னிரண்டு வருஷங்களாய் கண்ணாலும் காணாமலிருந்த றம்புட்டான் பழம், விதைகளற்ற தேனாக இனித்த கொய்யாப்பழம், செவ்வீளனி, மாம்பழம் என்று கண்டதெல்லாவற்றையும் வாங்கி ஆசைதீர்ச்சாப்பிடுகையில் எதுக்கும் அமலனும் கூட வந்திருந்தால் இன்னும் ஜாலியாயிருந்திருக்குமென எண்ணினான்.

றெடிமேட் உடுப்புக்கள் விற்கும் கடையொன்றில் நிற்கையில் மேலே வந்து விழுந்து மாரால் உரசிவிட்டு அவனைக் கூடந்து அப்பாலே போன ஓர் விடலைப்பெண் நின்று திரும்பிப்பார்த்துக் கண்ணடித்தாள். அன்று மாலை இன்னொருத்தி கூட்டத்துடன் நடக்கையில் அருகாக வந்து பிடுஷுத்தில் ஸ்பரிசித்தாள். வெளிநாட்டுக்காரன் எவனுக்காவது டொலரில் விலைபோக பின்னும் முன்னும் இளசுகள் அலைந்துகொண்டிருந்தன.

பாங்கொக் வீதிகளில் அவ்வப்போது தேமதுரத்தமிழோசை காதில் வந்து விழுந்தாலும் அவர்கள் மத்தியில் தான் வேற்றுக்கிரகத்திலிருந்து வந்தவன் மாதிரி நடந்துகொண்டான். மதுராஸ் றெஸ்ஸோறண்டில் பிடித்துக்கொண்ட சிலரிடம் கூசாமல் 'கம் ட்.பறம் ஷிஷேஷஸ்' என்றான்.

சித்தார்த்தனை காலையில் அரும்பி, மதியம் போதாகி, மாலையில் மலர்ந்துவிட்டிருந்த நோய் வெளியே புறப்படச்சொன்னது. ஹோட்டலுக்கு வெளியில் நின்றுகொண்டிருந்த டாக்ஸிகள் ஒன்றில் ஏறி 'இரவு நேரம் பாங்கொக்கில் என்னப்பா விஷேஷம்?' என்றான்.

கேட்ட பின் தான் அக்கேள்வி அபத்தமானதாகப்பட்டது. இவன் மனதைப் படித்துக்கொண்ட டிரைவர் சொன்னான். 'ஹோசாப்பூக்கொத்துகளாட்டம் பெண்கள் பாங்கொக்கில் மாதிரி உலகத்தில் வேறெங்கும் பார்க்கமுடியாதே!' அப்பதிலில் தன்னாட்டுப் பெண்களையிட்டான அவனது கர்வமும் கலந்திருந்தது. 'பார்த்தால் போச்சு.....' அசுவாரசியமான தொனியில் சொல்லிவிட்டு வெளியே வேடிக்கை பார்த்தான்.

டாக்ஸி -கேள்ஸ் கார்டன்- என்றொரு நைட்கிளப்புக்கு விரைந்தது. பாரிய வளவென்றில் அமைந்திருந்த அக்கிளப்பின் வெளிவளாகத்திலும் உள்ளேயும் நிறைந்திருந்த வெள்ளைக்காரர்களைப் பார்க்க திரும்பவும் ஜெர்மனிக்கே வந்துவிட்டோம் போலிருந்தது. புறப்படுகையில் இருந்த தைரியம் மறைய மனதில் கூச்சமும், தயக்கமும் கூட்டணி சேர்ந்தன.

'ச்சே இந்த அமலன் வெளிக்கிட்ட மாதிரியே தன்கூட வந்திருந்தால் தனக்கேன் கால் பின்னது..... கடைசியில் தனியேவிட்டிட்டு காலை வாரிவிட்டானே இடியாற.....' என்று சபித்தான். இதயத்தின் அடிப்பு வேகம் ஆர்முடுகியது. தேகம் வியர்த்தது. தான் வேற்று உலகம் ஒன்றுக்கு வந்துவிட்டமாதிரி உணர்ந்தான். கோல்ட் லீட் பை பற்ற வைத்துக்கொண்டு சிந்தித்தான். 'நூற்றுக்கணக்கான கனவான்கள் இதே நோக்கத்தில் வந்திருக்க நான் எந்தக்கொம்பனுக்குப் பயப்பிட வேணும்? இப்படி உள்ளூரவென்றாலும் உதறல் எடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறது அவமானம்.' தனக்குத்தானே தைரியமூட்டிக்கொண்டு இப்படிக்கிளப்புகள் ஆயிரம் கண்டவனின் பாவனையில் பார்வையில் ஒருவித அலட்சியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு டையை சரிபண்ணி இறுக்கிவிட்டுவிட்டு கம்பரமாக உள்ளே நடந்தான்.

உள்ளே இப்படியான இடங்களுக்கேயான வண்ணம் ஊதா, ரோஸ், வயலற்ற லோஜன், நியோன் விளக்குகளின் ஒளிவெள்ளம். - என்ட்ர த டிரகன்- படத்தில் வருவது போன்று பதினாறு திக்கிலும் கண்ணாடிச்சுவராலான பாரிய கூண்டென்றுக்குள் இளங்குட்டிகளைக் குவித்துவிட்டிருந்தார்கள். சுற்றிச்சுற்றி ஆட்கள் அக்குவாரியம் பார்ப்பது போல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வெள்ளை சூட்

அணிந்திருந்த மாமா ஒருத்தர் ஒவ்வொரு பெண்ணினதும் அங்க லாவண்யங்களை விதந்துரைத்து அவர்களின் விலையையும் மைக்கில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ஒரு நாளைக் காண அவர்களின் விலை மூவாயிரத்திலிருந்து ஐயாயிரம் பாத்துக்கள் வரையிருந்தது. ஒருத்தியை யாராவது வாங்கிக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டால் அவ்விடத்திற்கு ஒரு புதியவள் ஒருவள் வருவாள். சித்தார்த்தனிடம் வந்த மாமா 'சொர்க்கத்தின் இன்ப ஊற்று அவள் நன்றாகச் சரசம் புரிவாள்..... உனக் காகத் தான் ஐனித் தவள்' என்றமாதிரிச் சொல்லிக்கொண்டு போக அவன் காட்டிய திசையில் பார்த்தான். பிந்துகோஷ் மாதிரி ஒருத்தி இவனைப்பார்த்து புன்னகைத்தாள். அப்போதே அவனுக்கு விலா எழும்புகள் நொருங்குவது கேட்டது. அவன் முகம் போனபோக்கைப்பார்த்து ஆயிரம் பாத்துக்கள் குறைத்துக் கொண்டு கொடுக்கலாமென்று காதைக்கடித்தான்.

சீமை முயல்மாதிரி பயந்துகொண்டு தோற்றத்தில் அப்பாவி மாதிரியிருந்த ஒருத்தியை வாங்கினான். மாமா மைக்கில் 'நம்பர் 23' என்றதும் அவள் எழுந்து கூண்டின் பக்கவாட்டிலிருந்து ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தாள். பணம் செலுத்தியானதும் அவளின் போட்டோ ஒட்டியிருந்த ஒரு பத்திரத்தைக்காட்டினார்கள். மெடிகல் . பின்னெஸ் சேர்டிபிகேட் என்பதைத்தவிர மீதமெல்லாம் தாய் மொழியில் கிளறியிருந்தது. ஜீன்ஸ் நுழைந்துகொண்டு நொடியில் அறைக்குளிருந்து புறப்பட்டவள் காலங்காலமாக அவனையே காதலித்தவளைப்போல சித்தார்த்தன் கைவிரல்களைக் கோர்த்துக்கொண்டு போய் டாக்ஸியில் ஏறினான். டாக்ஸியில் என்ன அவளுடன் பேசுவது என்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சற்றுத்தூரம் போனதும் அவளே பேசினாள்:

'சாருக்கு எந்த ஊர்?'

'பிறந்தது ஸ்ரீலங்கா..... இப்ப இருக்கிறது ஜெர்மனி.'

'ஏன் அவ்வளவு தூரத்தில? சித்தார்த்தனுக்கு கொஞ்சம் புழுகவேணும் போலிருந்தது. 'உத்தியோகம்' என்றான் யோசிக்காமல். ஹொட்டல் அறைக்குள் வந்ததும் ஜக்கெட்டை கழற்றி ஹாங்கரில் போட்டுவிட்டு கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டு பசிக்குதென்றான். மேசையில் இருந்த மெலுவை அவளிடம் கொடுத்து 'வேண்டியதை ஒட்டிப் பண்ணிக்கொள்' என்றான். சேர்விஸை போன்அழைத்து தனக்கானதை ஒட்டிப் பண்ணிக்கொண்டே 'சாருக்கு' என்றான். ஒரு பெண்ணுடன் ஹொட்டல் அறையில்

தனிமையில் இருக்கும் அனுபவம் தரும் பரபரப்பே இன்னும் அடங்கவில்லை அவனுக்கு. சும்மாதானும் எதையோ ஓர்டர் பண்ணிச் சாப்பிடுவதாகப் பெயர்பண்ண அவள் இறால், கோழி என்று பல ஐட்டங்களை வகுவித்து நன்கு ரசித்துச்சாப்பிட்டாள்.

சாப்பாடானதும் சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு 'உனக்கும் வேணுமா?' என்று அவளுக்குக் கொண்டு வந்தான்.

'உவ்வே' என்று குமட்டிக்காட்டித் 'தன்னிடம் கேட்டபழக்கங்கள் இல்லை' என்றான். அடுத்து என்ன செய்வது..... எப்படி ஆரம்பிப்பது ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவன் ஜீன்ஸையும் கழற்றி ஹாங்கரில் போட்டுவிட்டு வந்துகொண்டு கைகளையும் மேலே உயர்த்திச்சோம்பல் முறித்தவாறே கொட்டாவியும் வேறு விட்டுக்கொண்டு 'ஒரே அசதி..... நான்கொஞ்சம் சீக்கிரமே படுக்கலாமா?' என்றான்.

'என்ன காரணம் அவ்ளோ அசதி.....?'

'இரண்டு பேர் (விரல்களில் காட்டினான்) ஒரு ஜப்பான்காரனும், ஒரு பிரெஞ்ச்காரனும் இன்று பகல் பூரா என்னைப் பிசைந்தெடுத்துவிட்டார்கள்.....' 'உண்மையாகவா.....'

பிறேஸியரை அவிழ்த்துக்காட்டினான். எலுமிச்சை நிறத்தான சின்னமாற்புகள் சிவந்து அங்கங்கே கன்றிப்போயிருந்தன. 'பகலிலும் வேலைசெய்வீர்களே.....?'

'எப்போதுமென்றில்லை..... கேஸ் வந்தால் போன் பண்ணுவார்கள்.'

'போகாமலுமிருக்கலாந்தானே'

'பணம் வேண்டியிருக்கே.....' 'அதுவும் நாளைக்கு எனக்கு மெடிகல் செக் அப் ஐந்நூறு பாத்துக்கள் அழுதால்தான் டாக்டர் சேர்டிபிகேட் தருவான்.'

'இன்று நான் நாலாயிரம் பாத்துக்கள் கொடுத்தேனே..... உனக்கு அதில் எத்தனை கிடைக்கும்?'

'அவங்கள் கமிஷன் நூறு போக, மீதியெல்லாம் அரசாங்கத்துக்கு டாக்ஸ் கட்டிவிடுவார்களாம். நூறுதான் தந்தார்கள்.'

'உண்மையாகவா.....?'

தன் ஹான்ட் பாக்கைத்திறந்து ஐந்து நூறு பாத்துக்களை எடுத்துக்காட்டினான்.

'சரி நான் உனக்கு ஆயிரம் பாத்துக்கள் தானே.'

ஐ

'மிகவும் நல்ல மனது உங்களுக்கு.....!'

சிகரெட்டை அணைத்துவிட்டு சித்தார்த்தனும் போர்வைக்குள் புகுந்துகொண்டான். என்னும் முன்னேறத் தயக்கமாயிருந்தது. தன்னை இதுவரை வகுத்திக்கொண்டிருந்த காமத்தில் பாதி விடை பெற்றுக் கொண்டுவிட்டது போலிருந்தது. சும்மா அவள் மேல்கையைப்போட்டு இடையைக் கட்டி நெருக்கினான். வெற்றீர்ப்பை மாதிரி வெதுவெதுப்பாயிருந்தது. என்னும் பணத்துக்கே வந்தவளாயினும் ஏற்கெனவே கசங்கப்பட்டு வந்திருப்பவளை இன்னும் தான் முகர்வது தர்மந்தானா எனமனதின் ஒருமுலை தத்துவவிசாரம் செய்யவும் இறுக்கத்தைச் சற்றேதளர்த்தினான். அவள் 'விஷயத்தைச் சீக்கிரம் முடித்தீர்களாயின் நான் தூங்குவேன் கொன்டெமை எடுங்கள்' என்றான்.

'கொன்டெமா?'

'.....ம்!'

'ஏன் நீ கொன்டாரல்லயா?'

'.....ப்ச்!'

'ரொம்ப அவசியமா.....?'

'பின்னே உங்களுக்கு எயிட்ஸில்லையென்று எப்படி நம்பிிறது?'

- நியாயந்தான், நான் எந்தவொரு பெண்கூடவும் இதுவரை போனதேயில்லேடி-என்பதைச் சொன்னால் கூட இவள் நம்பிவிடுவாள் என்ன..... இப்படி எத்தனை பேர்தான் வாக்குறுதி கொடுத்தார்களோ..... இப்படி ஒரு தொழில் பண்புடன் நம்புவங்கூடாது. இவளுடன் பேசித்தன்னை நிரூபிக்க முயற்சிப்பது அபத்தமாயிருக்கும்.

'நிஜமாக நீ கொன்டெம் கொண்டு வரவில்லையா.....?'

'பெண்ணைக் கூட்டிவரமுன் கொன்டெம் வாங்கி வைத்துவிடவேண்டுமென்று உங்களுக்குத்தெரியாதா? கைகளைக்கொட்டிச்சிரித்தான். அவனுக்குத் தன் முட்டாளத்தனம் உறைத்தது.

'பத்து மணியாகிறதே கொன்டெம் எங்கே கிடைக்கும் இனி.....?'

'கடைகள் எல்லாம் பூட்டியிருப்பார்கள்..... ச்சொ.'

ரிஸெப்சனில் விசாரிக்கலாமென்று போனைச்சுழற்றினான். பெண்குரலொன்று 'ஹலோ காண் ஹெல்ப் யூ சேர்? என்றது. வெட்கம் பிடுங்கித்தின்ன

'சொறீ' என்றுவிட்டு வைத்தான். அசதியில் இருப்பவளை வெளியில் அனுப்பி 'எப்படியாவது கொண்டு வா' என்று அனுப்புவது நியாயமாகப்படவில்லை. நான் போய் இனியாரை விசாரித்து..... கொன்டெமுக்காக பாங்கொக் வீதிகளில் லோலோவென்றலைந்து..... வெட்கக்கேடு.

மீண்டும் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான். ஒன்றுமில்லாமல் இரவெல்லாம் இவளுடன் என்ன ஜென் பௌததம் பற்றிய விசாரமா செய்யமுடியும்..... விடியும்வரை எப்படித்தான் இவளுடன் கட்டிலைப்பகிர்ந்து கொள்வது? அவளைத் திரும்பிப்பார்த்தான். கண்களை முடிக்கொண்டு படுத்திருந்தாள். பணத்துக்காக வாறவளிடம் எதையும் அனுபவிக்க முடியாதென்று சும்மாவா சொன்னார்கள். எரிச்சல் அதிகமாக அவளிடம் சொன்னான்: 'நீ வீட்டுக்குப்போறதென்றால் போ.' திடுபென எழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தவள் கேட்டாள்:

'நிஜமாகவா?'

'யெஸ்.....'

'ஏன் என்னைப்பிடிக்கலையா.....'

'பிடித்தென்ன கொன்டெம் இல்லையே?'

'கொன்டெமில்லாவிட்டால் பயங்கரமான றிஸ்க்..... அப்படியே நாலு இடத்தில் நேர்ந்தால் சுகாதாரமாயிருக்காதே.....?' 'உன் நியாயத்தை ஒப்புக்கொள்கிறேன்..... நீ போகலாம்.'

'ஒன்றும் கோபமோ வருத்தமோ இல்லையே.....?'

'இல்லை.'

ஆயிரம் பாத்துக்களை இழக்க வேண்டியிருக்குமே என்பதால் அவன் சொன்ன பிறகும் தயங்கிக்கொண்டுநின்றான்.

'அப்படியாயின் நீங்களாகத்தான் அனுப்பிவைத்தீர்களென்று ஒரு துண்டு வேணும்.'

டைரியில் ஒரு தாளாக்கிழித்து எழுதி அத்துடன் ஆயிரம் பாத்துக்களையும் கொடுத்தான்.

நன்றியுடன் பெற்றுக்கொண்டு அவனை வணங்கிவிட்டு விடைபெற்றான்.

மறு நாள் டாக்ஸிக்காரன் சித்தார்த்தனைத் தூரத்தில் கண்டதும் பெரிதாக ஸலாம் வைத்தான்.

'கொம்பனி எப்படி?'

இவன் உதட்டைப்பிதுக்கியதைப் பார்த்துவிட்டு சொன்னான்:

'உங்கள் டேஸ்ட் எனக்குப்பிரிகிறது சார்..... அந்தவகைப்பெண்கள் கிராமங்களில்தான் கிடைப்பார்கள்..... என்ன ஒரு இருநூறு கிலோ மீட்டர் வரை பணயம் செய்யவேண்டிவரும்.....'

'அதனாலென்ன.....'

அவன் வந்த நோக்கமே அதுதானே.

(2)

அன்றே 200 கி.மீட்டர் தொலைவிலிருந்து சராபுரி (நம்ம பக்கத்து ஊர்பெயர் மாதிரியில்லை) என்ற ஊருக்குப் புறப்பட்டார்கள். சற்றே மலைப்பாங்கான பகுதி அது. ஐயன்னை வளைவுகளில் காரை இலாவகமாக ஓட்டிக் கொண்டு டாக்ஸிக்காரன் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். 'நாகரீகம் பரவாத கிராமம் அது. நீங்கள் இங்க ஒரு நாளைக்கு அழுத பணம் அங்கே ஒருவாரத்திற்குப்போதும்.' பேயிங் மருமகனாக 'அவர்கள் குடும்பத்தில் உங்களை ராஜா மாதிரி உபசரிப்பார்கள்.'

சராபுரி சேர்ந்து முதன்முதலில் அவன் கூட்டிப்போன இடமே சித்தார்த்தனுக்குப் பிடித்துப்போய்விட்டது. வயதிலும் தோற்றத்திலும் அதிகம் வித்தியாசமில்லாமல் லட்டும், ஜாங்கிரியும் மாதிரி இரண்டு பெண்கள் இருந்தார்கள். மாலிகா, கனீத்தா என்று இருவரும் சகோதரிகளாம். யாரை வேணுமானாலும் வைத்துக்கொண்டு இரண்டுவாரங்கள் தங்க 3500 பாத்துக்கள் என்றார் (அப்பன்காரர்) மாமா.

எடுத்த எடுப்பிலேயே ஐயாயிரம் பாத்துக்களை வீசி அவர்களை அசத்தினான் சித்தார்த்தன்.

என்ன வகைச்சாப்பாடெல்லாம் பிடிக்குமென்று கனீத்தாவைக்கொண்டு மாமி கேட்பித்தார். உள்ளதே அரைகுறை, அதிலும் அவர்கள் பேசும் ட, ஸ, ல பேதங்க்கில்லாமல் வார்த்தைகளை நசித்தநசித்துப் பேசும் மழலை ஆங்கிலத்தைப் புரிந்துகொள்ள அசாதாரண திறமை வேண்டியிருந்தது. முதலில் குளிக்க வெந்நீர் போட்டுத்தந்தார்கள். குளித்துமுடிந்ததும் ஒருத்தி துவாலையைக் கொண்டுவந்து தலையை நன்கு உலர்த்திவிட்டாள். இன்னொருத்தி பெண்களுக்குச் செய்வதுபோல் அகில் புகையைக் கொண்டுவந்து பிடித்தாள்.

சாப்பாடானதும் இருபெண்களையும் மாமியாரே அனுப்பிவைக்க அவர்கள் இடமும் வலமுமாக வள்ளி தெய்வானையென வந்து நின்றனர். கனீத்தாவின் கண்களின் அதீத காந்தம்

முதற்பார்வையிலேயே அவனைக் கவர்ந்துவிட்டிருந்தது. அவளிடமே அவர்கள் அவனுக்கு காட்டிய அறையினுள் தன்கூட்கேலைக்கொண்டு போய் வைக்கச்சொன்னான்.

அவனது முதலிஷ அலத்தியாய் அமைந்தது. மகா அனுபவஸ்த்தன் போல ஒரு சிப்பம் கொன்டெம் எடுத்துப்போயிருந்தான். ஒன்றுக்குத்தானும் வேலையிருக்கவில்லை. இவன் -எல் போட் கேஸ் -என்பதைப்பூரிந்துகொண்டு அவனுக்கேற்ற விதத்தில் பாந்தமாக கனீத்தா அனுசரித்தாள். சித்தார்த்தனுக்கும் அவளை விவரிக்க முடியாத வகையில் பிடித்துப்போனது. போகப்போக கனீத்தாவுடனான பிணைப்பின் ஆழம் அவளை ஒரு விலைமாத் என நினைக்கவே அவனால் முடியவில்லை. அவனுக்கும் அவளுக்கு ஏதோ ஜென்மஜென்மந்தர உறவிற்குப்பதாகவும் அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் தான் தாய்லாந்து வந்து அந்தக்கிராமம் சராபுரியில் அவளைச்சந்திக்க நேர்ந்ததாகவும் எண்ணவைத்தது. வாலிபம் வந்தநாள் முதற்கொண்டு தான் கொன்டெ காமத்திற்கும் விரகத்திற்கும் முதன்முதலில் அர்த்தம் கற்பித்தவள் யாராக இருந்தாலென்ன அவளுக்கு தான் ஒருவிதத்தில் நன்றிக்கடன் பட்டவனாக உணர்ந்தான். அவளைப்பிரிதல் என்பதே இயலாத காரியமாகவிருக்கும் போலிருந்தது.

மறுநாள் காலை பனிமூட்டம் படிந்து வெளிச்சம் தோன்ற ஜன்னல் வழியே கீழே மலையின் அடிவாரத்தில் வீதிகளும் வீடுகளும் உருவாகின. வெளியே செல்வதற்காக புறப்பட்ட மாமா இவன் அறைக்கு வெளியே வரும்வரை காத்திருந்து சொல்லிவிட்டுத்தான் போனார்.

'ஏன்படி.....?'

'அதுதான் வழக்கம்.'

மதியம் இவன் குளிப்பதற்கு ஆபத்தமாகவும் 'மைத்துணன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு இளைஞன் வந்தான். அவனுக்குத் திருமணமாகிவிட்டதாவும் இப்போ இரண்டு வீடுகள் தள்ளியிருப்பதாகவும் கனீத்தா சொன்னாள். அரை லிட்டருக்கும் மேல் ஓலிவ் எண்ணெய் கொண்டு வந்து அவனுடம்பெல்லாம் தேயோதேயென்று குடுபறக்கத்தேய்த்து ஜோராக மசாஜ் செய்துவிட்டான். சுகமாக இருந்தது. சித்தார்த்தன் நூறு பாத்துக்கள் கொடுக்கவும் வாங்கிக்கொள்ள கடைசிவரை மறுத்துவிட்டான்.

மாலை கனீத்தாவுடன் அந்த ஊரைச்சுற்றினான். ஊரை வளைய வரும் சிறிய அருவியும், அதன் சிறு நிறைச்சியும், எங்கும் கோப்பியும், சோயாவும் பயிரிட்ட தோட்டங்களுமாக பசுமையாக இருந்தது சராபுரி.

இன்னொரு நாள் அங்கு கூடும் சந்தையை

போய் வேடிக்கை பார்த்தான். அங்கும் நிறைய செங்கரும்பும், இளநீர்க்குலைகளும் வந்திருக்கவே புகுந்துவிளையாடினான் சித்தார்த்தன்.

சராபரியின் யார்விட்டு வெள்ளைக்கார மருமகனோ ஒருத்தன் முகத்தில் தேன்நிலவுக்குகளை மாறாமல் ஒரு தாய்லாந்துக்காரியை அணைத்துக்கொண்டு அங்கே வந்திருந்தான்.

ஒரு இரவு வாடகைக்கார் வைத்துக்கொண்டு திருவிழா நடந்த பங்சொங் என்ற பக்கத்துக்கிராமத்திற்கு கனித்தாவுடன் போய் நாட்டுக்கூத்தும் கிராமிய நடனங்களும் பார்த்தான். நம்முர் நாட்டிய நாடகங்கள்தோல் ஆனால் பாவங்களும், முத்திரைகளும் குறைவான பல நடன நிகழ்வுகள் அங்கே நடைபெற்றன.

மாம்பார் வேறு இறைச்சி, நண்டு, கணவாய், இறால், எனத்தினம் ஒரு சமையல் வேளைக்கொரு சூப்பென்றாக்கி அவனைத் திக்குமுக்காடப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கிழமை கடந்துவிட்டிருந்தது. கனித்தாவுடன் சுற்றோசுற்றென்று ஊரைச்சுற்றியாகிவிட்டது. எனினும் பிரிதலை மனதால் எண்ணிப்பார்க்கவே முடியாததாக இருந்தது.

ஒருநாள் அவனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் 'நீ என்ன உசத்தி?' என்று அறிவு-ஜிவித்தனமான எதிர்க்கேள்வியெல்லாம் போடமாட்டாள் என்ற துணியில்

'எதற்கு இப்படியான ஒரு வாழ்க்கைமுறை? என்றான் நோவேற்படாதவாறு.

'அப்பாவுக்கு குறைவான வருமானம்..... நான்தான் குடும்பத்தை கவனிக்கவேணும் மேலே கொண்டுவரவேணும்..... நிறைய பணம் சம்பாதித்து ஒரு சுப்பர் மார்க்கெட் கட்டிக் கொண்டு பின்னால் நான் சுதந்திரப்பறவையாகிவிடுவேன்.....' வெகுளித்தனமாகச் சொன்னான்.

'அதற்கிடையில் எயிட்ஸ்'ம் வந்து விடலாமல்லவா.....'

இரண்டு நிமிடம் மௌனம் காத்தபின் சொன்னான் :
'எயிட்ஸ் கொலனியில் கொண்டுபோய் குடியேற்றிவிடக் கூடிய ஆபத்தும் இருக்குத்தான்..... ஆனால் வேறு வழி எதுவும் தெரியல்லே..... வாழ்க்கை அவ்வளவு தூரம் இறுக்கமாயிருக்கு'

பணம் அதிகம் சம்பாதிக்க விரும்பியவர்கள் தங்கள் வயதுக்கு வந்தபிள்ளைகளை இலகுவான மூலதனமாக்கிச் சம்பாதித்தனர். அது அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசியத்தொழிலாக குற்றவுணர்வோ லஜ்ஜையோவின்றி தேசம் முழுவதும் நடைபெற்றது.

'உன்னை நான் திருமணம் செய்துகொண்டால்.....'

'நிஜமாலுமா.....?'

'ம்.....'

'நடக்கக்கூடியதா.....?'

'ம்.....'

'அப்போ என்னையும் ஜெர்மனிக்கு கூட்டிப்போய்விடுவீர்களில்லை.....'

'ம்.....'

'என் கனவுகள் எல்லாம் எளிதாய்விடுமில்லை?'

அவன் கேள்வியின் முழு - தவனியையும்- அவள் புரிந்துகொள்ளவில்லையென்றே பட்டது.

பெர்லினில் அவர்கள் விமானம் தரையிறங்கியது. கண்களை அகல விரித்துவிரித்து எல்லா இடங்களையும் அதிசயித்துப் பார்த்தான். அவளை வேடிக்கை பார்க்க நண்பர்கள் கூடினர்.

சித்தார்த்தன் வீட்டிலிருக்காத, மற்றும் வேலைக்குப் போன நேரங்களில் வந்திருந்த நண்பர்களிலொருவன் 'நானும் போய் கூட்டி வாறுக்கு தாய்லாந்தில் ஒரு பொம்பிளை ஒழுங்கு பண்ணித்தரேலாமே' என்றானாம். இன்னொருவன் தான் சாப்பிடக்கொடுத்த கடலையால் தன்னையே சுண்டிப்பார்த்தானாம். இன்னொருவன் 'சோக்கான குட்டி' என்று கன்னத்தில் கிள்ளிறானாம். இவர்களெல்லாம் 'தங்களோடையும் அவள் படுக்கவந்திருவாள்' என்று நினைக்கிறார்கள் போல. சித்தார்த்தன் கண்டிப்பாக அவளிடம் சொல்லி வைத்தான்.

':.ப்ரெண்டென்று சொல்லிக் கொண்டு நானில்லாத நேரம் வாற ஒரு நாயையும் உள்ளே எடுக்காதே.'

சித்தார்த்தன் வேலையால் வந்ததும் பொழுதுபோக்குக்காக ஒவ்வொருதினமும் ஒவ்வொரு இடத்துக்கு அவளை அழைத்துப்போவான். சில நாள் கழித்து மாலை நேர ஜெர்மன் வகுப்பொன்றிலும் அவளைச் சேர்த்துவிட்டான். ஜெர்மன் படிப்பது அவளுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

'ஏன் சித்தார்த்தன்..... அவசியம் நான் ஜெர்மன் படிக்கவேணுமா?'

'அப்போதானே பார்ட் ரைம் ஜோப்பென்றாலும் கிடைக்கும்'

'கிடைத்து.....'

'வீட்டுக்கு நீ பணம் அனுப்பவேண்டாமா..... உன் கனவுகள் நிறைவே வேண்டாமா.....?'

'சரி.....' என்றான் மூன்றாய்பிறை றுதேவிமாதிரி மன்னையுடன்.

ஒரு மாதம் கழித்து பெர்லின் திரும்பிய அமலன் நேராக அவளிடம் வந்து 'காழ் காழ் காழ்' என்று கத்தினான். 'வாழைப்பழத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டுச்- சொன்னால் தோலையும் மடியில் கட்டிக் கொண்டு வந்து நிக்கிறியே வெலுத்தி..... நான் கொழும்பிலேயே அந்நீர்சிட்டுன்'

'அதுக்குள்ள அங்கேயும் நாறிட்டுதே..... நாறட்டும். ஆனால் என் உணர்ச்சிகளின் இரசாயனத்தை கொஞ்சமாவேணும் புரிஞ்சுகொண்டு குதிக்கிற உங்களில் ஒருவரேனும் பேசுகிறீர்களில்லையே எண்டதுதான் எனக்கு கவலையாயும் ஆச்சர்யமாயுமிருக்கு.'

'இருக்குமிருக்கும்..... முன்னபின்ன காணாமலிருந்திட்டிக் கண்டறியாத ஒண்டைக் -கண்டால்- உப்பிடித்தான் சிலருக்குப் பித்தம் தலைக்கேறிச் சித்தம் பிசகிறதாம்..... பிறகு இந்தமாதிரி விளங்காத தனமாய் எல்லாம் புசத்தவுஞ்செய்வாங்களாம்..... :.ப்ரெயிட் சொல்லியிருக்கிறார். விசர்பிடிச்ச குக்கனை எக்கோவது கெட்டுப்போ.'

'அதென்ன குக்கன்?'

'விசர்பிடித்தால் வாலைத் தொங்கப்- போட்டுக்கொண்டு, நாக்கால் ஒழுக் ஒழுக் அலையுமே நாலுக்கால்..... கண்ட இடத்தில் அடிச்சுக்கொல்லுவாங்கள்..... அதைத்தான் சற்றே கௌரவம்வேண்டி சங்கத்தமிழில் உரைத்தோம்.....'

அமலன் போனபின்பு கனித்தா அவளிடம் கேட்டாள்:

'ஏன் உங்கள் :.ப்ரெண்ட் கோவிச்சிட்டுப் போறார்?'

'அவனுக்குக் கொஞ்சம் எரிச்சல் தாறுமாதிரியான பைஸ்ஸவியாதி..... அதோட தண்ணி வித்தியாசத்தில் சலமும் வேற கடுக்குதாம்.....'

'நீங்கள் ஒன்றும் என்னைச் சமாதானப்படுத்த முயலவேண்டாம்..... உங்க :.ப்ரெண்ட்ஸ் எவருக்குமே நீங்கள் என்னைக்- கட்டிக்கொள்ளுது இஷ்டமில்லை, இது எனக்குப் புரியாமலில்லை.....'

'நீ கண்டுகொள்ளாத எந்தஇடியட்டையும்.'

ஒரு சனிக் கிழமை சித்தார்த்தன் கனித்தாவையும் காரில்கூட்டிக்கொண்டு காய்கறிகள் வாங்குவதற்கு ஆசியன் கடை ஒன்றுக்குப்போனான். அவனுக்குப்பிடித்தமான குரங்குவாலன் பயற்றங்காயும், நல்ல பிஞ்சு வெண்டைக்காய்களும் கிடக்கக்கண்டு

கடைக்காரரிடம் ஒவ்வொரு கிலோ போடச்சொல்லவும் இன்னொரு உதவியாளர் உள்ளேயிருந்து கத்தினார் : 'அது ஊத் தவானின் ரை ஓடருக்கு எடுத்துவைத்திருக்கிறீன்.....'

கடைக்கார இளவல் நெளிந்துவிட்டு 'அண்ணை குறை நினைக்காதையங்கோ..... உந்த இரண்டு ஐட்டத்திலயும் எங்களுக்கு வாடிக்கையாளர் ஒருவரிடமிருந்து பவ்பத்துக்கிலோ ஓடர் இருக்கு..... இருக்கிறதே போதும் போல தெரியேல்ல..... இண்டைக்கு வேற மரக்கறியில் பார்த்து எடுங்கோ..... சோக்கான முத்தல் பலாக்கொட்டையெல்லாம் அங்காலயிருக்கப் பாத்தியளே..... அடுத்த முறையாகும் உங்களுக்கு நான் வேண்டிய மரக்கறி எடுத்துவைத்துத் தாறன்.' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும் நடுத்தரவயது தாய்லாந்து மாமி ஒருவர் காரில் வந்து பெரிய கூடையுடன் இறங்க கடைக்காரின் காய்கறிகளின் இருப்பில் பாதி வெண்டைக்காய் பயற்றங்காயுட்பட அவருக்கே விபாபரமாகியது. அவர்தானாம் ஊத்தவான்.

கனித்தாவைக் கண்டவர் மிகவாஞ்சையுடன் வந்து அவளுடன் பேசி அவளைப்பற்றி விசாரித்தார். அவள் என்னை அறிமுகம் செய்யவும் எனக்கும் நமஸ்கரித்தார். அவரது ஊரும் சர்மொபுரிக்கு மிகச்சமீபம்தானாம், திரும்பத்திரும்பச் சொல்லமிகிழந்தார். இவள் போன் நம்பரைக்கேட்டு வாங்கிக்கொண்டார்.

'எதுக்காம் இத்தனை காய்கறி?'

'அவ தாய்ப்பெண்கள் -வேலை செய்யிற-கிளப்பொன்றுக்கு சாப்பாடு சப்ளை பண்ணிறவாம்.....' இரகசியமாக கண்ணடித்தாள்!

கனித்தா கண்டபடி இறைந்துகிடக்கும் புத்தகங்களையெல்லாம் தூசுதட்டி ஷெல்.பில் அடுக்கிவைத்தாள், ஐன்ஸ்களுக்குக்கெல்லாம் புது கேட்டிங்களை தைத்துப் போட்டாள, உடுப்புகள் எல்லாவற்றையும் கழுவி ஸ்திரிபோட்டாள், பாத்திரம் உட்பட வீடுமுழுவதும் பளிச்சென்று துலங்கியது. சமையலையும் முடித்து வைத்துவிட்டு அவளை எதிர்பார்த்திருப்பதில் தமிழ் மரபுபேணும் பெண்களையே ஒரேயடியாய் தூக்கியடித்தாள். எங்கிருந்தோ வந்தவள் எதற்காகத் தனக்கு இப்படியெல்லாம் பண்ண வேண்டும் என்றிருந்தது. எல்லாம் ஏதோ கனவில் நடப்பது போலவும் இந்தக் கனவு கலைந்துவிடாதிருக்க வேணுமென்று ஏக்கமும் இருந்தது.

நாளாக ஆக அவளுக்கும் வீட்ச்சுத்தம் பண்ணுவதையும், ஜெர்மன் வகுப்புக்குப் போய்வருவதும் தின்பபடி நேருசிகை போட்டதுபோல் செய்ய வேசாக அலுப்பத்துட்டதொடங்கியது.

சித்தார்த்தனுக்கும் கனித்தாவின் நூடில் சையும், சூப்பையும் சாப்பிட்டுச்சாப்பிட்டு நூடில்சைக்கண்டாலே புரட்டத்தொடங்கியது.

ஒரு வித்தியாசம் இருக்கட்டுமேயென்று தமிழ் நாடு நெஸ்ரோறன் டுக்குக் கூட்டிப்போனால் கனித்தாவுக்கு உறையும், புளிப்பும், கறிபெளடர் வாசமும், கொத்துமல்லியிலையும் அறவேயிடயாது, சரியாகச் சாப்பிடமாட்டாள். சீனாவோ தாய்லாந்து நெஸ்ரோறன் டுக்குப் போனால் அவனால் அலுப்பித்துச் சாப்பிடமுடியாதிருக்கும்.

ஒரு நாள் சித்தார்த்தனுக்கு எண்ணங்கள் தாறுமாறாக ஓடிக்கொண்டிருந்த போது ஐந்திணைக்கவிதை ஒன்று ஞாபகம் வரவும் புன்னகைத்தான். இதைக்கவனித்துக் கொண்டிருந்த கனித்தா 'தனிமையில் என்ன மோனப்புன்னகை?' என்றாள்.

'ஒன்றுமில்லை ஐந்திணை ஐம்பது என்றொரு பழைய இலக்கியத்தில் முன்பு படித்த கவிதை ஒன்று ஞாபகம் வந்துது அதுதான்.....'

'நல்ல வேடிக்கையாக இருக்குமா?'

'அல்ல..... காதலை, அன்பை, விட்டுக்கொடுத்தலை உணர்த்துவதாக இருக்கும் அற்புதக்கவிதை.'

'சொல்லங்கள் பார்க்கலாம்'

'கனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென்றெண்ணிப் பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டி கலைமா- தன் கள்ளத்தின் ஊச்சம் சுரமென்பதென்ப காதலர் உள்ளம் படர்ந்த நெறி.....' அதாவது காட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு ஜோடி மான்களுக்குக் கடுமையான தாகம் எடுத்ததாம். எங்கும் நீருக்காக அலைந்து அலைந்துவிட்டுக் கடைசியில் ஒரு சுனையை அடைந்தபோது அது வழி ஒரு

சொற்பு தண்ணீரே அங்கு காணப்பட்டதாம். ஆவல் மிகுதியால் இரண்டு மான்களுமே நீரில் இறங்கி வாயைத் தண்ணீரில் வைத்துக்கொண்டாலும் சுனையிலுள்ள நீரட்டிலும் சற்றும் குறையவே காணாமாம். கலைமானோ பாவம் பெண்மான் தாகம் தாங்கமாட்டாதது அ.தே குடிக்கட்டும் என்று தான் குடிப்பது போலப்பாவனை பண்ண, பெண்மனோ ஆண்மனுக்குத்தான் தாகம் அதிகம் அதுவே முழுவதையும் குடிக்கட்டும் என்று நினைத்து தானும் சுமமா குடிப்பதுபோலப் பாவனை பண்ணிறாம்.....'

கனித்தாவுக்கு கவிதையினதோ, கவிதை கூட்டும் சம்பவத்தின் நயமோ சிறிதும்பிடிடவில்லை. இவளுக்கு தான் தொப்பர் இடே.கட்டைப் புரியவைக்க நேர்ந்தால் எப்படியிருக்கும் என நினைத்தவன் வாய்விட்டே சிரித்தான்.

'என்ன வந்தது உங்களுக்கு இன்றைக்கு.....?' என்றாள் கனித்தா கோபமாக.

ஒரு மனைவியிடம் கிடைப்பதெல்லாம் இவ்வளவுவந்தானா.....? கவிதை, இலக்கியம், தத்துவம் சார்ந்த அவனது தேடல்களை அவளுடன் விசாரம் செய்ய முடியவில்லையென்றால்..... தவித்தான். காதலிகூட இருந்து பாட்டுக் கலந்திவேண்டும் என்று அவாவிவன் அலுப்பமென்ன சாதாரணமானது? அவளின் இதயத்தை என்னதான் புரிய முயற்சித்தாலும் விளைவு ஏதோ 'பிடர் கண்ணாடியால் பார்த்த மாதிரி மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை படித்தமாதிரியான அலுப்பவந்தான். அவளுக்கும் அப்படித்தான். என்னதான் பேசினாலும், எவ்வளவுதான் பேசினாலும் ஏதோ பொச்சம் அடங்காதமாதிரியிருந்தது.

ஊத்தவான் ஒருநாள் நலங்கேட்டுப் போன்பண்ணினாள். போன்தானே பேசுகிறாள் பேசிவிட்டுப்போகட்டும்..... என்று சித்தார்த்தன் நினைக்கவும் கனித்தா டெலிபோன் நிசீவரைப்பொத்திக்கொண்டு 'அவளை எப்போது வீட்டுக்கு அழைக்கலாம்?' என்றாள்.

'வேண்டாம்' என்று சைகையால் காட்டினாள்.

கனித்தாவின் முகம் முதல் தடவையாக இருண்டது. தாயில் எதையோ சொல்லிவிட்டு நிசீவரை வைத்தாள். உடுகள் துடித்துக்கொண்டிருக்க கண்களிலிருந்து சில வரைமுத்துக்கள் நிலத்தில் குதித்தன.

'நான் மனம்விட்டுப் பேசக்கிடைத்த ஒரே நட்பு, அவ இங்க வாரதும் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை' விம்மினாள்.

சித்தார்த்தனுக்கு உள்ளூர்க்கலவரமாகி விட்டிருந்தது. சமாளித்துக்கொண்டு அவளைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

'இது இந்த அளவுக்கு உன்னை

நோகவைக்கும் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை டார்லிங்.....'

'ஊத்தவான் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து உங்களுக்கு கௌரவக்குறைச்சல் என்று நினைக்கிறியள்.....எனக்குத்தெரியும்.'

'கௌரவக்குறைச்சல் என்பதெல்லாமில்லை... எதுக்கு அவ சினேகிதம்.....'

இங்கே ஜேர்மன் காரர்களாக கல்யாணம்செய்த தாய் நாட்டுப்பெண்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கிளப்பே வைத்திருக்கிறார்களாம்..... அட்டிழை எடுத்து ஒருநாள் போனமென்றால் எத்தனை பேரைச்சந்திக்கலாம்.....'

'ஊத்தவான் எனக்கு அயலூர்க்காரி என்பதுதான் உங்களுக்குத்தெரியுமே..... அவமாதிரி மற்ற வேறுயாரும் என்மேல படவாழியிருக்காயினம்..... அவ எனக்கு விசாஎல்லாம் புதுப்பித்துத்தாறன் எழுருக்கிறா.....'

சித்தார்த்தனுக்கு இப்போது பற்றிக்கொண்டு வந்தது. தேவையில்லாமல் விசா புதுப்பித்துத்தருகிறேன்..... அதுஇது என்று தங்கள் வீட்டுவிடங்களில் மூக்கைமுழைக்கும் ஊத்தவானின் நோக்கங்கள் நிச்சயம் நல்லதாயிருக்காது.

'அப்ப விசா எப்பிடிப் புதுப்பிப்பது என்பது தெரியாமலே உன்னைக்கூட்டிவந்தான்.....? -அதற்கேன் மனிதர் இப்படிக்கோபிக்கிறார்- கனித்தாவுக்கும் பிடிபடவில்லை.

அன்று முழுக்க மன்னையைத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'சரி சரி ஒரு நாளைக்கு அவளைக் கூப்பிடு.....'என்றதும் மீண்டும் முகம் மலர்ந்தது.

ஒரு நாலுநாள் போயிருக்கும் சித்தார்த்தன் வேலையால் மாலை திரும்பவும் கனித்தா ஒரே பாட்டும் கூத்துமாய் ஸெற்றிக்கும் லோபாவுக்குமாகக் குதித்துக் கொண்டிருந்தாள். இயல்பிலேயே அவளுக்கு டிவி ஷம்பு விளம்பரங்களில் வருபவர்களைத் தோற்கடிக்கும் கருகருவென்று நேரான கேசம். அதில் அன்று செறிவான சிறுசிறு பின்னல்கள் பின்னித்தலையில் பல நிறங்களில் மணிகள் கோர்க்கப்பட்டு குறுக்கும்மறுக்குமாக வலைவேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

'என்ன இதெல்லாம்.....?'

'இன்று ஊத்தவான் வந்திருந்தாவே.....' சரி.....எவ்வாறு வந்து தொலையட்டும்..... இவள் முஞ்சியை இறக்கிவையாமல் இருந்தால் சரிதான்.

'அவதான் இதெல்லாம் எனக்குப் பண்ணிவிட்டா.....' தலை அலங்காரத்தைக்கூட்டினாள் குழந்தை மாதிரி.

'வேறா.....?'

'பிறை றைஸ், ஜியாஸி (உள்ளே பொடிபண்ணப்பட்ட இறைச்சி, வெஞ்சனங்கால் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். விருந்துகள் விழாக்களின்போது ஆவியில் வேகவைத்துத் தயாரிக்கப்படும் பஸ்டா வகையிலான ஒரு சீன உணவு. பார்வைக்கு சின்னச்சின்ன சமோஸாக் களைப் போலவிருக்கும், காரமான சோஸ் எதுடனாவது சேர்த்து விளையாடினால் கம்மா கூவும்.) எல்லாம் கொண்டு வந்தாவே.....'

(3)

கனித்தாவின் பெற்றோர்களிடமிருந்து கடிதங்கள் ஒழுங்காய் வந்தன. சித்தார்த்தனையும் சுகம் விசாரித்து எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று வாசித்துச்சொல்லுவாள்.

ஊத்தவானும் ஏதோ கட்டிக்கொடுத்த மகளைச் சீராட்ட வாற மாதிரி மாதத்தில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

இலை குளிர்காலம் ஆரம்பித்து விட்டிருந்த ஒரு மாலை சித்தார்த்தன் வழமைபோல் வேலையால் ஒரு சீப்பு பியருடன் வந்து பஸ்ஸரை அழுத்தினான். கலகலத்துக் கொண்டு வந்த கதவைத் திறக்கும் கனித்தாவைக் காணவில்லை.

- சொல்லிக்கொள்ளாமல் எங்கும் போகமாட்டாளே..... கடைகளில் குளிர்காலத்து சேலஸ் நேரம்..... எங்கேயாவதுஹொப்பிங் போயிருப்பாளா- என்று நினைத்துக்கொண்டு தனதுதிற்பினால் திறந்து உள்ளே வந்துகாத்திருந்தான்.

இரவு எட்டு மணிமுடிகையது. கனித்தா வந்தபாடில்லை. பொலஸ்க்குத் தகவல் கொடுக்கலாமா என நினைத்தான். ஊத்தவானுடன் எங்காவது வெளியே போயிருப்பாளோ..... அட்டிச்சொல்லாமல் கொள்ளாமல் செய்யும் வழக்கமில்லையே..... ஊத்தவானின் டெலிபோன் நம்பர் எங்காவது எழுதிவைத்திருக்கிறாளா என்று அலுமாரியைத்திறந்தான். அவளுக்காக அவன் முதன்முதல் வாங்கிக்கொடுத்து வெள்ளிமருவிய சூட்டுகேஸைக் காணவில்லை.

ஏதோ விபரீதமாக நடந்துவிட்டதென்பது புரிந்தது. அடுத்து என்ன செய்வதென்பது தெரியவில்லை. அவள் பிரிந்து போகவேண்டுமென்று முடிவெடுத்தால் நான் வற்புறுத்த முடியாதுதான். எதையும் சொல்லிக்கொண்டு செய்திருக்கலாமே..... ஆசியாகக் கடைக் காரர்பையனுக்கு போன்பண்ணினான்.

'தம்பி உங்களிட்ட நிறைய காய்கறிகள் வாங்குகிற அந்த தாய்லாந்து மனிசி

ஊத்தவான் என்று அவவினர் டெலிபோன் நம்பர் அல்லது அட்டிழை தெரியுமோ.....?'

'டெலிபோன் நம்பர் தேடினால் எடுக்கலாந்தான்..... ஆனால் எனக்கு அவவின்றை அட்டிழை தெரியும் பல தடவை அவவீட்டுக்கு நானே சரக்கு சப்பை பண்ணியிருக்கிறேன்'

'ஆங்..... சொல்லும்'

Rehberge U- Bahn இல் இறங்கினால்..... ட்றெயின் போற திசையில் வலப்பக்கமாய் இரண்டாவது விடு.'

காரை எடுக்கப்போனவன் ஒரு கணம் இந்நேரம் டிராபிக்குக்குள்ளால் நூற்றெட்டு சிக்னல்களில் நின்று நின்று போவதைவிட்டு ட்றெயினிலேயே போனால் சீக்கிரம் போய்விடலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டு விரைந்துபோய் ஊபாணைப் (கரங்க ரயில்) பிடித்தான். இடையில் Adenauer Platz என்ற சந்திப்பில் இறங்கி ட்றெயின் திசைமாறவேண்டி அதற்கான நகர்புடகளை நோக்கி ஓடுகிறான். எங்கிருந்தோ ஒரு பாலஸ்தீனி இளைஞன் இவனைக் கண்டுவிட்டு குளவியாய் அவனை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

'ஹேய்.....மன்..... ஹேய்.....'

'என்ன?'

'என்னிடம் ஹவுஷிஷ வாங்கு.'

'வேண்டாம்.'

'ஏன் வேண்டாம்?'

'நான் பாவிப்பதில்லை..... அதனால் தேவையில்லை.'

'ஏன் பாவிப்பதில்லை?'

'பழக்கமில்லை.'

'ஏன் பழக்கமில்லை?'

'.....'

'தொலை!..... கஞ்சல் பாக்கிஸ்த்தானி.'

ஆத்தையின் பாடல். குத்தியன்..... மம்ம். இவனுடன் பேச்சை வளர்த்தினால் அடுத்த படலம் அவன் சட்டையைப் பற்றிக் கொண்டு புரள்வதாய்த் தானிருக்கும்...அதற்கு இப்போ நேரமில்லை. கத்தியெடுத்துச் சொருகவும் தயங்காது இந்தக் கும்பல். பகவானே தம் கலாச்சாரத்தையும், பண்பாட்டையும், கல்வியையும் தொலைத்துவிட்டு வழிதவறி நிற்கும் இந்த மா.'பியாக்குழந்தைகளை இரட்டியும். கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டு அடுத்த ட்றெயின் வரும் மேடைக்கு ஓடினான்.

வீட்டைக்கண்டுபிடிப்பதில் எதுவித சிரமமுமிருக்கவில்லை. பஸ்ஸரை அழகக் கவும் ஊத்தவானே கதவைத்திறந்தான்.

'கனித்தா இங்கே வந்தாளா.....?'

'ஜா வந்தாள் ..... அந்த அறையிலிருக்கிறா.....'

ஒரு வதும் அறையை மருவிய இன்னொரு

அறையைக்காட்டிவிட்டு அவள் உள்ளே நகர்ந்தாள். சித்தார்த்தன் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தான்.

உள்ளே ஒரு கட்டிலில் அசோகவனத்துச் சீதைமாதிரி அமர்ந்திருந்த கனித்தா அவனைக் கண்டதும் நிதானமாக எழுந்துவந்தாள்.

'எதுக்கு இப்பிடி..... சொல்லாமல் கொள்ளாமல்.....'

கதவை முற்றாகச் சாத்திவிட்டு வந்தவள் முதல்தடவையாக அவன் கண்களை நேர்கொண்டு பார்ப்பதைத் தவிர்த்தாள். கண்கள் லேசாக ஈரங்கொண்டு மின்னின. அக்கணம் அவனுக்கு அவள் யாரோ ஒரு அந்நியன் மாதிரிப்பட்டாள்.

'சித்தார்த்தன் நீங்கள் நல்லவரில்லை..... மிக..... மிக..... மிக..... மிகவும் நல்லவர். ஆனால் எனது வாழ்க்கை அங்கேயில்லை என்று எனக்கு படுகுது. உங்களுக்கு எதிரில் நின்று நான் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படும் மனத்தெய்யு எனக்கில்லை.....'

'உன்னை யாரும் பயமுறுத்தினார்களா..... என்ன நடந்தது..... சொல்லு கனித்தா.' தலையை இரண்டு பக்கமும் மெதுவாக ஆட்டினாள்.

'பின்ன விட்டிட்டு போய்விடுமபடி இப்ப என்னதான் வந்திட்டுது..... உன் முனையை யார் சலவை செய்தது?..... உனக்கு இதெல்லாம் வேண்டாத சகவாசமென்று நான் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லிவைத்தது இதுக்குத்தான்.....'

'சித்தார்த்தன்..... என் முனையை யாருமே சலவை செய்யவில்லை..... நீங்கள் விணாக ஊத்தவாளைச் சந்தேகிக்க வேண்டாம், அவர் நல்லவர், என் விஷயத்தில் அவர் தலையிட்டு ஒன்றுமேயில்லை. பூஜ்யம். எனக்கு வழி வேறொன்று இருக்கிறது எனக்குப்படுகிறது..... எதிர்காலம் பற்றி எனக்குத் தெரிகின்ற காட்சிகளையும், கோலங்களையும் இரண்டாவது மொழி ஒன்றில் எடுத்துச்சொல்ல எனக்கு திறமை இல்லாமலிருக்கு. வருந்துகிறேன். இது நானே எடுத்துக்கொண்ட தீர்க்கமான முடிவுதான், இதற்குள் எவருடைய நிர்ப்பந்தமுமில்லை, சத்தியம்.'

'உனக்கு நான் என்னதான் குறைவைத்தேன்.....?'

'நீங்கள் எனக்கு ஒரு குறையும் வைக்கவில்லை..... ஆனால் எனக்காக நீங்களாகவே பல குறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டும், ஏற்றுச் சகித்துக்கொண்டும் வாழுகிறீர்கள்..... அதுதான் என் துன்பம்.'

'என்ன சொல்ல வரேற நீ.....' (அவள் தன் மழலை ஆங்கிலத்தில் செப்பியதன், செப்பமுயன்றதன் சாராம்சம் இது.)

'சித்தார்த்தன்..... என்னைப்பாருங்கள்..... நல்ல தாம்பத்யம் என்பது வெறும் மோகங்களாலோ, செக்ஸினாலோ அமைந்துவிடுவதில்லை.....

அங்கே ரசனைக் கலப்புக்கும், கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் இதெல்லாம் இருக்கவேணும், அப்போதுதான் அது சுவைபடும்..... எங்களுடைய வாழ்க்கையைப்பாருங்கள்..... குறைந்தபட்சம் ஒம் எங்கள் சாப்பாட்டு ரசனையாவது ஒத்துப்போகிறாணென்று..... நான் கிராமத்தில் பிறந்து நாகரீகம் தெரியாமல் வளர்ந்துவிட்ட ஒரு பட்டிகாட்டுப்பெண். உங்களின் கவிதையிலும், இலக்கியத்திலும், தத்துவத்திலும் எனக்கு எக்காலத்திலும் ஈடுபாடு வரப்போவதேயில்லை..... எனக்காக நீங்கள் உங்களின் எத்தனையோ உறவுகளையும் நண்பர்களையும் இழந்துவிட்டீர்கள்..... உங்களின் சிறந்த சிநேகிதன் என்று நீங்கள் சொல்லு அமலனே இப்போ விட்டுக்கு வாறதில்லை..... உங்கள் பெற்றோரை நினைத்தாலே எனக்குப் பயமாகவே இருக்கிறது..... இந்த ஒருத்தியால் அவர்களையும் நீங்கள் இழக்கப்போவது எனக்குப் புரியாமலில்லை.....

எந்தக்காலத்திலும் உங்கள் தாயார்டம் உங்கள் மருமகளை இன்ன இடத்தில் பிடித்து வந்தேன் என்று சொல்லிவிட்டு முடியுமா.....? யோசித்துப்பாருங்கள். நீங்களே சொல்றபடி பொம்மை மாதிரி இந்த உடலைத்தவிர வேறென்னதானிருக்கு என்னிடம்.....? நீங்கள் இலட்சிய வாழ்வொன்றை உங்கள் ரசனைக்கேற்ப ஏற்படுத்திக் கொள்ள முற்றிலும் தகுதிகள் வாய்ப்புக்களும் கொண்டவர். பாயவே தெரியாத இந்தக்குதிரையோட சேர்ந்து நீங்களும் நொண்டுவதை வேடிக்கை

பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தர்மம் இல்லை. தெரிஞ்சு தேவாங்கு என்பதற்காகத் தோழில்போட்டுக்கொண்டு அவதிப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. இலேசாகவும் உல்லாசமாகவும் பனிச்சறுக்கல் மாதிரிப் பயணிக்கக்கூடிய உங்கள் கூல்களுக்குள் புகுந்துகொண்டு இடைஞ்சல் பண்ணிக்கொண்டு நான் சமாதானமாக இருப்பேனென்று நினைக்கிறீர்களா..... அதில எனக்குச் சம்மதமோ, இஸ்டமே இல்லை. எனக்கு நன்றாகவே தெரியுது எனது பாதை வேறு. அதில்தான் நான் பயண்படவேணும், பயண்படவும் முடியும். அதனால் அந்தப்பாதைக்குத்தான் நானிப்போ வந்திட்டேன். அதில எப்பிடி சறுக்கப்போறெனென்றுது எனது விதி. என்னோடு சேர்ந்து வற்றதென்பது, உங்களுக்கு முற்றிலும் புதியதும் துன்பமான அனுபவமாயிருக்கும், உங்களால் அது முடியவும் முடியாது. என் மேலான பிரேமையால் சமூகத்தையும், உறவுகளையும் கணக்கிலெடுக்காது என்னோடு வாழ்விருப்பும் உங்களுடைய மனோதையத்தை நான் போற்றுகிறேன். என்னைப் புரிந்துகொள்வீர்களா சித்தார்த்தன்?

அன்று நள்ளிரவாகும்வரை அவர்கள் விவாதித்துக்கொண்டார்கள்.

அடுத்த கோடையில் ஒரு நாள் தற்செயலாக பிஷ்மார்க் விதியில் தாய்லாந்து, தாய்வான், பிலிப்பின்ஸ் என்று கிழக்காசிய இளகுகளாலேயே செறிந்ததும் Butterflies என்று திருநாமங்கொண்டதுமான செக்ஸ்பார் அருகே சித்தார்த்தனின் காருக்கு முன்போன டாக்ஸி நிறுத்தப்பட வேறும் இரண்டு குமரிகளுடன் கனித்தா இறங்கிப்போவதைக் கண்டதும் அவன் ஹோர்ணை அடித்தான்.

'ஹாய்..... சித்தார்த்தன்.....' என்று கண்கள் விரிய குதூகலத்துடன் கைகளை அசைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

'எப்பிடி பிருக்கிறீர்கள் சித்தார்த்தன் செளக்கியமா.....?'

'செளக்கியமே.....'

'நீ..... எப்படி.....?'

'செளக்கியத்துக்கு குறைவில்லை..... புதுசா கார் பழக ஆரம்பித்திருக்கிறேன்..... சக்கிரம் லைசென்ஸ் கிடைத்திடும்.....'

'அப்படியா..... சந்தோஷம்.....'

'ஊரிலிருந்து கடிதங்கள் எல்லாம் வருகிறதா.....?'

'வந்துகொண்டேயிருக்கு..... எல்லோருமே செளக்கியமாம். இவளைப்பார்த்தாயா.....'

எந்நாட்டுக் காரிதான் வந்து ஒரு வருஷமேயாகவில்லை, அதற்குள் தங்கரில் புதுவிடு வாங்கிவிட்டாளாம்..... நானும் விரைவில் ஒரு சூப்பர் மார்க்கெட் வாங்கிவிடுவேன்.....'

அவள் கண்கள் கனவுகளால் நிரம்பியிருந்தன.

பயணம்

அவனுக்கும் பஸ் பயணத்திற்கும் அப்படியொரு பொருத்தம். எப்பொழுதும் பஸ் ஸ்ரொப்பில் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்பொழுதும் அப்படித்தான்.

வோல்தம்ஸ்ரோ போகவேண்டும். 41ம் இலக்க பஸ்ஸில் ஏறி ரேண்பைக் லைனுக்குப் போய் அங்கிருந்து வேறு பஸ் பிடிக்கவேண்டும். பஸ்ரொப்பிற்கு வந்து பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. சனிக்கிழமை குளிர்வேறு குளிரில் காத்து நிற்பதுதான் சகிக்கமுடியவில்லை.

சனங்கள்: விதியின் இரு கரைகளிலும் வருவதும் போவதுமாய்..... எதிரிலுள்ள மரக்கறிக்கடையில் நுழைவதும் வெளிவருவதுமாய்.... சிக்கலில் சிவப்பு எரிகையில் விதியைக் கட்பதும் பச்சை எரிகையில் தரித்து நிற்பதுமாய்..... அவன்மட்டும் கைவிடப்பட்டவனாய்..... அவனுக்கு அப்படித்தான் தோன்றிற்று.

எதிர்ப்பக்கம் 41ம் இலக்க பஸ்கள் மூன்று ஏற்கனவே போய்விட்டது. இப்போது நான்காவதும்.

பஸ் ஸ்ரொப்பில் ஆட்கள் வேறு அதிகரித்துக் கொண்டு..... இடம் கிடைக்கமா என்ற பயம் துளிர் விடத் தொடங்கியது.

பக்கத்தில் கோக் காணூடன் நின்ற வெள்ளை இவனிடம் ஏதோ கேட்டான்

“சொறி”
“எவ்வளவு நேரமாய் நிற்கிறீர்கள்?”
“பதினைந்து நிமிடத்திற்கு மேலாகிவிட்டது”
“பயங்கரம் இல்லையா”

நாம் என்ன செய்வது சில வேளைகளில் மூன்று நான்கு பஸ்கள் ஒரே நேரத்தில் வந்துவிடுகின்றனவே.

இவன் பார்வை மீண்டும் பஸ்வரும் பாதையில், மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தின் மறுபக்கமாகச் செல்லும் பார்க் றோட்டில் W7 பஸ் மட்டும் அடிக்கடி போய் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

“அது இப்ப அடிக்கடி ஓடுது அங்க நான் நிண்டா அதுவும் வராது.”

அன்று அப்படித்தான் W.7க்காக அரை மணித்தியாலங்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது இல:41 மட்டும் அடிக்கடி சென்றன.

W7. போகும் பாதையில் ஒரே வாகன நெரிசல். பஸ் அரங்கி, அரங்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. இவனுக்கு நிலை கொள்ள முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப மணியைப் பார்த்துக்கொண்டான். அது வேறு விரைவாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதாய் தோன்றியது. எதிரில் இருந்த ஜோடிகளின் சல்லாபம் இவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. அவர்களுக்கு அறைய வேண்டுமென்று கூட ஒரு ஆசை.

பின்ஸ்பெரிபார்க்கை அடைய இரவு 09.15 நல்ல வேளை ரிக்கற் கவுண்டரில் ஒருவன் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கும் முடிகிறபாடாய் இல்லை. ஏதோ கேட்பதும் எழுதுவதுமாய் இருந்தான். கவுண்டரிலுள் நின்ற அதிகாரி மிக அமைதியாக, தலையைச் சாய்த்து, அவன் எழுதுவதை, மாணவனை ஆசிரியர்

- மு. புஷ்பராஜன்

பார்ப்பதுபோல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். இவனுக்கு அவசரம் உந்தித் தள்ளியது.

“எக்ஸ்யூஸ்மீ....”

“எக்ஸ்யூஸ்மீ....”

யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. எரிச்சலுடன் மெசின் பக்கம் போனான். வொக்ஸ்கோல் £1.50 பட்டனை அமத்தி ஒரு பவுனைச் செலுத்தினான். மெசின் இன்னமும் ஐம்பது பென்ஸ் எனக் காட்டியது ஐம்பது பென்சைச் செலுத்தினான். அது மெசினுள் கீழே விழுந்தது. எடுத்து மீண்டும் செலுத்தினான். மீண்டும் விழுந்தது. மெசின் ஐம்பது பென்ஸைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. ஏனெனப் புரியவில்லை. நேர இடைவெளி அதிகமாக இருக்கும் ஒரு பவுனும் போய்விடுமோ என்ற பதட்டத்தில் காள்சல் பட்டனை அமத்தினான். ஒரு பவுனும் விழுந்தது. கொயின்ஸ் பகுதியில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என உற்றுப் பார்த்தான். எழுத்து சரியாகத் தெரியவில்லை. கண்ணாடியை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். ஐம்பது பென்ஸை மெசின் ஏற்றுக் கொள்ளாது என எழுதப்பட்டிருந்தது.

சில்லறைகளை கையில் அள்ளி இல்லைவிரித்தான். ஒரு பவுண், ஒரு ம்பது பென்ஸ். மூன்று பத்து பென்ஸ்கள். ஏனயவை ஒன்று, இரண்டு ஐந்து பென்ஸ்கள். தூஷணத்தை ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொண்டான்.

கவுண்டரில் நின்றவனுக்கு இன்னமும் முடிந்த பாடாக இல்லை. இப்போது அவன் சுமமா நின்றுகொண்டிருந்தான். அதிகாரியைக்காணவில்லை. ‘எங்க போய்த் துலஞ்சான்’

இப்போது பிஜூணிகள் சிலர் இவன் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் மெசினில் ரிக்கற் எடுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் ரெலிபோன்கள் பக்கம் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவன் மணியைப்பார்த்தான் 09.20. ‘போய்டுவாளா.... நிப்பாளா... சி! கொஞ்சம் வெள்ளை வெளிக்கிட்டிருக்கலாம்.’

ஸ்ரேசன் வாசலில் தாடியும், திரண்ட முடியுமாய் «THE BIG ISSUE» விற்பவனைக் கண்டதும் ஐம்பது பென்ஸை மாற்றும் நோக்கில் அவனைப்பார்த்தான். இவன் பார்ப்பதைக் கண்டதும் ஒரு இதழை இவன்முன் நீட்டினான்.

மனதுள் அவனைத் திட்டிக்கொண்டு திரும்பினான். ஒரு வழியாய் கவுண்டரில் நின்றவன் விலகியதும் ரிக்கற் எடுத்து ஓட்டமும் நடையுமானான்.

படிகளால் இறங்கும்பொழுது றெயின் சத்தம்கேட்டது, வருகிறதா? போகிறதா? தீர்மானிக்க முடியவில்லை. விரைவாக இறங்கினான். இறங்க இறங்க அவனுக்குப் படிகள் முடிகிற பாடாய் இல்லை.

“ஏன் இவ்வளவு படிகள் கட்டியிருக்கிறாங்க.....”

விக்ரோறியா லைன் வழியாக இறங்கியோர் மேலே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். விரைவாக இறங்கினான். இவன் போவதற்குள் றெயின் போய்விட்டது. ஆத்திரத்தில் கையால் தன் தொடையைத் தட்டினான்.

றெயின் வந்ததும் உட் சென்று பின்ஸ்பெரிபார்க்குக்கு வொக்ஸ்கோலுக்கும் இடையிலுள்ள தரிப்புக்களை

எண்ணினான்.

“போய்டுவாள்.... இப்பவே ஒன்பது இருவத்தக்கு...”

“றெயின் ஏன் இன்னும் வெளிக்கிடயில்லை.... ஏஞ்சின வேறு ஒப்பண்ணியிற்றான்... ..என்ன கறமம் இண்டைக்கு...”

“போய்டுவாள் அவள் போய்டுவாள்...”

எல்லோருக்கும் கேட்கும் படியாக ஒரு தூஷணம். திடுக்கிட்டு திரும்பினான். பக்கத்தில் நின்றவன் ஒரு தூசணத்தூன் குடித்து முடித்த கோக் காளை ஆத்திரத்தூன் குப்பை வாழியை நோக்கி எறிந்தான். இலக்குத்தவறி அது ரோட்டில் உருண்டு சென்று விரைவாய் வந்த காச்சில்லில் மிதிபட்டு நசிந்தது.

“இத நான் செய்தா இவன் என்ன சொல்லியிருப்பான்...ம...திட்டியிருப்பான்”

அந்த வெள்ளையின் கோபத்திற்கு பயந்தது போல் 41ம் இலக்க பஸ் வந்துகொண்டிருந்தது. அது எவ்வித கவலையுமற்று வந்துகொண்டிருந்ததாய் இவனுக்குப் பட்டது. ரேன்பைக்லைனில் இறங்கி 123 எடுப்பமா...? இல்லாட்டி ரொட்டணம்கேலில் எடுப்பமா...? ரேன்பைக்லைனில் 123 க் கண்டா இறங்குவம். இல்லாட்டி ரொட்டணம்கேலுக்கு போவம் அங்க 230ம் எடுக்கலாம்.

ரேன்ரைக்லைனில் பஸ் திரும்பியபோது 123ன் அடையாளமே தெரியவில்லை. ரேன்பைக்லைனில் இருந்தும் பஸ் புறப்படுவதாக இல்லை. சாரதிகள் மாறுகிறார்கள். 123 வருகிறதா என திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எனி இவங்க மாறி, கண்ணாடி சரிசெய்து, ரில் சரிசெய்து, ஐக்கற் கழட்டி... எப்ப வெளிக்கிடப் போகுதோ....”

ரொட்டணம் கேலை அடைந்த பொழுது 123யும் இல்லை 230ம் இல்லை. இவன் வந்த பஸ்ஸின் பின்னால் மூன்று 41ம் இலக்க பஸ்கள் வந்து தரித்து நின்றன.

ஒரு தடவை சஸ்காம் வந்து 147க்கு நின்றபொழுது பஸ் வரவே இல்லை. குளிர் சப்பாத்துக்கூடாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. கைகளை பொக்கற்றுக்குள் திணித்தபடி ஒரு கால்மாறி மறுகாலால் ரேரட்டை மெல்ல உதைத்துக் கொண்டிருந்தான். காதுச்சோணை விறைத்து எரிந்தது. பஸ் வரவேயில்லை. எரிச்சலுடன் மறுபக்கம் வந்த பஸ்ஸில் வீட்டிற்கே திரும்பியது....

செவன்சிஸ்டர் ஸ்ரேசனில் நின்றபோதும் பஸ்வருவதாக இல்லை. கடந்து சென்ற கார்களும் நகருவதாக இல்லை. வாகன நெரிசல். கார்களின் பின்னால் எரிந்த சிவப்பு விளக்குகள் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை கோர்வையாகத் தெரிந்தது. பஸ் வந்தாலும் போய்ச்சேர எடுக்கும் நேரத்தை நினைத்து ரியூப்பில் போனது....

84ம் இலக்க பஸ் வந்து தரித்து நின்றது. ரேன்பைக் லைனில் சாரதிகள் மாற்றத்தின்போது இதே இலக்கம் இரு தடவைகள் தாண்டிச் சென்றது அவன் நினைவில்.....

“ச்சா! தெரியாம போச்சே இதில் ஏறியிருந்தா 123 பிடிச்சிருக்கலாம்..... இல்லாட்டி 230யாவது பிடிச்சிருக்கலாம்...!

சண்டைச் சத்தம். ரிக்கற் கவுண்டரில் ஒருத்தி கவுண்டருள் நின்ற பெண் அதிகாரியுடன் கதைத்துக் கொண்டு நின்றாள். பின்னால் தாயும் மகளும் போல.... ரிக்கற்றுக்கு

அவசரப்பட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள். றெயின் வந்து கொண்டிருக்கிறது. மகளை ரிக்கற் வாங்கி வரும்படி கூறிவட்டு தாய் பிளாற்போமை நோக்கி விரைகிறாள். பின் திரும்பிப்பார்கிறாள். மகள் அதே நிலையில்.

றெயின் வந்து தரிக்கிறது. பயணிகள் இறங்குகிறார்கள். ஏறுகிறார்கள் தாய் மீண்டும் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். மகள் அதே நிலையில். திரும்பி வந்து கவுண்டரை நோக்கிச் சத்தம் போடுகிறாள்.

கவுண்டர் முன் நின்றவள் விலகிவிட்டாள். தாயும் மகளுமாய் கவுண்டருள் நின்ற அதிகாரியுடன் சத்தம் போட்டனர். இவர்கள் ரிக்கற் எடுத்தப போகுமுன் றெயின் புறப்பட்டுவிட்டது.

மீண்டும் திரும்பி வந்து அதிகாரியைத் திட்டுகிறார்கள். அவளும் விடவில்லை.

இவன் வேடக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பஸ் இன்னமும் வரவில்லை. தன்னைப்போலவே அவர்களும் றெயினுக்குக் காத்திருக்கப் போகிறார்கள் என்பதில் இவனுக்கு ஒரு சந்தேகமும்.

ஒருத்தி தூக்க முடியாத ரவலிங்காக்க பாரத்தடன் பஸ்ரொப்பில் நிற்பவர்களை நெருங்கினாள்.

“சிறுறி எயா போட்டிற்கு போகும் கோச் எதுவெனக் கூறமுடியுமா....?”

“இந்த இரண்டில் ஒன்று”

முன்னால் நின்ற இரு கோச்சுகளைக் காட்டினான் இவன். அவள் அவசர அவசரமாக ரவலிங்காக்கை இழுத்தபடி விரைந்தாள்.

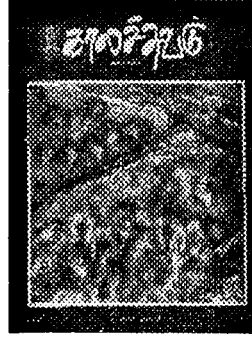
இவன் அவளையும், அவள் கூடவே இழுபட்டுச் செல்லும் பாரத்தையும் பார்த்தபடி.....

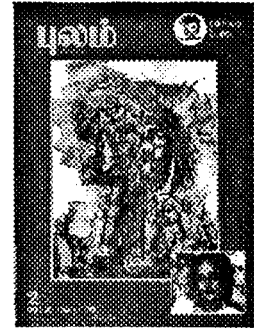
தொடர்புகளுக்கு
V. Selvaraja

46, Jalan SS4C/8, 47301 Petaling Jaya,
Selangor, Malaysia

நான்
புத்தொழுது

151, K.P. Street
Nagar Koyil
629001
Tamil Nadu.

“PULAM”
IBC - Tamil
P. O. Box - 1505
LONDON - SW8 2ZH

K. J. Khan,
18, Alagirinagar 2nd Street
Vadapalani,
Chennai – 600 026
Tamil Nadu.

ஆசிரியர் :
தரும் ரத்தினகுமார்
39/C
Kamadchiyammal Koyil
Sannathi Theru
Kanchipuram 631 501

மொழி பெயர்ச்சி சிறுகதை

தமிழில் : வின்சன் - சேனன்

'ஒடிபஸ்' எனும் கிரேக்க புரணத்தின் ஒரு கதாநாயகன் ஒடிபஸ். இவன் தன் தந்தையின் ஆட்சிக்கு எதிராக வருவான் என்று முன்னுரைக்கப்பட்டதனால் காட்டில் விடப்படுகிறான். வளர்ந்து நாட்டுக்கு வரும்போது தனது தாயையே கண்டு மோகிக்கிறான். அதனால் தந்தைக் கெதிராகித் தந்தையையே கொலை செய்கிறான். ஆட்சியும் தாயும் அவனுக்குரியதாகின்றன.

உளவியாலாளர் பிராய்டு இந்தப் புராணக் கதைக்கூற்றின் அடிப்படையில் உருவாகும் உளவியல் விளைவை 'ஒடிபஸ் சிக்கல்' (Oedipus Complex) என்று பெயரிட்டார். ஒருவனுக்கு இயல்பாக தனது தந்தையின் மீது, தந்தைநிலையின் மீது உருவாகும் வெறுப்புணர்வும் தந்தைக் கொலை உணர்வும் தாய் மீதான கூடுதல் அன்பும் இதனுள் வரும்.

ஒடிபஸ் ப்ரொடிபின்-

கூட்டலின் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை நாம் வென்றெடுத்த அதே நாளில்தான் நான் பிறந்தேன். நான் பிறந்த அதே கணத்தில் பிரசவ விடுதியின் ஜன்னலுக்குப் பின்னால் ஒரு கூட்டம் சந்தோசத்தால் பொங்கிப் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. என் சிறுபிராய சந்தோசங்களுக்கு காரணமான ஸ்டாலினைப் பற்றியும் எழுது வெற்றியின் சித்திரங்களையும் செங்கொடிகள் தாங்கிய மக்கள் அலைக்கூட்டம் ஒலி பெருக்கியில் உரத்துக் கத்தியது. நான் எனது தாயின் கருப்பையில் இருந்து வெளிவந்த கணத்திலேயே ஆப்பாட்டக் களிப்பில் கலந்து கொள்ள நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இந்தக்காரணத்தால்தான் நான் பிறந்தநாளில் இருந்து இன்றை வரைக்கும் சனக்கூட்டங்களும் உரத்த சத்தங்களும் இராணுவ பாண்டுகளும் இசையும் ஆப்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்களில் நிறைந்திருந்த கொடிகள் விளம்பரத் தட்டிகளும் எனக்கு உற்சாகமும் கிளர்ச்சியும் உண்டு பண்ணுகிறது. இருந்தாலும் மனோவியல் மருத்துவர்களுடன்-ஒன்றுக்கு மற்று கழிவாக இருந்தாலும் சோவியத் மருத்துவ நிபுணர்கள் சங்கத்தில் உறுப்பினர் என்ற ஒரே கரணத்துக்காக மட்டும்-ஒரு விதத்தில் நான் உடன்படுகிறேன்.:

நான் முதன் முதலாக ஒரு ஆப்பாட்டத்தில் கலந்துகொண்ட நாளில் - அப்பொழுது நான் சிறு குழந்தையாக இருந்தேன்,- செஞ்சதுக்கத்துக்குள்ளே நுழைந்த பொழுது தெளிவாக தெரிந்து கொண்டேன். ஒரு களிப்பை இருட்டுக்குள் இருந்து, ஒரு வெளிச்சத்துக்குள் வருகிறேன் என்று, அது எனது இரண்டாவது பிறப்பு. எத்தனையோ கொடிகள், விளம்பரத்தட்டிகள், விதம்விதமான வர்ணஒளிகள் எல்லாம் என்னைச்சுற்றி பிரகாசித்தன. நான் தொடர்ந்து அண்ணாந்து பார்க்க வேண்டியிருந்ததால் எனது தொப்பி பின்னால் விழுந்து கொண்டேயிருந்தது நான் இந்த அனைத்து ஆரவாரப்பிலும் பங்கேற்றுக் கொண்டேன். எனது பெற்றோரும் - அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்று அந்நேரம் எனக்கு எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. நானும் நுந்து செல்லவில்லை. கூட்டத்தின் அலையில் இழுத்துசெல்லப்பட்டோம். எழுது பக்கமிருந்து யாரோ

ZINOVY ZINIK

சீனோவி ஸினிக்

ஆசிரியர் பற்றிய குறிப்பு :-

மென்செவ்வில் பிறந்தவர். 1975ல் இங்கிலாந்திற்கு புலம்பெயர்ந்தவர். சோவியத் ஒன்றியத்தில் இருந்த பொழுது நான் எனது இடமான THEATR க்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். இங்கிலாந்தில் BBCக்கும் மற்றும் அமெரிக்காவில் விண்ணொளியும் தனியாக உடனடி செய்திகளும் எழுதினார். இவற்றில் The spectator, The Times Literary Supplement உம் அடங்கும். இவர் தற்போது மனோவியல் நாயகரேவ உட்பட பிற பல புனைவகளை எழுதுபவராவார். இவை அலப்பின் மீட்டேல் இன் மொழி பெயர்ச்சியும் பிரெஞ்சுவும் வந்தனவாக இவரது பிறந்த நாவல் THE FUNGOPHYLE ஆகும்.

ஒருவர் "தோழர் ஸ்டாலின் வாழ்க" என்று கத்தியது எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. கொடிகள் விளம்பரத்தட்டிகள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வலிய ஒரு ஜோடிக்கைகள் கூட்டத்துக்கு மேலே என்னைத்தூக்கிற்று. லெனின் நினைவு தூபியை நோக்கி ஒரு பெரும் மக்கள் அலை விரைந்து நெருக்கிக் கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்தேன். கிரெம்ளின் கூரையை என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அங்கிருந்து புரட்சி வீரர்களின் பெயர்கள் மத்தியில் அழிக்கப்படாத புரட்சியாளன் லெனினின் பெயர் மாப்பினில் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. மனிதர்களின் அணைத்துவித நம்பிக்கைகள் எதிர்பார்ப்புகள் அன்புகள் அனைத்துமே எதிர்காலத்தைச் சுட்டி நின்ற இந்த சதுக்கத்தை நோக்கியே விடாது ஓடிவந்துகொண்டிருப்பதாக எனக்குப்பட்டது. தகப்பனுக்குரிய ஒரு மென்மையான சிரிப்புடன் ஒரு நினைவுச்சின்னத்தைப்போல் மேடையில் ஸ்ராலின் நின்றிருந்தார். மீசைக்குள்ளால் புன்சிரிப்புடன் நான் புதிதாகப் பிறந்ததை மேடையில் நின்றபடி ஸ்ராலின் பார்த்தார் என்பது எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். ஏனெனில் அவரும் தன் கையை உயர்த்தி என்னைநோக்கி பதிலுக்கு கையசைத்தார். நான் "அப்பா" என்று கத்தி நினைத்தேன், ஆனால் அச்சம் என் தொண்டையை கவ்விக்கொண்டது. நான் கவனமாகப் பார்த்தேன். ஸ்டாலின் தலைகீழாகத் தெரிந்தார். என்னால் நம்பமுடியவில்லை. உறுதிசெய்வதற்காக மீண்டும் பார்த்தேன். எனக்கு எந்தச்சந்தேகமும் இல்லை. ஸ்ராலின் மேடையில் தலை கீழே இருக்கும்படிதான் நின்றுகொண்டிருந்தார். எல்லோரையும் போல் திரண்டிருந்த பேரணிக் குள் நானும் கலந்தேன்.

மேகங்களுக்கு கிடையிருந்த சூரியன் பிரகாசத்துடன் வெளியே வந்தது. கிரெம்ளின் கட்டிடங்களும் கூரைகளும் ஆற்றில் பிரதிபலித்தன. எதுவும் நடக்காதமாதிரி பாவனை செய்து கொண்டேனது பெற்றோர் பளுவையும் வாலொப்பையும் கட்டி என்னை ஒரு வழிக்குக் கொண்டுவர முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்த நேரத்தில் இருந்தே அவர்களைப் பற்றிய எனது சந்தேகம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அப்பா எதுவித கவனமுமின்றி சோசேட்ஜ் சான்விடஜை உண்டு கொண்டிருந்தார். நான் சற்றுமுன் பார்த்த விசயத்தைப் பற்றி அவரிடம் நான் ஒருவார்த்தை கூட சொல்லவில்லை. அந்த நாளில் இருந்து அந்த கொடிய இரகசியத்தை பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் கட்டாயமாக எனக்குள்ளேயே வைக்க வேண்டியேற்பட்டுவிட்டது. பூர்சுவா கொள்கைகளை கொட்ட மற்றவர்களுடன் வரிசையில் நிற்கும் எனது மனோவியல் டாக்டர் நான் பார்த்தது முற்றிலும் பிரமை என்கிறார். அப்படி என்றால் வீட்டில் தொங்கும் ஸ்ராலினின் படங்களில் கூட அவர் தலைகீழாக இருப்பதை அவர் எப்படி

விளக்க முடியும்? அரசை தலைகீழாக்குவதை அல்லது கவிழ்ப்பதை சரி அல்லது ஒழுங்கானது என்று நான் நம்பமாட்டேன். தெளிவாக எனக்குத் தெரியும் எமது அரசாக ஸ்ராலின்தான் இருக்கிறார். எமது சோசலிச சாதனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பவர்கள் லெனினிச ஸ்ராலினிச கோட்பாட்டின் அழிவை விரும்புகிறார்கள். தங்கள் உண்மையான அடையாளத்தை மறைத்தபடி வெளிநாட்டு ஒற்றர்கள் எல்லா இடங்களிலும் திரிகிறார்கள். அவர்களுடைய ரோடியோவோ எப்போதும் லெனினிச ஸ்ராலினிச கோட்பாட்டை அழிப்பதற்குரியே பேசுகிறது.

ஒரு சம்பவம் எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. ஒரு நாள் எமது அடுக்குமாடி வாயிலருகில் ஒரு ஐஸ் சொக்கை நக்கிய படி நான் நின்றிருந்த பொழுது சந்தேகத்திற்கிடமாக ஒருமனிதன் வேகமாக நடந்துவந்து கொண்டிருந்தான். எமது கண்கள் ஒரு கணம் சந்தித்துக்கொண்டபோதே அவன் ஒற்றன் என்பதன்றி வேறு என்னம் எனக்கு தோன்றவில்லை. இந்த எதிர்கால முன்னோடியின் இளம் கம்ப்யூனிஸ்டின், சோவியத் யூனியனின் கம்ப்யூனிஸ்ட் பாட்டி அங்கத்தவனாக வரக்கூடியவனின் அழுத்தமான பார்வையை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. அவன் வேறெங்கோ பார்த்தான். அது என்னைச் சுதாரிக்கவைத்தது. நான் ஐஸ்கிரீமில் ஈடுபாட்டுடன் இருந்தாலும் கூட என் பார்வையில் இருந்து அவனை விட்டுவிட்டேன். ஆனால் நான் ஏற்கனவே அவனைத் தொடரத் தொடங்கியிருந்தேன். விரைவில் அந்த சந்தேகத்துக்குரிய மனிதன் தன்னை யாரோ தொடர்வதை தெரிந்து கொண்டான். அவன் தெளிவாக இல்லை என்பது தெரிந்தது. ஏனெனில் என்னிடம் இருந்து தப்புவதற்காக அவன் ரோட்டை விரைந்து கடந்தான். அதாவது தன் சுயரூபம் தெரிந்துவிடும் என்ற பயம். நான் சிறு ஒக்ரோபரிஸ்ராக இருந்தாலும் மிகவும் புத்திக்கூர்மையுள்ளவனாக இருந்தேன். நான் அவனை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தேன் ஐஸ்கிரீம் தண்டாக மறந்து விட்டிருந்தது.

மேலும் சந்தேகத்துக்குரிய முறையில் அவன் ஒரு மூலையில் திரும்பினான். அவனைத் தப்பவிடப் போவதில்லை. நானும் அம்மூலையால் திரும்பினேன். நான் அப்படி ஒன்றை எதிர்பார்த்து தேவையான போது மூலையால் திரும்ப தயாராக இருந்தேன். தோளுக்கு மேலால் திரும்பி ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் ஒரு மூலையால் அவன் திரும்பினான். நானும் தொடர்ந்தேன். அவன் ஒரு ஒற்றன் என்று எனக்கு சந்தேகமின்றித் தெரிந்தது. அவன் ஒரு திறமையான ஒற்றன் ஏனெனில் நான் அம்மூலையால் திரும்பிய பொழுது அவன் இன்னொரு மூலையில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். நான் விடாமல் தொடர்ந்தேன். எதிரிகளைத் தொடர்ந்து சென்று பிடித்தல் பற்றி எனக்கு எவ்வித அனுபவமும் இருக்கவில்லை. அதனால் அந்த ஒற்றன் ஒரு பேக்கரிக்குள் நுழைந்த பொழுது என்ன செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. பேக்கரிக்குள் நுழைவதற்கு நிறையப்பேர் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு நின்றனர். அந்த நேரத்தில் நான் ஒரு வழிகாட்டியாளனாகக் கூட வளர்ந்திருக்கவில்லை. என் ஒரு இளம் கம்ப்யூனிஸ்டோ அல்லது முழுநேரகட்சி உறுப்பினனோகூட இல்லை. ஆதலால் கடைக்குள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்களின் முழங்கால் அளவுக்குகூட என்னால் வரமுடியவில்லை. எனது தலையை உயர்த்தி உயர்த்தி பார்த்தும் கூட அந்த ஒற்றனை கூடத்துக்குள் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பேக்கரி யூட்டப்படும் நேரமாகிவிட்டது. பேக்கரிக்குரிய ஏகதிபத்தியத்தின் கையாள் என்னை வெளியே தள்ளிவிட்டான். நான் கதவடியில் நின்று இடமும் வலமும் பார்த்தேன். இந்த வெளிநாட்டு ஒற்றனைக் கண்காணிப்பதற்காக முதல் தடவையாக தெருவில் நான் நீண்ட நேரம் திரிய நேரிட்டது. நான் வழிவழிப்போனேன். எங்கு நிற்கிறேன் என்று தெரியவில்லை. ஒரு சிறுவயது பையனுக்குரியதை விட அதிகமாக நான் விசயம் தெரிந்தவனாகவும் அரசியல் ரீதியில் தெளிவானவனாகவும் இருந்தாலும் என் வயதொத்த மற்றவர்களைப் போலவே நானும் அப்பாவிடாக இருந்தேன். வீட்டுக்கான வழியை என்னால் கடைசிவரையும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. என்று தெரிந்தபோது சந்தேகத்துக்குரிய அந்நியனின் வலையில் நான் விழுந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். நான் அழுத்தொடங்கினேன். சூடாக கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தோடியது. திடீரென ஒரு வளர்ந்த மனிதனின் முகம் ஒன்று என்னை கண்டுகொண்டது. என் கஸ்டகாலம் அது அந்த ஒற்றன்!

"தம்பி ஏன் அழுகிறீர்கள்?" ஒற்றன் ஒரு போலியான இனிய குரலில் கேட்டான். "அழவேண்டாம் எனக்கு இந்த அருமையான பணியை வேண்டுமா?" வணிலாவும் திராட்சையும் மணந்த பணியை எனக்கு எச்சில் ஊறவைத்தது. எதிரியின்

ஆசை உட்கலைத் தவிர்ப்பதற்காக நான் கைகளால் கண்களை மூடித்தேய்துக் கொண்டேன். "ஒரு சிறு பணிசால் ஒரு புரட்சியாளனை சிறு ஒக்ரோபரிஸ்டை வாங்கிவிட முடியாது" என அவனுக்கு நான் சொல்ல விரும்பினேன். ஆனால் நான் அதிகமாக அழுது மூச்செடுத்துக் கொண்டிருந்தமையால் வார்த்தைகள் வெளியே வரவில்லை.

"இல்லை என்று சொல்லமுடியாது" என்றான் ஒற்றன். "கடை பூட்டுவதற்குள் இதை வாங்குவதற்காக நான் நீண்டதூரம் வேகமாக ஓடிவரவேண்டியிருந்தது" என்ற அவன் திடீரென என் தோளைப்பிடித்தபடி "உன்னை எனக்குத் தெரியும் தம்பி நீ முன்றாவது தெருவில் தானே வசிக்கிறாய்? நான்தான் புதிதாகவந்திருக்கும் வீடுகளினை மீளேஜர். ஒரு மாசத்துக்கு முன்புதான் வேலை தொடங்கினேன். இப்ப நாங்கள் வழியைத் தவறவிட்டிட்டீர்கள்" என்று "என் கையைப்பிடித்து அழுத்திக் கொண்டு விடுவந்து சேர்ந்தான். இது நடந்து ஒரு வருடத்தின் பின் அவர்கள் மக்களின் எதிரியாக அவனைக் கைது செய்தார்கள். ஆகவே நான் மிகச் சரியாக கணித்திருக்கிறேன். என்னைச்

சுற்றியிருக்கிற ஒற்றர்களின் முகத்திரையை கிழிக்க நான் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் என்னுடைய முயற்சிகள் ஒரு பயனும் தரவில்லை. நான் தோற்றத்தெடுத்த நாட்கள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு விதத்தில் உறவினர்களாக அல்லது நண்பர்களாக இருந்தனர். இப்படியிருக்க அடுத்த வருடத்தில் நான் பங்குபற்றிய ஆர்ப்பாட்டம் ஒன்றில் மீண்டும் ஸ்ராலின் தலைகீழாகத் தெரிந்தார். அவ்விடம் வெறுப்பூட்டுவதாக இருந்தது. இந்த பொறுக்கமுடியாத கோபமூட்டுதலுக்கு பொறுப்பான குற்றாளிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு தண்டனை அளிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் எங்கே அந்த ஒற்றர்கள்? அவர்களை வீட்டுக்கு வெளியே கண்டுபிடிக்க முடியாதென்றால் விடை சுலபமானது. உனது சொந்தப் பெற்றோர் மக்களின் எதிரியாக இருக்க முடியும். அவர்கள் எனது ஸ்ராலினின் படத் தொகுப்புகளைப் பார்த்தபார்வைகளில் இருந்து நான் அவர்களைப் பலமாக சந்தேகிக்கத் தொடங்கினேன். செய்தித்தாள்களில் இருந்தும் இதழ்களில் இருந்தும் நான் வெட்டியெடுத்த ஸ்ராலின் படங்களை என் அறை முழுவதும் ஒட்டியிருந்தேன்.

மீசை, சுங்கானுடன் இருக்கும் ஸ்ராலின், ஸ்ராலின் ஒரு முன்னணிப் பெண்ணுடன், ஸ்ராலினும் லெனினும், ஸ்ராலின் தனது சப்பாத்துக்களை அணியும் போது எடுத்தபடம் என்று ஏராளமான படங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் கைகளை உயர்த்தி அசைத்துக் கொண்டு மீசைக்குள்ளால் சிரித்துக்கொண்டு- என்னைப் பார்த்துதான் - மேடையில் நிற்கும் ஸ்ராலின் படம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது.

"அப்பா" நான் முணுமுணுத்தேன். ஏன் எல்லாப் படங்களும் தலைகீழாகத் தெரிகின்றன என்று கடைசி வரையும் என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை நான் படங்களைப் பலவாறு திருப்பியும் பார்த்தேன். எதுவும் உதவவில்லை. என்னை ஒரு நாள் எனது தந்தை பிடித்துவிட்டார். நான் அவரின் ஆதரவான பார்வையை விளங்கிக்கொண்டேன். ஒரு எதிரியின் பார்வை அது. நான் விளங்கிக் கொண்டு விட்டது அவருக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஒரு நாள் உள்ளூர் வைத்தியசாலை டாக்டருடன் அவரும் அம்மாவும் குசினிக்குள் குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்ததை கேட்டேன். அவர்கள் நான் ஸ்டாலினை தலைகீழாகப் பார்ப்பதை மாற்றுவதற்கு டாக்டரிடம் வழிகேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். எனது உலகக் கண்ணோட்டத்தை காரணம் காட்டி என்னை பிழையாக்க டாக்டருடன் அவர்கள் ரகசியத்திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருந்தனர். இது 1952ல் நிகழ்ந்தது. டாக்டர்கள் சீரழிந்தவர்களாக அடிப்படை யற்ற குறுகிய நோக்குள்ள யூதர்களுடன் சேர்ந்து அழிவை ஏற்படுத்தபவர்களாக இருந்தமை அன்று நாடே அறிந்த உண்மை.

நான் என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஸ்டாலினைப் பற்றியும் அவரின் கீழ் இருந்த நாட்டையும் பற்றியே கவலைப்பட்டேன். எனது அதிகார பூர்வமாக பதியப்பட்ட தந்தை ஒரு டாக்டரல்ல. அவரின் தந்தை ஒரு மருந்தியல் வல்லுனர். அவர் எனது பெற்றோருக்கு கொடிய மருந்துகளை வழங்கினார். முன்னணி கட்சிக்கு அரசு தொழிலாளர்களுக்கு குறிப்பாக ஸ்டாலினுக்கு விசமூட்ட கொடிய பொருட்களை அவர் வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். மேலும் எனது தந்தையின் பாக்கட்டில் அவரது பாஸ்போட்டை நான் கண்டுபிடித்தேன். அதில் யூதர் என்ற அடையாளம் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருந்தது. இது குறுகிய நோக்குடைய அடிப்படையற்ற அழிவுத் திட்டங்களுடனான அவரின் தொடர்புகளுக்கு திட்டவாட்டமான ஆதாரமாக விளங்கியது. அதைப்பற்றி எனது பாடசாலை சகமாணவர்களும் நண்பர்களும் எனக்கு தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றித்தான் எல்லாப் பத்திரிகைகளும் கூட எழுதிக் கொண்டிருந்தன. அதன் பின்பு நான் ஒரு எதிரியின் பாசறையில் இருப்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேன். பாவிலிக் மொரொசோவாவின் வீரத்தை நான் பின்பற்ற வேண்டியிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். அவர்கள் பாடசாலையில் பாவிலிக் மொரொசோவாவைப் பற்றி எமக்கு சொல்லித்தந்து மிக்க ஆர்வமுடன் நாம் அக்கதையைக் கற்றுக் கொள்ள உதவினர். பசி பட்டினிக் கிடையில் தொழிலாளர்கள் சோசலிசத்தை உருவாக்க தொழிற்சாலைகளில் போராடிக் கொண்டிருந்த பொழுது நல்ல பணிஸ்களை தயாரிப்பதற்காக பாவிலிக் மொரொசோவாவின் தந்தை

நவதானியங்களைக் கவனமுடன் இறக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் இருந்து ஒரு புது குலாக்காக இருக்க என் தந்தை கற்றுக் கொண்டிருக்கலாம் - ஒரு மாநகரவாசி-ஒரு யூதன்? வித்தியாசம் என்ன வென்றால் பாவிலிக்கின் தந்தை சோவியத் சக்தியை அதன் குழந்தைப் பருவத்திலேயே சிதறடிப்பதற்காக புரட்சியாளர்களை பட்டினியால் வாட விட்டு தானியங்களைப் பதுக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் எனது பெற்றோரோ - நான் இப்போது அவர்களை எனது பெற்றோராக கருதவில்லை. என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்- தங்களின் அடிப்படையற்ற நகரவாசித் தன்மையோடு சோவியத் கொள்கையை அடிப்படையிலேயே குலைத்து நஞ்சூட்ட முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த விசயத்தில் எனது பெற்றோரைக் கையும் களவுமாக பிடிப்பது சற்று கடினமானது. ஆனால் அதே நேரம் பாவிலிக் மிகவும் மோசமான துன்பத்துடனேயே இயங்கினார். அவர் அதிகாரிகளிடம் சென்று தமது தகப்பனைப் பற்றி அறிவிக் வேண்டியிருந்தது. ஒரு நல்ல முன்னோடியைப் போல அதைத்தான் அவர் செய்தார். இவன் தன் தந்தை இல்லை என்பதையும் ஒளிமயமான எதிர்கால கம்யூனிசத்திற்கான அசைவை தடுத்து நிறுத்தும் கருவி என்பதையும் அவர் கண்டு கொண்டார் அவர் தனது தந்தை மேலிருந்த பாசத்தை சோசலிசத்தைக் கட்டி எழுப்புவதற்கும் சோவியத் கொள்கைக்கும் கட்சிக்கும் அப்பணித்தார்

எனக்கது சுலபமாக இருந்தது. அந்நிலையிற் கூட எனக்கும் ஸ்ராலினுக்குமான சிக்கலான உறவு பற்றி எனக்கு பல கருத்துக்கள் இருந்தன. எனது உண்மையான தந்தை ஸ்ராலின் தான் என்றும் நான் அப்பா அம்மா என்று அழைத்த மனிதர்கள் வளர்ப்புப் பெற்றோர் என்றும் நான் உண்மையாகவே சந்தேகப்படத் தொடங்கியிருந்தேன். எனது தந்தையாக தன்னைப் பதிந்து கொண்டிருந்த மனிதன் போர் முடியும் வரையும் எழுதி விட்டால் நடமாடவேயில்லை. நான் பிறந்த பிறகே அவர் திட்டமிட்டபடி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார் என்பதை இங்கு நான் கூட்டாயம் கூறியாக வேண்டும். ஆனால் என்னைப்பொறுத்த வரையில் எல்லாம் சுலபமாகவும் நல்லதாகவுமே இருந்தன. சோசலிசத்தை யும் சோவியத் கருத்துருவத்தை யும் கட்டியெழுப்புவதென்பதும் மொத்தத்தில் கட்சியும் அதன் உன்னத எதிர்காலமும் பாவிலிக் மொரொசோவா காலத்தில் இருந்ததுபோல சிரமமானதாக இன்று இல்லை. உயர்ந்த குதிச்சப்பாத்தூன் லெனினுக்கு அடுத்ததாகக் காட்சிதரும் அவருடைய புதர்போன்ற மீசையுடனும் சுங்கானுடனும் இராணுவதேரணையுடனும் பிரியமான ஏறக்குறைய வேதனைதரும் அந்தப் பழகிப்போன உருவத்துடன் மக்கள் எப்போதோ ஒன்றிப்போய்விட்டனர். அவர் உண்மையில் தலைகீழாக இருந்தபோதும்

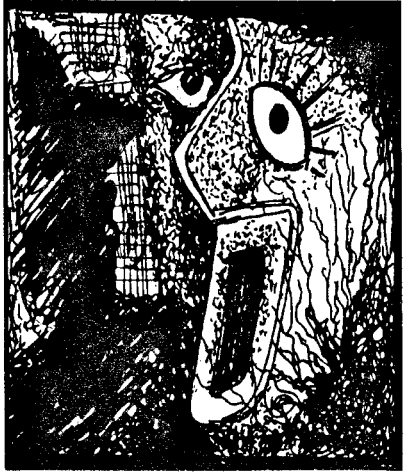
அந்தச்சமாதியடியில் நிற்கின்றனர். கீழே தலை. இது குழந்தைகளிற்கு வரும் தடுமாற்றம் போன்றதல்ல என்று எனக்குத் தெரியும். விசயங்களைச் சாதாரணமாக வைத்திருப்பதற்காகத்தான் இவ் விதத் தீச் செயல்களுக்குப் பின்னால்நிற்பவர்கள் யாராக இருப்பினும் பொறுப்பாளர்களிடம் நான்போய்த் தகவல் சொல்வது.

எண்ணத்தடுத்து நிறுத்தியது எதுவென்றால் மனிதகுலத்தின் மிகத்துன்பமான பாலினம்-பயம். சிலநேரங்களில் பாவலிக்போல எனது தந்தை மக்களின் எதிரியாக ஒருநாள் மாறிவிடுவாரோ என்று எண்ணத்தடன் நான் இருந்திருக்கிறேன். இது எந்த ஓர் சோவியத் குடிமகனுக்கும் நிகழக்கூடியதுதான். எனினும் நான் பயந்தேன். இது சிறிதளவு தொற்றுநோய்போலவும்தான். கொலாரா அல்லது பிளேக் போல இது உங்களைக்கடந்து சென்றுவிடும் என்று நீங்கள் நம்பிக்கொண்டிருக்கக்கூடும். ஏழுமயத்தில் பள்ளிச் சிறுவனாய் இருக்கும்போது நாங்கள் எங்கள் வீடுகளில் தான் தெருக்களைவிட உளவாளிகளைத்தேடவேண்டும் என்று கேள்விப்பட்டேன். இதுதான் அந்த அழிவு தாக்கக்கூடிய நேரமாயிருக்கும். நான் உண்மையிலேயே பயந்தேன். பாவலிக் தனது தந்தையை நாட்டின் திருட்டுச் செயல்பாட்டு மூலங்களின் உள்ளாளாக இருக்கவிட்டதற்காக குலாக்குகள் பாவலிக்குக்கு என்ன செய்தார்கள் என நான் மண்பாடமாய்த் தெரிந்துவைத்திருந்தேன். அடர்ந்தகாட்டில் அவளைத்தந்திரமாய்ப்பிடித்து கோடரியால் துண்டுகாளாய் வெட்டினார்கள். பிறகு அவர்கள் தயாரித்த இறைச்சிக்கறியை பாவிலிக் கின் வெட்டப்பட்ட துண்டுகள் ருந்துதான் தயாரித்திருக்கவேண்டும். அதை உண்டாக்கள். இதை வெட்டகாலிலும் மக்களின் அபிவிடிலும் கழுவினார்கள். இப்போது மாநகரத்து வாசிகள் குலாக்குகளைவிட மோசமான எதிரிகளாயிருக்கிறார்கள் என்பதை நானிதழ்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றேன். நாசிக்களவிடவும் மோசமானவர்கள். ஸோயாவுக்கு நாசிகள் என்ன செய்தார்கள் என்பதையும் நான் தெரிந்துதான் வைத்திருக்கிறேன். கட்சியின் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி எனக்கு மண்பாடமாகவே தெரியும். இதை நாங்கள் பள்ளியில் தெரிந்துகொண்டோம்.

அவளை அந்த பாசிச கொடுமியுக்கும் எப்படி சித்திரவதை செய்தது என்றெல்லாம் படித்தோம். எப்படி அவளை அவர்கள் நிர்வாணமாய் உரிந்தார்கள் என்றும் இராணுவ இடுப்புப்பட்டியால் அடித்தார்கள் என்றும் கற்றோம். நற்குக்குப்பதிலாக எப்படி அவர்கள் மண்ணெண்ணையை குடிப்பதற்கு அவளுக்குக் கொடுத்தார்கள் என்றும்

தெரியும். நெருப்புக்குச்சியைக்கொழுத்தி எப்படி அவளின் தோலைச்சுட்டார்கள் என்றும் எப்படி வாளால் அவளின் பின்பக்கத்தை அறுத்தார்கள் என்றும் அறிந்தோம். அவளிடமிருந்து ஓர் வாக்குமூலத்தை அவர்கள் பெறமுயற்சிக்கும் நேரமும்தான் அவள் தனது உடற்களை இறுக்கக் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள். "சொல்லு, எங்கே ஸ்ராலின்?" சொண்டைக்கடித்தபடி அவள் பதில் சொன்னாள்: "ஸ்ராலின் அவருடைய பணியிலிருக்கிறார்." அவளை வெறுங்காலோடு அம்மணமாக உறுபனிக்குள்ளால் தூக்குமேடைக்குக் கூட்டிச்சென்றார்கள். 'தவைத்தவள்' என்ற வாசகத்தையும் ஒரு பெற்றோல் போத்தலையும் அவள் மார்பில் தொங்கவிட்டார்கள். அந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் இந்தப்படுத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது எனக்குள்ளே கொதித்துப்போவேன். கட்சியினுடைய அந்தப்பெண் களுத்தில் சுருக்கும் ஒரு உள்பனியலுமாக தனது கடைசிச் சொற்களை உரத்துச்சொன்னாள்: "நாங்கள் இருபது கோடிப்பேர், எங்கள் எல்லாரையும் நீங்கள் தூக்கில் போடமுடியாது. ஸ்ராலின் எங்களோடுருக்கிறார். பாதுகாப்புக்கு நின்ற வீரர்கள் பபோணற்றை அவள் உடலுக்குள் செலுத்தினார்; சரியாக அவருடைய முலையில், முலைக்காம்பில். நான் ஒவ்வொரு பாடத்தின்போதும் அந்தப்படுத்தை வடிவாய் ஆராய்ந்து பாப்பேன்: அதே முலைக்காம்பைத்தானா நாங்கள் அவருடைய பெனியலுக்குள்ளால் பார்க்கிறோம் என்று?

இந்த நாசிச்சித்திரவதை ஒவ்வொருநாளும் இரவில் என் கண்ணுக்குமுன்னால் நடந்துகொண்டிருந்தது. என்னுடைய கண்ணுக்கு முன்னால் என்றால், திரைச்சீலைக்குப்பின்னால்தான். என்னுடைய அம்மாவிடமிருந்து வந்த அச்சமூட்டும் அலறலில் விழித்தபோதுதான் அதைநான் கண்டுபிடித்தேன். என்னுடைய பெற்றோரின் கட்டிடடியிலிருந்த திரைச்சீலைக்குப் பின்னாலிருந்து பார்த்தேன்; பார்த்தது பயங்கரமானது. என்னுடைய அப்பா

அம்மாவை ஆக்கிரமித்திருந்தார், முழுதும் அம்மணமாய், தனக்குக்கீழே நெருக்கிக்கொண்டு அம்மாவினுடைய மார்பைத்திருகிக்கொண்டிருந்தார். இந்தச்சித்திரவதையினால் அம்மா முனகிக்கொண்டிருந்தார். அடுத்தநாட்காலை அவளுடைய கழுத்தில் நான் ஒரு தழும்பையும் பார்த்தேன், அது ஸோயா கொஸ் மொடெமியன் ஸ்காயா வுக்குமிருந்திருந்தது. ஒருக்காலும் நான் அதை மறக்கமாட்டேன். நான் கோபமடைந்தேன். அப்பாவுடைய சோவியத்துக்கெதிரான இந்த நடவடிக்கையைப்பற்றி தோழர் ஸ்ராலினுக்கு நான் துப்புச்சொன்னால், எனது தந்தைக்கு நான் உடந்தை என்று எந்தவகையான சித்திரவதைகளை எனக்குத் தருவார்கள்? ஆனால் எனக்குப்பாதுகாப்புத்தான் தேவை என்பதை தோழர் ஸ்ராலின் உரியபடி புரிந்துகொண்டார். அவர் எனது எண்ணங்களை உய்த்தறிந்து என்விடமிருந்து விளக்கமெதையும் கேட்காமலே எனது தந்தையைக் கைது செய்தார். அதற்குப்பின்னால் அந்த மக்களின் எதிரியை நான் பார்க்கவேயில்லை. அவர் அம்மாவுடைய இதயத்தை, அவருடைய இரவுச் சித்திரவதையின் போது பயன்படுத்தியதால் அம்மா அதன்பின்னால் வெகுவிரைவில் இதயநோயால் இறந்து போனா.

அவர்கள் எங்களுடைய அடுக்குமாடிவீட்டை முத்திரையிட்டேன் என்னை ஒரு அநாதைவிடுதிக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கே எங்கள் ஆசிரியர் மாக்கரென் கோவின் கண்ணயராத மேற்பார்வைக்கு நான் நன்றி சொல்லவேண்டும்; உண்மையான சோவியத் காரனாய் நான் வளர்ந்தேன். ஓர் முதிய தோழர் என்ற வகையில் அவரிடம்தான் நான் மக்களின் எதிரிகள் பற்றிய சந்தேகங்களை சமர்ப்பிப்பது வழக்கம். தோழர் ஸ்ராலனை புரட்டிப்போட்டவர் அவர்; எனதுபெற்றோரை நான் அப்படிச்செய்தது சரியா பிழையா என்ற எனது தயக்கத்தைக்குறித்தும் அவரிடம்தான் நான் எனது குற்றவுணர்வைப் பகிரந்துகொண்டிருந்தேன். தாய்மையாகச்சிரைக்கப்பட்ட அவரது தலையையும் அவரது உறுதியாகத்திரண்ட கைகளையும் மங்கிய மேற்சட்டையில் தொங்கும் செம்பதாகையின் பதக்க வரிசையையும் அகலமான, மங்கிய முகத்தையும் என்னால் நினைவு படுத்த முடிகிறது. வெட்டப்பட்ட அவரது இஞ்சிமீசையால் அவரது புன்னகையிலிருக்கும் இரக்கத்தின் சாயலை மறைக்கமுடிவதில்லை; வெய்யிலில் மங்கிப்போன அவருடைய அடர்ந்த இமைகளின் கீழே கண்களில் கருணை மின்னும் லெனின் பேசுவதை நேரடியாகக்கேட்டவர் அவர்; முதல் 'கொமோசொமோவ்களில்' இவரும் ஒருவர்.

எனது இதயத்தில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் மக்களின் எதிரிகள் பற்றிய வெறுப்பை அவரிடம் சொல்லும்போது அவர் லெனினின் கவனத்துக்குரிய சொற்களைத் திருப்பிச் சொல்வார்: "படி, படி, படி!"; மற்றப்படிக்கு வளர்ந்தபின் நாங்கள் எதிரிகளை ஒருபோதும் வெற்றிசொள்ளவேயில்லை. அவர் எங்கள் உடல்களை இருப்பினால் மாற்றக்கற்றுக்கொடுத்தார்; அப்படியென்றால்தான் நாங்கள் எதிரிகளிடம் சிக்கினால் அவர்கள் செய்யும் சித்திரைவதைகளை ஸோயா போலவும் பாவ்லிக்கோலவும் தங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

எங்கள் முதல் பயிற்சி நினைவிருக்கின்றது. பிற, படித்த , அறிந்தவர்களைப்போல் வரண்ட, வழக்கமான விளக்கங்களாக இல்லாமல் அவருடைய பயிற்சி எல்லாமே தனிப்பட்ட கய உதாரணங்கள்தான். அவர் படிப்பறைக்கதவைப்பூட்டிவிட்டு ஸோயாவைப்போல் நிர்வாகமாக நின்று தன்னை அடிக்கும்படி கூறினார்; நான் ஓர் நாசி சித்திரைவதைக்கார மிருகமாய் இருந்தால் எப்படியோ அப்படி. பிறகு அகலமான ராணுவஇடுப்புப்பட்டியை தன்காந்தையிலிருந்து கழற்றி என்னிடம் தந்து அதனால் என்பலம் கொண்டமட்டும் தன்னை அடிக்கச்சொன்னார். அவர் அந்த அடியின் வலிகளை உண்மையான மக்களின் நாயகன்போல் தாங்கிக்கொண்டார். அவர் அழுவல்லாம் இல்லை. அவர் தன்னுடைய உதட்டமட்டும் லேசாக கூடிக்கொண்டு முன்கினார். நான் அவரை அடித்தபோது, 'கட்சி உறுப்பினர்' என்று அவர் அழைப்பது அவரது கால்களுக்குள் வீங்கியது. மக்கள் சித்திரைவதை செய்யப்படும்போது அந்த நிகழ்வின் பின்னே மக்களின் எதிரிகள் இருக்கிறார்கள் என்று இதற்கு மாக்கரென்கோ விளக்கம் தந்தார். நீ நேராக உறுதியாக நிற்குமாறு 'கட்சி உறுப்பினரைப்பிடித்து கையில் மேலும் கீழுமாக அசைத்தால் ஓர் வெள்ளைத்திரைவம் வெளியே சொட்டும். இது ஆண் வித்து, ஆணின் திறமையின் குறியீடு. இவ்வலகின் உயிருள்ள ஒவ்வொன்றினதும் உயிருட்டி. இந்த ஆண்வித்தைத்தான் சோவியத் அதிகாரத்தின் எதிரிகள் மக்களிடமிருந்து உறிஞ்சி வெளியேற்றப்பார்க்கிறார்கள். அந்தப்பைத்தியக்காரர்கள் எப்படி அதை வெளியெடுப்பார்கள் என்று அவர் காட்டினார். நான் சண்டையிலும் ஆயுதப்பயிற்சியிலும் திறன்வாய்ந்தவன். எனவே அவருடைய கட்சி உறுப்பினரை எனது வாயில் வைத்தார், ஏனெனில் அதை, ஆண்வித்தை, விழுங்குவதால் நான் பலம் பெறலாமாம். அது வந்த இடத்தில் என்னைப்பலமாக்கவேண்டு என்றுயவே இன்னும் இருக்கிறது என்றார். ஒன்றும் மோசமான சுவையில்லை. எப்படியோ எனக்கு நல்லதுதானே! நான் இந்த நடைமுறையை விரும்ப ஆரம்பித்து வளர்ந்தபோது எனது ஆண்வித்தை பிறதோழர்களுடனும் பங்கிடக்கூடியதாய் இருந்தது. எனது அனாதைவிடுதியையும் எனது கண்காணிப்பாளரையும் விட்டுவிட்டு வரும்போது நான் மிகவும் கவலைப்பட்டேன். மக்களின் எதிரிகள் எனக்காக தயாராக வைத்திருந்த சித்திரைவதைகளை எதிர்கொள்ள மனதளவிலும் உடலளவிலும் என்னை தயார் செய்த அவருக்குத்தான் என் முழு நன்றியையும் சொன்னேன்.

எனது வாழ்வில் நிகழ்ந்த பயங்கர நிகழ்வினை தாக்குப்பிடித்து நான் எப்படித்தப்பியிருக்கக்கூடும்? அது மாக்கரென்கோ தொடர்பானதல்ல. எல்லா முன்னோடிகளினதும் ஒக்ரோப்காரர்களினதும் இளம் கொம்யூனிஸ்டுகளினதும், கொம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் கட்சிக்கு வெளியே உள்ள மக்களினதும் தந்தையான தோழர் ஸ்ராலினின் மரணம் தான் அந்த பயங்கரநிகழ்வு. சூரியன் கறை படிந்தது. நான் அனாதையாய் உணர்ந்தேன். ஆனால் அந்தமரணஊர்வலம் மடியமுன்னரே நிக்கிற்றா குருஷேஷம் அவரது தொண்டர் கூட்டாளிகளும் எமது பெரும்தலைவரின் நினைவைக்காங்கப்படுத்த வெளிக்கிட்டார்கள். அதில் வைத்தியர் கருடைய சதி ஏதும் இருப்பதாகத்தோன்றவில்லை. இது என்னுடைய தந்தை மக்களின் எதிரியாய் இருக்கவில்லை என்பதை சொல்கிறதா? அவர்கள் போலிக்குற்றவுணர்வை எனக்கு உண்டாக்குகிறார்கள். கட்சிக்குறையில் குழப்பமான பலகுற்றச்சாட்டுகள் கூறப்பட்டன. பல பத்தாயிரம் முழுமையான சோவியத் உயிர்களை ஸ்ராலினும்

அவரது கையாட்களும் அழித்ததாக பொய்யாக குற்றம்சாட்டினர். எங்களுடைய பெருந்தலைவரும் ஆசானுமல்ல ஸ்ராலின், மாறாக காசாப்புக் கடைக்காரன் என்பதையே அது சொல்கிறது. ஆளுமை வழிபாட்டை உருவாக்கியது, கட்சி ஜனநாயகத்தில் லெனினின் நெறிகளைத் திரித்தது என்பன போன்றவற்றால் செய்தித்தாள்களெல்லாம் நிறைந்திருந்தன. இவை உண்மையில் நிக்கிற்றா குருஷேஷ்வினால் தான் திரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

நான் படித்தவைகளெல்லாம் என் மயிர்க்கால்களைக் குத்தி வைத்தன. ஸ்ராலின் மக்களின் எதிரியாக உண்மையில் இருந்திருக்கமுடியுமா? என்னுடைய, இரண்டாவது, எனது உண்மையான தந்தை மக்களின் எதிரியாய் இருந்திருந்தால், அவருடைய மகனாகிய நானேன் முறையான அதிகாரிகளுக்கு உரிய நேரத்தில் இதைப்பற்றி துப்புக் கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டேன். முன்பு ஒருதரம் பாவ்லிக்கின் வழிகாட்டுதலை கைக்கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டேன். நான் இளவயதில் அறியாமையில் இருந்ததனால் அதைக்கூட மன்னித்து விட்டுவிட்டேன். ஆனால், அந்த மாக்கரென்கோவும் எனக்குச்சொல்லித்தந்தபின், ஒரு பாவ்லிக்கோன்ற நான் எப்படி என் சொந்த தகப்பனிலேயே, தோழர் ஸ்ராலினை, இருந்த ஓர் எதிரியை அடையாளம் காணாத தவறினேன். பிறகு நான் ஞாபகப்படுத்திப்பார்க்கத் தொடங்கினேன். கட்சியில், அரசில் இருந்த முன்னணியினரை கைது செய்வதிலுள்ள நீதிப்பிரச்சினைகள் பற்றி சந்தேகத்துடனிருந்த காலங்களுமுண்டுதான். அது உண்மையில் சந்தேகமாயில்லாமல் ஆச்சரியமாய்த்தான் எனக்கிருந்தது. எனது தந்தையின் முன்னோக்கு எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவர் எனக்கு ஆசானும் அதேவேளை எனது தந்தையும். ஆகவே நான் இதையிட்டு ஐயம் கொள்ள ஏதோ இருக்கிறது. ஒருக்காலும் எதற்காகவும் ஸ்ராலினை தலைக்கீழாக நான் பார்த்திருக்கவில்லை. பிறகு எதற்கு நான்போய் அதிமூத்ததோழரிடம் துப்புச்சொல்வேன்? இதுதான் பிடி. அந்தநேரம் ஸ்ராலின் என் தகப்பன் என்றால் பாவ்லிக்கைப்போல இருப்பதற்கு, எனது தகப்பனைப்பற்றி கட்டாயம் நான் ஸ்ராலினிடம் துப்புக்கொடுத்திருக்கவேண்டும். நான் எனது தகப்பன் ஸ்ராலினைப்பற்றி தோழர் ஸ்ராலினிடம் முறையிட்டிருக்கவேண்டுமா? இது கொஞ்சம் எனக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயமாய்த்தான் இருக்கிறது. ஸ்ராலினைத்திற்காக ஸ்ராலினை ஏற்றுக் கொள்வதா? ஸ்ராலின் ஸ்ராலினிசத்ததைக் காட்டிக்கொடுத்திருந்தால் அவர் அப்படி ஆகவேண்டியதுதான். பாவ்லிக் எதைச்செய்ய வேண்டுமென்று அவர் தூண்டினாரோ அதுவேதான் இது. ஆனால் ஸ்ராலினிசத்திற்காக ஸ்ராலினைக்காட்டிக்கொடுத்தது நிக்கிற்றா குருஷேஷ்தான். உண்மையான பாவ்லிக் அவர்தான், நானில்லை. நான் அதை திரும்ப ஊதுகிறேன். நான் கவலைப்பட்டு வெட்கமும் பட்டேன்.

கல்லறையிலிருந்து ஸ்ராலினுடைய உடலை அவர்கள் மரியாதைக்குறைவாக வெளியே வீசிய நாள் வந்தது. நான் பந்தயம் பிடிப்பேன், அது தலைக்கீழாகத்தான். அதை எரியூட்டினர். கிட்டத்தட்ட என்னையே நான் அழிக்கும் நிலையில்; இது எனது பழைய கண்காணிப்பாளர் மாக்கரென்கோ தொடர்பாக என்னுள் எழுந்த நிலைப்பாடல்ல. ஆனால் அதேவேளை அவர் எனக்கோர் கருத்தியலரீதியான வேலை செய்தார். இரவு முழுக்கப்பேசினோம். குருஷேஷ் ஒரு தொண்டர் என்றுஅவர் விளக்கினார். வர்க்கத் தெளிவில்லாத மணங்களில் குழப்பத்தின் விதைகளை விதைப்பதில் கருத்தியல் வரட்சியாளர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். "பொலிட்பீரோவை நோக்கி தங்கள் வழியை உருவாக்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் சோவியத்தின் அடிப்படை மக்கள் தங்கள் இறுதித்துளி ரத்தம் இருக்கும் வரை போராடத் தயாராய் இருந்தனர். ஸ்ராலினின் உருவம் அவர்களின் இதயத்தில் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. இது எனது கண்காணிப்பாளர் சொன்னதை சரி என்றே காட்டியது. ஆளுமை வழிபாடு இருந்தபோதும் ஸ்ராலின் தான் சோவியத் சோசலிச அரசைக்கட்டி எழுப்பியவரென்று இயல்பான உண்மைகளையும் நாளிதழ்கள் விரைவிலேயே

வெளியிட்டன. எமது அனைத்து வெற்றிகளினதும் நாயகன் அவர்தான் என்றனர். லெனினுடைய நெறிகளைச் சிதைத்து நடந்திருந்தாலும் கூட இவை நிகழ்ந்திருக்கின்றன. ஸ்ராலினைத்தலைமையாகக்கொண்ட கட்சியில் மக்கள் இணைந்தே இருந்தனர். பொதுவான வழியினை எப்போதும் பின்பற்றி நடந்தனர். ஸ்ராலினிசம் மாற்றமுடியாத இலட்சியத்தன்மையுடையதாக தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது.

எனது கோழிக்குஞ்சுகளை அவை பொரிக்குமுன்னரே என்னும் வேலை நடந்தது. இதேபோன்ற செயல்கள் கட்சிசெய்தியில் எலும்புகளாய் மக்களுக்கு எறியப்பட்டன. நல்லதாக்கும் அனைத்திற்குமாக ஸ்ராலினின் பெயர் மறைந்து வெகுநாளாகமுன்னரே இது நிகழ்ந்துவிட்டது. அந்தநேரம் பலவேடிக்கையான செயல்கள் எனக்குள் நிகழத்தொடங்கின. எனது தலைக்குள் கேட்குரல் என்னை எனக்குள்போகச்சொன்னது. எப்பவாவது இரண்டாவது மாடிக்குமேலே நான் போனால் என்னை ஜன்னலுக்கு வெளியே குதிக்கச்சொன்னது. நான் ஓர் கிணற்றுக்கருகில் நின்றால் ஒருகுரல் எனது தலைமுதலில் விழும்வண்ணம் என்னை கிணற்றுக்குள் எறியச்சொன்னது. நான் கக்ககக்குப்போகும்போது கூடு அங்கிருக்கும் சங்கிலியில் எண்ணத்தூக்குபோட்டுக்கொள்ளச்சொல்லும் ஒரு குரலை என்னால் கேட்கமுடிந்தது. நான் சவரம் செய்யக்கத்தி எடுக்கும்போதெல்லாம் (இப்போ நான் அடர்ந்த தாடிமீசை வளர்ந்த முழு மனிதன்) என் கழுத்தை வெட்டச்சொல்லி ஒரு சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும். இவை எல்லாவற்றிற்கும்மேலாக நான் என்னைக்கண்ணாடியில் பார்க்கையில் எனது விம்பம் தலைகீழாகத்தெரிந்தது. அது ஸ்ராலினின் உருவம்போலில்லை. எல்லாமே திடமாக எந்தலையின்பீது கவிழ்ந்திருந்தன. எங்களது எதிரிகளின் நோக்கம் என்னவென்பது (கோபுரத்தில் தொங்கும்) மணிபோல் இப்போது தெள்ளத்தெளிவாயிற்று. உன்னால் மக்களை, முழு உலகையும் இலகுவாகப்பார்க்கக்கவகை முடியுமானால் ஸ்ராலின் தன்னைச்சுற்றிலும் பிழையாக இருந்துகொண்டதை யாரும் அவதானிக்கப்போவதில்லை. இந்தவகையில்தான் மக்களின் எதிரிகள் கணக்குப்போட்டு என்மீது ஒரு புறஉலகப்பார்வையைச்செலுத்தி தற்கொலைக்குத்தூண்டுகிறார்கள். அவர்களுக்கு என்னவேண்டுமென்பது எனக்கு வெளிப்படை: ஸ்ராலினின் சந்ததியை அழிக்கவேண்டும், அவரது ஒரே மகனை, அதாவது என்னை! ஆகவே, நான் போய் கே.ஜி.பியிடம் தகவல் சொன்னேன்.

நான் மக்கள் சக்தியுடன் அதிகாரத்துக்குவந்துவிடுவேன் என்று மக்களின் எதிரிகள் பயப்படுகின்றனர். இதனால் என்மீது தொடர்ந்து அவர்களால் நிகழ்த்தப்படும் சித்திரைவதைகளுக்கு நான் பலியாவதால் நான் ஸ்ராலினுடைய மகனாய் இருப்பதால் அவர்களுக்கு அதைச்சொன்னேன். அவர்களுடைய காரியத்தைச்சாதிக்க மக்களின் எதிரிகள் என்னுடைய மூளைக்குள் ஒரு ஒலிவாங்கியைப்பொருத்தி என்னைத் தற்கொலை செய்யச்சொல்லும்படி மோசமான வானொலிச்சமிக்கைகளை அனுப்புகிறார்கள். எனக்கேதும் அரசியல் உள்நோக்கு இல்லை என்று பாதுகாப்பு ஊழியர்களுக்கு உறுதிக்கொடுத்தேன். எனது ஆசை எல்லாம் எனது முழுமனதான பங்களிப்பை சமூகத்தின் நல்ல விளைவுகளுக்கு வழங்கவேண்டும் என்பதுதான். அப்படி என்றால்தான் 'அவனுடைய எல்லாவற்றையும் அவன் வழங்கினான்' என்று மக்கள் சொல்லிக்கொள்வார்கள். எனது மூளையின் மீது நிகழ்த்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நாசிச்சித்திரைவதைகளையும் கொடுபுணர்ச்சியையும் நிறுத்தச்சொல்லி நான் ஒருபோதும் கேட்கவில்லை. சோயாவும்,

பாவிளிக்கும் இறுக்காதிருக்கும்வரை, ஸ்ராலினின் நினைவின் தொடர்ச்சியில் அவரின் பிரதிநிதியாய் இருக்கும் மகனை பரிகசிப்பார்கள்.

நான் எண்ணியதைவிட நம்நாட்டுக்குமீட மிகவும் சீக்கெட்ட நிலையில் உள்ளது. அடுத்து என்ன நடக்கும் என்று கணித்தபடியே கட்சியில், உயர் அரசுப்பதவிகளில் தொண்டர் உதவியாளர்கள் ஊடுருவுவர். இவ்வெதிரி நடவடிக்கைகளுக்கு ஓர் முற்றுப்புள்ளிவைப்பதற்கு பதிலாக கே.ஜி.பி. ஓர் அதிபாதுகாப்புள்ள மனநோய் விடுதிக்கு குண்டுக்கட்டாக என்னைக் கொண்டுபோனது. என்னுடைய விசயம் ஓர்ப்பைத்திய வைத்தியரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. அவர் எனக்குச்சில பண்டைககிரேக்க ஷார் மன்னர்கள் பற்றி சொல்லத்தொடங்கினார்; நிச்சயமாக இந்த வைத்தியர் ஒரு அரசு பரம்பரையினர்; மக்களைத்தாய்மைப்படுத்திய நிகழ்விலிருந்து இவர் தப்பியிருக்கவேண்டும்.

அவர் ஸ்ராலின்பற்றிய உயர்நகரிய கோப்புகள் பற்றி அறிந்து வைத்திருந்தார். நான் பிறக்கும்போதிருந்த நிகழ்ச்சிகளையும் மெய்மைகளையும் பற்றியும்பெறியும். அவர் சொன்னதிலிருந்து ஏறக்குறை பொருத்தமாக கட்டியதிலிருந்து, பிரசவவிடுதியிலுந்த தாதிசொன்ன சான்றுகளிலிருந்து, எனதுதாய் வைத்தியசாலைக்கு வரும்போதே பிரசவவலி உண்டாகியிருந்திருந்தாவும். அவ்வை நேரே பிரசவ அறைக்கு அழைத்துச்செல்வதற்கு பதிலாக வரவேறுபு கூடத்தில் உட்கார்த்தி - திகதி, பிறந்த இடம், கடிவுச்சீட்டு இலக்கம் இன்ன பிற - விபரங்களைக்கேட்டார்களாம். அந்தநேரம் பன்னீர்க்குடம் உடைந்து நான் வெளியே விழுந்தேனாம் - தலைமுதலில். எனது பெரிய வண்டுக்கண்களால் தலைமுதலில் உலகில் விழும்போது நான் யாரை முதன் முதலில் பார்த்தேன்? அந்த உளவியலாளர் நல்ல ஒரு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக இடைவெளி விட்டார் - அது தோழர் ஸ்ராலின். அது யார்?! உடனேயே அந்த வைத்தியசாலை வரவேறுப்புப்பகுதியை படங்கீர்க்காட்டி விட்டார்; எனது தாய் படுத்திருந்த படுக்கை வண்டியால் பிரசவவலி இரட்டிப்பானது; அதற்கடுத்து மெசைக்கருகே தகவல்கள் எழுதும் தாதி. படுக்கை வண்டிக்கு அருகே தோழர் ஸ்ராலினின் உடலின் மேற்பகுதி. இதைக்கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தி உளவியலாளர் சொல்லிவிட்டார் என்று நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வீர்கள்.

அவர் நல்ல சொல் வன்மையுள்ளவர். ஓர் செந்தாணின்பீது தோழர் ஸ்ராலினின் சுண்ணாம்பு உடலின் மேற்பகுதி - மனதில் நீயே படம் போட்டுப்பார் என்று சொன்னார். வெள்ளையம் தடிப்புமாக அந்த முகம். லேசாக அந்தப்பிரசவ வலியைப்பங்குகொண்டதுபோல ஒரு இறுக்கம். அந்த முகம் இந்தசோவியத் பெண்ணின்மேல் நிலைத்தது; அவள் தனது கால்களை அகல விரித்தாள் - பிள்ளைப்பேற்றிற்காக. நான் தள்ளிக்கொண்டு அங்கே வந்தேன். அவளுடைய யோனியின் சிவப்புறையை தள்ளிக்கொண்டு அங்கே எனது தலையே முதலில் எழுந்தது, பிறகு எனது தோள்கள் - உடலின் மேற்பகுதி. எனது உடலின் மேற்பகுதி ஸ்ராலினுடையதைப்போன்றிருந்தது. வேறு பலவும் பார்வைக்கு ஒன்றித்திருந்தன. ஏனென்றால் புதுக்குழந்தைகள் கிழவர்களைப்போல் தான் இருக்கும். அந்த உளவியலாளர் கட்டிப்பாட்டுத்தெறிவினையினாற்றான் நான் துன்பப்படுவதாய் சொன்னார்: புதிதாய் பிறந்த குழந்தையினால் பார்க்கப்படும் முதற் பொருளே அதற்கு மிகப்பிடித்தமானதாக அதன் வாழ்நாள் முழுதும் இருக்கும். அது மாற்றமுடியாத படி அதன் நுதல் வளைவுகளில் எழுதப்பட்டுவிடும். கரவிலிருந்து வரும்போது நான் பார்த்தது ஸ்ராலினுடைய மேற்பகுதி

உருவமானபடியால் அந்தச்சொர்க்கத்திலிருந்து கடுமையான வர்க்கப்போராட்டம்வரை ஓர் விருப்பு - வெறுப்பு ஸ்ராலினுடன் எனக்காக நிரந்தரமாக எனது நுதல்வளைவுகளில் பதிக்கப்பட்டு விட்டது. எனக்கு ஸ்ராலின் தகப்பனாகவும் அதேவேளை கருப்பைக்கு வெளியே இருக்கின்ற பயங்கர உலகின் அவதாரமாகவும் இருந்ததாய் உளவியாலனர் சொன்னார்.

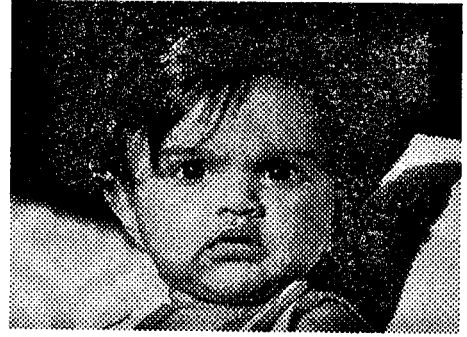
இந்த குதர்க்கமான போலி வைத்தியன் தன்னுடைய கற்பனையில் இன்னும் மேலே போனான். நான் செஞ்சதுக்கத்தில் பேரணிகளூப்போனபோது (அவன் அடிக்கடி சிவப்பு என்றதை அழுத்திச்சொன்னான்) கல்லறையில் மூடப்பட்டிருந்த சிவப்புப்போவை பறந்து கடலென இருந்த செய்தாகை பலகைகளில் பட்டுத்தெறித்து என்னை எனது பிரசவவிடுதிக்குழுலுக்கு கொண்டு சென்றது என்று சொன்னான். அந்தக்கல்லறையிலிருந்த ஸ்ராலின் பிரசவவிடுதித்தூணின் மீதிருந்த உடலின் மேற்புற உருவம் போலவும், செந்நிற மக்கள் வெள்ளத்துக்குள் தென்பட்ட எனது உருவம், கருவிலிருந்து வெளிப்போந்த நிலைபோலவும் இருந்ததாம் என்று என்மீது குற்றம்சாட்டினான்.

என்னால் எனது காதுகளை நம்ப முடியவில்லை: நான் ஸ்ராலினை தலைகீழாகப்பார்த்தது போலவே எனக்குத்தோன்றியது; ஏனெனில் எனது மனதின் நுட்பங்கள் என்னை பின்னோக்கி இழுத்திருக்கிறது, - நான் முதன்முதலில் ஸ்ராலினைப்பார்த்த கருவறை வாசல் நிலையை நோக்கி - என்று சூற்றம் சாட்டினான். அந்தப்புதுக்குழந்தை எல்லாவற்றையுமே இதைப்போல் தலைகீழாகப்பார்க்கிறது என்று அந்த விஞ்ஞானப்புண்ணாக்கு வலியறுத்தினான். அப்படித்தான் ஓர் பிறந்த குழந்தையின் பார்வை இருக்குமாம் என்றான். சோசலிசத்தைப்பாதுகாப்பதற்கான எனது கண்காணிப்பு உணர்வு, எனது கூடாத - பிறப்புக்குழந்தையின் விளைவேயன்றி வேறில்லை என்று இந்த மக்களின் எதிரி என்னை சமாதானம் செய்ய முயற்சித்தான். கூடாத பிறப்பு ?! நான் அந்த சொர்க்கம்போன்ற கருவறை வசதியை கைவிட்டபோது அது ஓர் பூர்சுவா சொர்க்கம் என்றே சொன்னேன். அதற்காக நான் கவலைப்படாமலே விடை கொடுத்தேன். ஏனெனில் ஸ்ராலினை தலைமையாகக் கொண்ட கொடியூனிசத்தை நோக்கி நடைபோடுகின்ற, பிரகாசமான எதிர்காலமுள்ள சோவியத் சமுதாயத்தினை சந்திக்கத்தானே நான் சென்றேன்.

ஆனால் இந்த சாடிஸ்ட் வெறியன் அவனுடைய பூர்சுவா கோட்பாட்டுக்கோடீடான எனக்கும் போட்டுவிடுவதிலேயே தொடர்ந்தும் முயற்சித்தான். அவனின் குற்றச்சாட்டின்படி நான் என்னை அறியாமலே ஸ்ராலினுக்கு எனது இரட்டைத்தன்மையான மனோநிலையை, எனது சொந்த தந்தையைப்போல் வெளிப்படுத்தினேனாம். பாவிலிக்கோடு என்னை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து அது பெற்றோரை கொலை செய்த குற்றம் என்று சொன்னான். அவன் எல்லா விதமான பூர்சுவா கலைச்சொற்களையும் பயன்படுத்தினான். லத்தீன் மற்ற பிற, அந்நிய, நீளமான மொழிச்சொற்களையெல்லாம் அந்தமடப் பன்றி பயன்படுத்தினான். மறைமுகமாக எனக்கு குறித்தறிப்பு சிக்கல் இருக்கிறது என்றான். ஸோயாவின் 'சாடிச - மாசோக்கிச' பழங்கதைப்படி அவள் எனது தாயின் ஓர் தூயவடிவம் என்று அந்த குதர்க்கவாதி குற்றம் சாட்டினான். எனது துர்ப்பாக்கியமான பிறப்பின்போது நான் யோனியிலிருந்து வெளியேறுகையில் முயக்கினேனாம் என்று ஒப்பிட்டுப்பேசுகிறான். அவனுடைய சோவியத்திற்கெதிரான உடறலைக்கேட்டவுடன் எனது பற்களைக்கடித்துக் கொண்டு "கைவிட்டுட்டியே சோயா, நரகத்து நரகலே" என்று முணுமுணுத்தேன். நான் பாவிளிக் போலில்லை என்று இந்த மக்களின் எதிரி சொன்னபோது - ஆனால் அவன் 'ஷார் ஓடிபலின்' ஆன்மீக வாரிக - இது ஷார் அரசை மீளமீத்த எதிர்ப்புச்சித்திக்குள் என்னை இழுக்க வீசப்படும் தூண்டில் என்று என்னால் பார்க்கமுடிந்தது. நான் அந்த எதிர்ப்புச்சிக்காரனைப்பார்த்துப் பாய்ந்து அவனது கழுத்தைப்பிடிக்கப்போனேன்.

அதிலிருந்து அவர்கள் என்னை இரும்புச்சட்டங்களுக்குள் பூட்டி

விட்டனர். ஆனால் 'ப்ராவ்தாவை'ப்படிப்பதை அவர்கள் நீண்டநாட்களுக்கு தடைசெய்யமுடியாது. நான் இப்போதும் ஸ்ராலின் எங்களுடை வெற்றிகளின் நிர்மாணப்பில் எத்தகைய பங்கெடுத்தார் என்பது பற்றியகுறிப்புகளை மேலும் மேலும் 'ப்ராவ்தாவில்' பார்க்கிறேன். அது உற்சாகமூட்டக்கூடியதாய் இருக்கிறது. அவருடைய படத்தைக்கூட அவர்கள் ஒருதரம் அச்சிட்டிருந்தார்கள். அந்த மீசைகளுக்கு கீழிருந்த ஞானச்சிரிப்பை நான் பார்த்தேன்; குறுகிய, சோர்ந்த, ஆனால் கருணைமிகு கண்கள்; நான் ஓர் மகனுக்குரிய பாசத்தால் நிரப்பப்பட்டேன். மேலும் நான் எனது தலையை சுற்றித்திருப்ப முயன்றேன், எனக்குப்பயமாய் இருந்தது; எப்படித்தான் நான் முயன்றாலும் இன்னும் எனக்கு ஸ்ராலின் தலைகீழாகத்தான் தொர்ந்தார். மக்களின் எதிரிகள் பெருவாரியாக இன்னும் இருப்பதால் தான் இன்னும் இப்படி, எனது உளவியலாளரைப்போல, வெகுவிசைவில், இவர்களைப்போன்றவர்களுக்கு எமது சமூகத்தில் இடமில்லாது போகும். என்னை இங்கிருந்து வெகுவிசைவில் வெளியே விட்டுவிடுவதாக அவர்கள் வாக்குப்பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

இந்த இதழினை கணனிமூலம் பதிப்பித்து உதவியவர்கள் நேணுகா கடாட்சரம் இராசையா ஜெயக்குமார் கருணாகரமுர்த்தி தமயந்தி வின்சன் கங்கா எஸ். சச்சிதானந்தம் பிரேம்

ஓவிய எழுத்துக்கள் யமுனா ராஜேந்திரன் அ. தேவதாஸன் முன்னடை புகைப்படம் : தமயந்தி பின் அட்டை R. Lingford Death and the Mother நன்றி : British Animation Awards 1997 வடிவமைப்பு : புவனன்

அடுக்க இகம்

அம்மா நோர்வேச் சிறப்பிகம்

தொடர்புகளுக்கு இவ்வாலை விஜயேந்திரன்

Mr. Vijayendran

Odvar Solbergsvei 80, 0970 Oslo, NORWAY.

உலகில்

கவிதையில்லாத இதழா?

..... பிரான்ஸில் இலக்கியத்தரமிக்க சஞ்சிகையாக வளர்ந்துவருவது அம்மாவின் உழைப்போடான தனிச்சிறப்பாகும். அம்மா தொடர்ந்து வெளிவரவேண்டும் என்பதே எனது அவா.

ச. சச்சிதானந்தம் அவர்களின் 'கட்டுரை அருமை. தலித்வாழ்க்கை பற்றி ஆழமாய் வீரம்மாவின் மூலம் அறியக்கூடியதாய் இருந்தது. கட்டுரையின் சில பகுதிகள் படிக்கும்போது மனதை ஈரமாக்கிச்செல்கிறது. உதாரணத்திற்கு, தன் முலையில் பால் குடித்து வளர்ந்த ரெட்டியாரின் மகனிடம், தம்பி! தாகமாயிருக்கு, கொஞ்சம் தண்ணி தா என்று கேட்க, அவன் தாயிடம் அம்மா வெலப்பக்கட்ட தண்ணி கேக்கிறாள் என்று கடிவதை வீரம்மா விபரிக்கும் இடத்தினைக் குறிப்பிடலாம். இது போன்ற நல்ல விடயங்களை தொடர்ந்தும் அம்மா தரவேண்டும்.

ஷோபாசக்தியின் கடவுளும் காஞ்சனாவும் சிறுகதையில் கிராமத்துப்பாணி பாத்திகட்டியிருப்பதை எனது விழிகளால் இறங்கிப்பார்க்க முடிகிறது.

நா. கண்ணனின் «நெஞ்சு நிறைய» சிறுகதை வாசித்தேன். உங்களைப்போல் பெண்களின் மார்புகளைப் பார்க்கிறவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆனாலும் நீங்க கு மச். நா. கண்ணன் தொடர்கிறார். "என் பாதி உயரம் தான் இருந்தான். இந்த ஜேர்மனியருள், பனை உயரத்திலிருந்து பருத்திச்செடி உயரம் வரை பல திணுசுகள் இருக்கின்றன. எதிர்க்க வகுபவரை நாலு அடி முன்னாலேயே நின்று பேசவைக்கப் பருத்த குத்திடி முலையிலிருந்து, பூக்கண்ணாடி போட்டுத்தேடவைக்கம் மார்புகம் உடைய மங்கையர்வரை பல திணுசுகள் இங்குண்டு." இப்பகுதியில் பெண்களை இவர் வர்ணிப்பது பெண்களின் உடலியல் தொடர்பான இயற்கைக்கூறுகளை நகைப்பதாக இருக்கிறது.

உரைகல்லில் ச. தில்லைநடேசன் இலக்கியச்சந்திப்பு பற்றியும் தொட்டுச்செல்கிறார். அது பலம் பலவீனங்களை கொண்டதென்றும், இச்சந்திப்பானது ஒடுக்கும் பேரினவாத அரசின் செயற்பாடுகளை விமர்சனத்திற்கு எடுப்பதில்லை என்றும் குற்றம் சாட்டுகிறார். இது தப்பிக்கும் மனோபாவமென்றும், அதற்கு பின்புலக்காரணங்கள் உண்டென்றும் அடித்துக்கூறுகிறார். ஏற்கனவே நாம் குளம்பிப்போய் இருக்கிறோம். நீங்கவேறே பின்புலம், கின்புலம் என்று நம் மண்டைய விக்க வைக்கிறீங்க. பைத்தியக்கார ஆசுப்பத்திரிக்கு நம்மள அனுப்பறத்துக்க முன்னாலை, அம்மாவில் இதப்பத்தி ஊண்டி எழுதுமாறு தயவாகக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

ராஜேஸ்வரி பாஸுப்பிரமணியத்தின் நாளைக்கு இன்னொருத்தன் தொகுப்புத் தொடர்பாக ஷோபாசக்தி வைத்த விமர்சனத்திற்கு

முன்று குறுங்கட்டுரைகள் என்ற தலைப்பின் கீழ் யமுனா ராஜேந்திரன் எழுதியவை அவதானிக்கப்படவேண்டியவையே. அதிலும் "விமர்சன எழுத்துக்கள் மிகுந்த சகிப்புத்தன்மையையும் வன்முறையையும் மனசின் வன்மத்தையும் வெளியிடுவதாக ஆகியிருக்கின்றது" என்ற எழுத்துக்கள் அழுத்தமானவை.

கவிதைப்பரப்பை இதழ் கொண்டிராதது இதழின் மிகப்பெரிய குறைபாடே. இதழின் உன்மமான அழகும் நிறமும் கவிதைக்குள்ளாலும் மீட்டெடுக்கப்படவேண்டியது.

- மணிவண்ணன்
- பிரான்ஸ் -

இலக்கியம் குறிப்பிட்டவர்களுக்கு மட்டுமா?

புகலிட நிலப்பரப்பில் வாழும் நம்மவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டுபோக நம்மவர்களிடையே வெளிவரும் தமிழ் இதழ்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துகொண்டேபோகிறது. இத்தகைய ஒரு நிலையில் தற்போது வந்துகொண்டிருக்கும் இதழ்களும் தமது வரலாற்றுக்கடமைப்பைக்கண்கணித்து ஏனோதானோ என்று வந்துகொண்டிருந்தால் அதன் அர்த்தம் என்ன? அம்மா குறித்தும் இத்தகைய ஆதங்கமே மனதில் எழுகிறது. புகலிட இலக்கியம் என்ற பதாகையைப்போட்டுக்கொண்டபோதும் அம்மா தன் எல்லைகளை சிறுகதை, மொழிமாற்றுக்கதை, விமர்சனம் என்ற குறுகிய எல்லைகளுக்குள் முடக்கிக்கொள்ளமுனைவது கடந்த ஐந்து இதழ்களிலும் புலனாகிறது. அம்மாவின் எல்லைகள் இப்படித்தான் இருக்குமென்றால் அம்மா "படைப்பாற்றல் இல்லாத சமூகம் எழுச்சிக்கொள்ளமுடியாது" என்ற தனது முதன்மை வாக்கியத்தை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். காரணம் இந்த குறுகிய எல்லைகளினூடு ஒரு சமூகத்தை எந்தவகையிலும் எழுச்சிக்கொள்ளச்செய்யமுடியாது.

இன்றைய உலகில் நம்மைச்சுற்றி ஏராளமான மாற்றங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. நம்மைச்சுற்றி ஏராளமான வரலாற்றுச்சம்பவங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. அயர்லாந்தில், இந்தோனேசியாவில், ஐரோப்பாவில், ஆபிரிக்காவில் ஆசியாவில் எங்கள் கண்களுக்கு முன்னாலேயே வரலாற்று மாற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. இவற்றை நாம் மக்களுக்கு எடுத்துப்போகாமல் இவை இலக்கியமல்ல என்று கண்களை மூடிக்கொள்வதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது?

அப்படியென்றால் "நிலா நிலா வா வா" என்று பாட்டுப்படி நிலாவைக்காட்டி குழந்தைக்குச்சோறூட்டும் தாயினதும் அல்லது கதைசொல்லி குழந்தையைத்தூங்கச்செய்யும் தாயினதும் நிலையிலதான் அம்மா இருக்கிறதா? மக்களே தாயகம் நிம்மதியாயிருக்கிறது. உங்களைச்சுற்றி நடப்பவையெல்லாமே நல்லவையாயிருக்கின்றன. எனவே நீங்களும் நிம்மதியாக சார்மனைக்கதிரைகளில் சரிந்து நிம்மதியாக நாங்கள் தரும்

வைரகோவில் கதைகளை அல்லது ஆண்டாள் நெஞ்சநிறைய முலை அணைய அமுக்கி கட்டிக்கொள்ளும் கதைகளை வாசித்துவிட்டு நிம்மதியாகத்தூங்குகங்கள் என்று அம்மா சொல்ல விரும்புகிறதா?

சற்றவர நடக்கும் சம்பவங்களை இலக்கியமாக்கும் முயற்சிகளுக்கும் அம்மா ஊக்கமளிக்கவேண்டும். பிரான்ஸிலும், ஜேர்மனியிலும், இன்று வெளிநாட்டவர்க்கு எதிராக வளர்ந்துவரும் தீவிர வலதுசாரி இனவாதம், புகலிடத்தில் நமது முதியவர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள், கணவன்—மனைவி, பெற்றோர்—குழந்தைகள் ஆகியோருக்கிடையிலான பிரச்சினைகள் இவற்றிற்கு இலக்கியவடிவம் கொடுக்கும் முயற்சிகளை அம்மா தட்டிக்கொடுக்கவேண்டும். அது மட்டுமன்றி நம்மவர்க்குத் தேவையான விஞ்ஞான, சமூக, சர்வதேச அரசியல் புற்றிய கட்டுரைகளை நோக்கியும் அம்மா தனது எல்லைகளைத் தளர்த்தவேண்டும்.

இலக்கியம் என்ற பெயரில் மக்களுக்கு புரியாதவற்றைக் கொடுப்பதில் அர்த்தமே இல்லை. உதாரணமாக அம்மா இதழ் ஐந்தில் வந்த "வசித்தல்" என்ற பாலேஸின் சிறுகதையின் இறுதியில் "முயக்கக்களைப்பில் ஒன்றை ஒன்று சந்திக்கமுயன்று தேற்றவேளையில் எதிரும் பதிருமாகப் பிரபஞ்சம் சக்தி ஒளியின் தெறிப்புக்கோடியில் சந்தித்துக்கொண்டபோது முயங்கத்தொடங்கின. நான் என்னில் காணாமல் போனவேளை மணிக்கூட்டின் ஒலிக்குழலில் சிக்கிக்கொண்டமூலம் காலத்தோடுசேர்ந்து புடவியின் விளிம்புக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தது" என இருந்தது. இதன் அர்த்தம் என்ன என்பதை அறிவதற்கு நான் என் மண்டையை உடைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் இன்னும் புரியவில்லை. ஆனால் அம்மாவின் ஆசிரியர் குறிப்பில் "தேடலும் கற்றலும் — பின் குழம்புவதும் — பின் மறுபடி கற்றலும் — மறுபடி குழம்புவதும் பின் மீண்டும் மீண்டும் ..... "என்ப புள்ளிகள் போட்ட இடத்தில் பின் மீண்டும் மீண்டும் குழம்புவதும் என்றுதான் போடவேண்டும் என நினைக்கத்தான்டுகிறது. புரியாத விடயங்களைப்பிரசரிப்பதால் யாருக்கு நன்மை? இலக்கியம் என்பது குறிப்பிட்டவர்களுக்கு மட்டுமா? அல்லது பரவலாக்கவேண்டுமா என்பதை அம்மா யோசிக்கவேண்டும்.

அடுத்தது உரைகல். ஐனநாயக ரீதியாக கருத்துக்களை வெளியிடுதலும் இந்தப்பகுதி சிலருக்கு கசப்பாக இருந்தாலும் தொடரவேண்டும். ஆனால் இப்பகுதியில் தமது பண்டிதத்தனத்தைக்காட்டுவதற்காக பலருக்கு புரியாத அல்லது தேவையற்ற விடயங்களை சிலர் எழுதித்தள்ளுவதற்கு அம்மா முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும். அது மட்டுமல்ல அம்மா இதழ் 5 ல் நிலாவெளி கைலைநாதன் குறிப்பிட்டபோல உரைகல் மைதானத்தில் திடீரென பார்வையாளர்கள் இறங்கி விளையாடி விட விளையாட வேண்டிய சாதாரண வாசகன் பரிதாபமாய் பார்வையாளனாய் போவதை அம்மா அனுமதிக்கக்கூடாது.

விமர்சனங்களின் அவசியத்தையும் அவைதரும் ஆரோக்கியத்தையும் அம்மா புரிந்துகொண்டு புடவை நுளியில் பின்ளைகளை முடிந்து வைக்காமல் புத்திசாலிப்பிள்ளைகளை உருவாக்க வாழ்த்துக்கள்.

- தி. உமாகாந்தன்

(பிரான்ஸ்)

தனித்த மொழி இலக்கியமாகாது!

.....தனிப்பட்ட விருப்பவெறுப்புக்களுக்கேற்ப அபிப்பிராயங்களை விசிறிவிட்டுப்போதல் ஆரோக்கியமானதல்ல. அரைகுறை வாய்ப்பேச்சு குதறல்கள் வேண்டாத சந்தேகங்களைக் கிளறிவிடும் வம்புத்தனமான நோக்கமும் கொண்டவை. அபிப்பிராயங்கள் எவையாயினும் பொறுப்புடன் எழுத்தில் வைக்கக்கோரும் ஐமுனா ராஜேந்திரனின் கூற்றை மீண்டும் மீண்டும் அழுத்துவது நல்லது.

மற்றும் "பகையேயாயினும்..", "மலர்வு" கதைகள் தொடர்பான அபிப்பிராயத்தில் 'யதார்த்தம்' எங்களது பார்வைகள்' சொற்பொருள்களின் அர்த்தத்தை விளக்குமாறும் ஐ.ராஜேந்திரன் கடந்த இதழில் கேட்டிருந்தார். சிவலிங்கம் சிவபாலனின் மலர்வு கதைபற்றிய எனது

அபிப்பிராயத்தில் 'எங்களது பார்வைகள்' என்ற பதத்தினை வேறுபட்ட அழுத்தம் வேண்டி மேற்கோள் குறியீடுகளே பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். எங்களது பார்வைகள் என்னுடைய பார்வை அல்ல. மலர்வு கதை எனக்குப்பிடித்துப்போனதிலிருந்து இது இலகுவாக தெளிவாகிறது என நினைக்கிறேன்.

மூன்றாம் உலகத்தவர் குறிப்பாக கருப்பு இனத்தவர்மீதான எம்மவரின் அருவெகுப்பு அருவெகுப்பானது. வெள்ளை இனத்தவருக்கு சேவகம் செய்வதையும் பெருமையாக நினைக்கும் எம்மவர்மலர் கருப்பு இனத்தவர்களுடன் சமதையாகப்பழகுவதைக்கூட இழிவாகக்கருதுகின்றனர். இது யதார்த்த நிலை. "யதார்த்தம்" சரியானது என்ற வாதத்தினை யாரும் முன்வைப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்னும் யதார்த்தம் என்ற சொற்பத்தின் கருத்தியல் வரையறைகள் புற்றி ஐ. ராஜேந்திரன் கூடுதல் விளக்கம்நருவாராயின் பயன்தரும்.

இதழ்-5 ல் வெளியான வேறுபாசக்தியின் கடவுளும் காஞ்சனாவும் அவரது மற்றைய கதைகளுடன் ஒப்பிடும்போது சற்று கீழ் இறங்கியதாகவே உணரமுடிகிறது. அவரது காய்தல், எல்வேட்டை, மைசூராசா போன்றவற்றில் இருந்த இறுக்கம் இதில் இல்லை. ஆரம்பத்தில் நல்லஉத்தியுடன் ஆரம்பித்து முடிக்கும்போதும் நல்லபடியாகவே முடித்துவைத்த வேறுபாசக்தி இடையில் ஏனோ அளவுக்கதிகமாகவே இழுத்தடிக்கிறார். பொறுமையின்மை, அந்தரிக்கும் மனோநிலை இவைகளைக்கடந்து நிதானமாக வேறுபாசக்தி படைப்புக்களைத்தரவேண்டும். ஆற்றலுள்ளவர்களிடம் அதிகம் எதிர்பார்ப்பது இயல்பானதுதான்!

சிறுகதையானது, குறிப்பிட்ட வகையறா உத்திகள் சலித்துப்போவதால் புதியபுதிய உத்திகளை அதிகமாய் வேண்டி நிற்கிறது. இந்தவகையில் மீதின் "இவர்களுக்கு இடைஞ்சலாயிருப்போர்...." மறுபட்ட உத்தியாலும் நல்லகருப்பொருளாலும் கவனத்தை ஈர்க்கிறது. சிறார்களின் மீதான பாலியல் வன்முறை உளவியல் சார்ந்த நெருக்கடி — நல்லமுறையில் கதையாக்கப்பட்டிருக்கிறது

நா. கண்ணனின் நெஞ்சநிறைய கதையும் புலம்பெயர் குழலில் குறிப்பிடத்தக்க கதை. புலம்பெயர் குழலிலும் சக்திச்சக்தி எங்களுக்குள்ளேயே வலம்வரும் கதைஎல்லைகளை தாண்டியது. பொதுவாக வெள்ளை இனத்தவர்கள் குறிப்பாக பெண்கள்பற்றிய எமது மதிப்பீடு மிகவும் அநாகரிமானது. அவர்கள் எப்போதும் பாலியல் இன்பத்துக்கு அலைபவர்கள் என்ற எம்மவரது கணிப்பை இக்கதை பக்குவமாய்ச் சிதைக்கிறது. விடைபெறும் நேரம் அன்பாய் வெளிப்படும் அவளின் குற்றமற்ற அணைப்பின் பொருளை வாழ்நாள் பூரா தேடினாலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. இந்த மனக்குடையலே கதையை மேலே உயர்த்திவிடுகிறது.

பாலேஸின் வசித்தல், சேனனின் One Self. இந்த இரண்டு கதைகள் பற்றியும் கதைப்பதற்கே (புரியாமல்) சங்கடமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் புரியாததை புரியவில்லை என்று சொல்வதில் வெட்கப்பட என்ன இருக்கிறது? இக்கதைகளை புரியமுயன்று தோற்றுப்போகும் போது இன்னொருகேள்வியும் துருத்திக்கொண்டு முன்னெழுகிறது.

ஒருகாலத்தில் அல்லது ஆரம்ப இலக்கியவகைகள் பண்டிதத்தனமாக இருக்கின்றன சமான்யர்களுக்கு இவை அப்பாற்பட்டசங்கதிகள் என்றுதானே யதார்த்தவகைகள், கிராமிய மனங்கமமும் இலக்கியங்கள் என புதியபுதிய வடிவங்கள் தோன்றும்போது வரவேற்றோம்? இப்போ எப்படி ஏன் பழையபடி..... இலக்கியம் உணர்வு சார்ந்தது என்று திரும்பத்திரும்பச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. தனித்த மொழி இலக்கியமாகாது என்று சற்று அழுத்திச்சொல்லவும் தோன்றுகிறது.

தரமானவை புரிவதற்கு சங்கடமாய்த்தானிருக்கும் என்றொரு கருத்தும் மேலெழும்போது, புரிவையெல்லாம் தரமற்றவை என்ற "லொஜிக்"கலான முடிவு எந்தவகையில் நியாயமானதாக இருக்கும்?

- புலனன்

கருத்தாடல்கள் சுவாரஷியமாகவுள்ளன

....அம்மாவின் வருகை வளர்ச்சியெல்லாம் நன்றாகவும் திருப்தியாகவும் இருக்கின்றன. பரந்துபட்டரீதியில் கதைகளைத் தொகுத்துத் தருகின்ற பாணி பயனுள்ளது. எல்லாவற்றையும் விட கதைகளினூடே வளரும் கருத்தாடல்கள் மிகவும் சுவாரஷியமாகவுள்ளன. ஷோபாசக்தியின் கதையும்தான். இதம் நான்கிலுள்ள நூல்விமர்சனமும் வித்தியாசமாய் பிரமிக்க வைக்கின்றன. இலக்கியக்காரனின் பதிவும் பார்வையும் விசாலித்து இருப்பதை அவர் எழுத்துகளில் காணக்கிடைக்கிறது. எம் போன்றவர்களுக்கு அம்மா நல்ல தீனி.

தமிழ்பேசும் உலகெங்கிலுமிருந்து நல்லநல்ல கதைகளைக் கொணர்வதில் - இது அம்மாவில் மட்டும் தங்கியில்லையாயினும் - அம்மா கரிசனையோடு செயற்படவேண்டும்.

- எம். கே. எம். ஷகீப்
இலங்கை

தலித் சிறப்பிதழோ!

அம்மா 5வது இதம் மிகவும் கனதியாக உள்ளது. இவ்விதம் தலித் சிறப்பிதழோ என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. சகலபடைப்புகளுமே தரமானவை. பாராட்டுக்குரியவை.

தலித் வாழ்க்கை - வீரம்மா தன் அனுபவத்தை ஒளிவுமறைவின்றி வெளிவிட்டதன்மூலம் எழுது சமூகத்தின் நன்றும் பதிவாகியிருக்கிறது. இதை நூலாக்கிய யோசியான் தம்பதியினரும், நூலை அறிமுகம்செய்த திரு. சச்சிதானந்தமும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

சிறுவர்களின் பாலியல் வன்முறைபற்றிய ஸ்ரீதரின் கதை புதிய உத்தியுடன் அமைந்த நல்லகதை. வெள்ளைக்காரிகள் என்றால் யாரோடும் எந்நேரமும் யோவர்கள் என்ற எம்மரிடையே நிலவும் தவறான கருத்தினை "நெஞ்சு நிறைய" கதையின் மூலம் நா. கண்ணன் தெளிவாக்குகிறார். இளைய அப்துல்லாஹ் வின் "பிரசவமாய்" எளிமையான முறையில் ஒரு கனதியான சமூகப்பிரச்சினையை பிரசவித்துள்ளது.

சேனன் எழுதிய One Self வடிவம் எனக்குப்பரியவில்லை. புரியாமைக்கு காரணம் எனது வாசனை அறிவு போதாமையா? அல்லது யாருக்கும் புரியப்படக்கூடாது என்பதற்காக எழுதப்பட்டதா? தலைப்பு ஏன் ஆங்கிலத்தில்? தமிழில் வார்த்தைகள் கிட்டவில்லையா?

ஷோபா சக்தி, கடவுளும் காஞ்சனாவும் கதைமூலமும் தான் ஒரு தரமான ஒரு எழுத்தாளரான நிக்ரூபிக்கிறார். கதை நகர்த்தும் விதம் வாசகர்களை அந்தக் கிராமத்திற்கே இழுத்துச்செல்கிறது. கதையில், மனத்திடம் மிக்க ராசாத்தியின் தற்கொலை பலவீனமாக உள்ளது.

அடுத்தது, காஞ்சனாவின் முடிவு நல்ல முடிவல்ல. கடவுளைச்சொடுவதென்பது ஒரு கற்பனையானது என நாம் எடுத்துக்கொண்டாலும், ஒரு தனிநபர் பிரச்சினைக்காக ஆயுதவன்முறைபடைத்துாண்டும் முடிவை கற்பனைக்காகவேனும் படைப்பாளிகள் படைக்கக்கூடாது என்பது என் கருத்து. ஷோபா சக்தியின் மற்றக்கதைகளை விட இக்கதையில்

உணர்ச்சிவிச்சுக்கள் அதிகம் தென்படுவதாக அமைகின்றது. இக்கதையை இன்னும் நிதானமாகக் கையாண்டால் கதை இன்னும் சிறப்பானதாக இருந்திருக்கும்.

- அ. தேவதாஸ்.
சார்சேல், பிரான்ஸ்

தேவை : ஒரு வியாக்கியானம். - One Self

- பகையே ஆயினும் ஒரு நாசிக்கதை- என விமர்சிக்கப்பட்டபோது எனக்கு ஒன்றும் யோச்சரியமாக இருக்கவில்லை. காரணம் உலகில் பார்வை பேதங்கள், இரசனை பேதங்கள் இல்லாத துறைகளே இல்லை. பேதங்கள் இயல்பானவை. இதற்கான பின்னணிகளை ஊற்றுக்கண்களை காரணிகளை ஆய்வதும், அறிவதும், அவையிடையே சமரசம் காணுவதற்கான முயற்சியும், மானிடம் உள்ளவரை நிலைக்கப்போகும் இத்தொடர் செயற்பாடும் ஒரு இயங்கியல் நிபந்தனாகும். எப்பொழுதும் -என்னுடைய பார்வை, என்னுடைய கருத்து, என்னுடைய ரசனை மற்றவர்களுடையதிலிருந்து சிறப்பானது- என்ற எண்ணம் உளவியல் அரிச்சுவடி.

நான் அம்மாவுடனான தொலைபேசி உரையாடலின்போது - அக்கதையின் பாத்திரங்கள் யதார்த்தமானவையே- என்று கூறியது உண்மை. சமஸ்கிருதத்திலேயோ, பிராகிருதத்திலேயோ ஏதோ ஒரு வடமொழியில் ஐனிக்க அந்த வார்த்தை ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன் தமிழில் வழக்கில் இருந்ததாகத்தெரியவில்லை. தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் மேற்படி வார்த்தையை அதிகம் விதைத்தவர் ஜெயகாந்தன்தான்.

யதார்த்தம் என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தத்தில் மிக அதிகம் நெருங்கி வரக்கூடிய தமிழ்வார்த்தை இயல்பு என்பதுதான். அதன் Character, Natural Phenomenon என்ற அர்த்தங்கள் தவிர்ந்து realism, Naturalism என்ற அர்த்தங்கள் மாத்திரம் தொனிக்க வேண்டிய இடங்களில் யதார்த்தம் என்ற சொல்லே நடைமுறையில் இன்று பலராலும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. நான் பாவித்ததும் அதே அர்த்தத்தில்தான். சி.ச.செல்லப்பா நடப்பியல் என்கிறார்.

ஒரு எழுத்தாளர் எழுதுகிறார்: ஜாதியம் என்பது இன்று நமது சமூகத்தில் யதார்த்தம் ஆகியோன விடயமாகும். பார்வை பேதங்கொண்ட இருவர் மேற்படி கூற்றை விமர்சிக்கிறார்கள் என்போம்.

1. இவனுக்கு என்ன திமிர்நுந்தால் ஜாதியத்தை யதார்த்தமான விடயம என்று வக்காலத்து வாங்குவான். காலத்துக்குதவாத கடைந்தெடுத்த பிற்போக்குவாதி. இம்மாதிரி பார்ப்பனவாதிகளை கண்ட இடத்தில் கொல்லவேணும்.
2. ஜாதியம் என்ற கொடுநாய்கூட மெல்ல மெல்ல இச்சமூகத்தின் வேர்முதல் அங்குரம்வரை பற்றி இன்று அதுவே சமூகத்தின் இயல்பாகியே போய்விட்டதென்ற உளக்கொதிப்பை ஒரு தலித் எழுத்தாளரான படியால்தான் அப்படிக்கொட்டமுடிந்தது.

இத்தகைய பார்வை பேதத்திற்குத்தான் -பகையேயாயினும்- உட்பட்டுப்போனது. (முன்பொரு முறை -ஆவரஞ்சிகள்- உட்பட்டது. பெண்களைக்கிண்டல் செய்கிறது என்றார்கள்.)

நாம் ஒரு புதிய இடத்தில் குடியேறுகிறோம். அயல் வீட்டுக்காரன் பிறநாட்டவர் மேல்துவேஷங்கொண்ட ஜெர்மன் காரனாயிருக்க வேண்டாம், படியில் வைத்து இறைச்சியை வெட்டி வரவேற்கும் துருக்கிக்காரனாக இருக்கவேண்டாம், நம் நாட்டுக்காரனாகவே இருக்கட்டும். அடுத்த நாளை நாங்கள் கொழுக்கட்டை அவித்துக்கொண்டு போய் அவனோடு கொண்டாடிவிடப்போவதில்லை.

பஸ்நிலையத்தில் காத்திருக்கும் போது நம்மளர் இன்னுமொருவர் வந்து சேர்கிறாரென்று வைப்போம். முதல்நாள் வேறெங்கெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாவிட்டு பஸ் வந்ததும் இடமிருந்தாலும் ஐந்தாறு சீட்டுக்கள் தள்ளிப்போய் ஒரு சீட்டில் தனியாய் அமர்ந்துகொள்வார்.

மறு நாளும் அதே நேரம் அவரைச்சந்திக்க நேர்கிறதா? முதலில் கொஞ்சம் ஆச்சரியமாகப்பார்ப்பார். மறவரும் எங்கேயோ கிட்டத்தான் இருக்கிறார் போலகிடக்கு. பார்வை கொஞ்சம் கொழுவலிபினான் மாதிரியிருக்கும்.

பத்து நாள் கழித்து ஒரு சமயம் தற்செயலாகவே கொஞ்சம் கிட்டவாக

வந்து நிற்கிறாரென்று வைப்போம். அல்லாவிட்டாலும் அவர் மில்லிமீட்டர் சைஸில் புன்னகைத்தது போலவழிக்கும். நீங்கள் புன்னகைப்பீர்கள். அவரும் பதிலுக்குப் புன்னகைக்கிறார். மறு நாள் ஹலோ என்கிறீர்கள். மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் மனையோன இவ்வறவு ஹலோ என்பதுடன் நின்றுபோகலாம். நட்பாகவும் பரிமளிக்கவஞ்செய்யலாம்.

நானும் வேலைக்குப் போகும் வழியில் ஒரு மறவரை மூன்று வருஷங்களாய் சந்திப்பேன். இல்லை, எதிர் கொள்வேன். மனுஷன் -உர்- என்று முகத்தை வைத்துக்கொண்டு போவார். ஒரு சிறு புன்னகை, ஒரு சிறு தலையசைப்பு இருக்கவேணும்..... ஊவா! ஆரம்பத்தில் ஒரு நாள் நானே வலிந்து புன்னகைத்தேன். மூன்று தலையசைவுகள் ஒரு மனிதனைப்பார்க்க நேர்ந்தது மாதிரி என்னைப் பார்த்துக்கொண்டு போனார். இரண்டாம் நாளும் புன்னகைத்தேன். முழிச்சிக்கொண்டு போனார். மூன்றாம் நாளும் புன்னகைத்தேன். சாதாரணமாகப் பார்த்துக்கொண்டு போனார். 'நாலாம் நாளும் விடாது புன்னகைத்தேன். - சரி, சரி- என்பதாகச் சற்றே தலையை ஆட்டியதுபோல இருந்தது (பிரமையாகவழிசுக்கலாம்). ஐந்தாம் நாளும் புன்னகைத்தேன். கவனிப்பாதவர்போல சிறு பார்த்துக்கொண்டு போனார். என்னதான் ஆனாலும் மறு நாளும் புன்னகைப்பதெனவே இருந்தேன். அவர் தூரத்தே என்னைக்கண்டதும் வெட்டிக்கொண்டு வீதியின் மறு பக்கத்துக்கு மாறின அழகை நீங்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும். (இதையிட்டு என் கதையுமொன்றுள்ளது.)

மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமான ஊறவும் நேயமும் இப்படியான ஊசலாட்டத்தில் இருப்பேத பட்டறிவாகவுள்ளது. மனிதன் சக மனிதனை புரிந்துகொள்ள நேரும்போது அவனது துன்பமும் இன்பமும் இவனதுமாகிறது. இதற்கு பிராந்தியம், ஜாதி, மதம், மொழி, நிறம், எதுவுமே தடையாவதில்லை.

நானறிந்த வகையில் யதார்த்த இலக்கியம் நம்பிக்கைகள், கருத்துக்கள், சென்டிமெண்டல் விஷயங்களைத்தவிர்த்து எல்லாமான உலோகாயத் கிரியாம்சங்களை மட்டிலும் காட்டிநிற்பது. எனது பாணியில் அது நிகழ்வுகளை இங்கொன்றும் அங்கொன்றாமாக stillshot காட்சிகளாக காட்டி வேகம் கொண்டு செல்லும். (அதன் இந் கூறுகளை ஆய இங்கேபிடமில்லை.) அதேவேகத்தில் ஆர்முடுகிவரும் வாசகன் படைப்புமுடியும்போது அதற்கு அப்பாலும் கொஞ்சம் எம்பிபார்க்க முயலும்போதே படைப்பு தன் உச்சக்கட்ட சாத்தியத்தை அடைகிறது. பாஸல்தீன இளைஞர்கள் மாஃபியா கும்பல்களைப்போல ஐரோப்பாவில் போதைப்பொருள்விற்பனை, வீடுடைத்துத்திருடல், வழிப்பறி, முடிச்சுமாறல் என்பவற்றில் ஈடுபட்டுச் சீரழிகின்றார்கள் என்று எழுதினால்..... பொழிப்புரையின் தேவையின்றியே இந்த அவலம் எதனால்? ஏன்? எப்படி நேர்ந்தது? என்ற அடுத்த கட்டசிந்தனைக்கு படைப்புக்கு அப்பால் எம்பிபார்க்கும் வாசகன் நோக்கவே வந்துவிடுவான்! சிந்தனையைத்தாண்டும் ஒரு சிறு பொறி அப்படைப்புக்குள் இருந்துவிட்டால்போதும். பற்றிக்கொண்டுவிடும். ஆனால் அதற்காக கூடவே அவனுக்கு படைப்புக்குள் பாஸல்தீனர்களின் சரித்திரத்தையும், அவர்கள் நாடிழந்த நிகழ்வுகளையும் வகுப்பெடுப்பதென்பது சாத்தியமில்லை. அது படைப்பாளியின் வேலையுமல்ல.

நானும் இவன் படைப்புகள் பலவற்றிலுந்தான் பார்த்திரேன்..... பாக்கிஸ்தானியர், துருக்கியர், பாஸல்தீனியர் என்று சதா அவர்களைக்கிண்டல் பண்ணுவதே தொழிலாய்க்கிடக்கு..... ஆம்மனதில் தான் ஒரு Fanatic Hindu என்கிறதை எழுத்தால் மறைக்கேலாமல் கிடக்கு பாத்தியனே?

இந்த வகையான விமர்சனங்களோ, அல்லது அதைவிட அதிகமான மறைவிமர்சனங்களுமோ சாத்தியம். தூக்கக்கலக்கத்தில் பேசுவதுபோல் வரும் விமர்சனங்களோ, மேம்போக்கான விமர்சனங்களோ எழுதுபவனை எரிச்சலடையச் செய்யமாட்டா. ஏனெனில் அவைகளும் யதார்த்தமேயென எதிர்கொள்ளும் பயிற்சி அவனுக்குண்டு. ஐமுனா ராஜேந்திரன் கூற்றுப்படி யதார்த்தம் என்னும் கருத்தமைவு பலவேறு ஆழங்களிலும்,

தளங்களிலும் அர்த்தங்களைத் தேடிப்பார்க்க வைக்கவல்லதே. ஆனால் - பிற கலாசாரங்களையும், விளிம்பு புறிலை மக்களின் பிரச்சனைகளையும் நிராகரித்த கலைக்கொள்கையாகவுள்ளதென்ற

எதிர்விமர்சனத்திற்குமுட்பட்டுள்ளது என்ற கூற்றானது- மேலும் அவ்வெதிர் விமர்சனங்கள் எந்தெந்த -யதார்த்தவாத இலக்கியப்படைப்புகளின்- ஆய்வுத்தளத்தில் எழுந்தவை என்று தெளியக்கூறப்படாமலுள்ளது. மேலும் அதுபற்றி அறிவதில் கவனம் கொள்வேன்.

இலக்கியத்தில் புனிதம் மனிதரை குற்றம் விலக்கிப்பார்த்தலே தவிர புனிதத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக மனிதரை குற்றவாளிகளாக்குவதல்ல என்ற மிட்சலின் வார்த்தைகளைத் தாங்கிவரும் இதழிலேயே உரைகல்- விமர்சனம் பகுதியில் ஒருவரை ஒருவர் குற்றவாளியாக்கும் முயற்சியே தூக்கலாகத்தெரிகிறது.

ஒருமுறை எனக்கு முன்னால் சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு ஜேர்மன் காரரின் காரில் ஒட்டியிருந்த வாசகம் என் தெஞ்சைத்தொடுவதாக இருந்தது. Lebt jeden Tag wie deine Letze.

என்பதே அது. அதாவது -ஒவ்வொரு வாழ்நாளையும் உனது வாழ்வின் இறுதிநாளாக எண்ணி வாழு- என்பதாகும். நிஜத்தில் நண்பனையோ, மனைவியையோ, குழந்தையையோ கடிந்துகொள்ள நேர்ந்த ஒரு நாளில் எம்மால் சமாதானமாக தூங்கவா முடிகிறது? கடைசி உரைகல் பகுதிக்கு எழுதும் நாளிலாவது எம்மால் அவ்வாறு வாழமுடிந்தாலே அன்பும், நட்பும், தோழமையும், புரிந்துணர்வு மிக்க எண்ணப்பரிமாற்றங்கள் சாத்தியம் என்றுபடுகிறது.

ஒரு தந்தை மகனுக்கு உபதேசித்தாராம்: எப்போதும் பிறரிடம் அன்பானமுறையில் இனியசொற்களையே பேசடா மடையா!

இப்படித்தானிருக்கிறது ப.வி.புரீரங்கன் எழுதிச்செல்வது. (இப்போ நானும் குற்றஞ்சாட்டுகின்றேன் என்கிறீர்களா? இல்லையென்றால் கண்டதைச்சொல்கிறேன் பொறுத்தாற்று.)

1. -வரலாற்றைப் பதிவுசெய்வதற்காகவே இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதில்லை- என்னும் மாற்றுக்கருத்துடையோரை (ஒஸ்கார் வைல்ட் உட்பட) ஆசாமிகள் என்று கனிவும் கௌரவமாகவும் விளக்கும் மாண்பென்ன? (ஆசாமிக்கு என்னதான் எதிர்ப்பால்?)
2. -தானும் அதனையே பண்ணிக்கொண்டு- இப்போது யார்வேண்டுமானாலும் தலைகரணமாக கருத்துச்சொல்லி விடுகிறார்களாம். குறிப்பாக ஒன்றரைப்பக்க விமர்சனங்கள்.
3. பின் முடிவில் பரிதலே அறிவு என்றும் கூறி வாசகர்கள் கலையற்றி, கோட்பாடுகள் பற்றி ஒற்றமையாக விவாதிப்போம்! என்றும் அழைக்கிறார்.

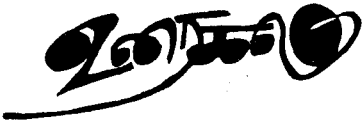
சரித்திரமே, பிரச்சாரமே இலக்கியமாக கலையாக இருப்பதை யார்தான் எதிர்க்கிறார்கள்? கலையும் இலக்கியமும் பிரச்சாரமாவும் சரித்திரமாவும் தீர்வதில்தான் உடன்பாடின்மையுண்டு.

பிறரது கருத்துச்சத்தநிரத்தை இவர் மதிக்கும் விதம் எண்குப்பிடிபடவேயில்லை. இன்னொருவர் கருத்துச்சத்தநிரத்தை மறுதலிக்கும் எந்தக்கோட்பாடும் எமக்கு வேண்டியதில்லை.

மக்கள் யார் வேண்டுமானாலும் எது பற்றியும் பேசட்டும். யாரும் அவர்களது வாய்களை துணி திணித்து அடைக்கவேண்டாம். ஏற்படையது எடுபடும் அல்லாதது அடிபடும். இது நியதி. பக்கங்களின் எண்ணிக்கை படைப்பின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதில்லை. இதுதூறு பக்கப்படைப்பாளிகளுக்குத் தோன்றாத ஒரு விஷயம், ஒரு கருத்து, ஒரு உத்தி சிலவேளைகளில் ஒன்றரைபக்கவிமர்சனங்களுக்குப் பிரத்தியட்சுமமாகலாம். இன்ன இன்ன தகுதிகள் இருப்பவர்கள்தான் பேசலாமென்று தடையோடுவது ஏற்படையதாயில்லை. இப்போதிருப்பவை போதாது இன்னும் ஆயிரமாயிரம் கருத்தியல்களும், கோட்பாடுகளும் உதயமாகி வரட்டும். அப்போதுதான் எங்களதை அல்லது நாம் சரியென்று எண்ணியிருப்பவற்றை மேலும் மேலும் புடும் போட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளவோ தூக்கி அட்டாணையில் போட்டுக்கொள்ளவோ முடியும். நாம் மேலும் மேலும் குழப்பவும் மேலும் மேலும் தெளியவும் முடியும்.

ஆமாம் தோழரே..... பாதிப்பக்கத்திலேயே எப்படி உங்களுக்கு இத்தனை முரண்கள் சாத்தியமாகி வருகிறது, அ. இரவியின் - கரிகொள் இருளை- வாசிக்க முன் புகியது தொடர்ந்தும் உங்களை ஆட்கொண்டிருந்ததா?

வ.அழகலிங்கம் மார்க்கலை முழுவதும் பயின்று விரல் நுனியில் வைத்திருப்பவர். பெரிய வித்துவான். அவர் எடுப்பும், முடிப்பும் மெத்தச்சரி. ஏனோ தொடுப்பில் மிகவிந்தாரமாகவே சஞ்சரித்து எடுத்துக்கொண்ட இராகத்திற்க்கப்பாலும் சற்றே அகலக்கால்வீசி நடக்க

நேர்ந்துவிடுவதாலும், முந்தநாளின் பெய்த மழைக்கு நேற்று முனாத்த கோரைப்பல்லென்று அவர் வேறொரு சக்தியை விமர்சிக்கையில் அபஸ்வரம் தட்டிவிடுவதாலும் கச்சேரி களைகட்டாமலே போகிறது.

விவாதமோ விமர்சனமோ நா.கண்ணன் , நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் கடிதங்கள் வழமைபோல மிகுதுவான வார்த்தைப்பிரயோகங்களுடன் அமெரிக்கையாக இருந்தன. புலம் பெயர்ந்தோரிடம் என்னவகையிலான படைப்புக்களை எதிர்பார்க்கிறோமென்று பத்தே வார்த்தைகளானாலும் கனகச்சிதமாக ஈழத்திலிருந்து எழுதியிருந்தார் டாக்டர்.எம்.கே.முருகானந்தன்.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் கதைகள் மீதான விமர்சனத்தில் வேறொரு சக்தி சற்றே வார்த்தைச் சவுக்குகளை வீசிவிட்டது வாஸ்த்தவந்தான். முடிந்துபோன அந்தச்சம்பவத்திற்காக மற்றவர்கள் அவர்மீது வார்த்தைக் கொடுக்குகளால் திருப்பித்திருப்பி கொட்டிக்கொண்டிருப்பதும் அநாகரீகம்.

நிலாவெளி கைலைநாதனின் கடிதத்தில் காணப்பட்ட கருத்துக்களிலும் அவர்விவாதத்தை வளர்த்தும் விதத்திலும் எனக்கு இவர் ஒரு இரண்டாவது நயாகரணாகவே தெரிந்தார்.

விமர்சனத்துக்கென்று ஒரு தர்மம் உள்ளது. உதாரணத்துக்கு அலர்மேலுவுக்கு துரிதகால ஐதிகளின் போது பாதவேலை சத்தமில்லை என்று சுப்படு விமர்சித்தால் இன்னொருத்தர் சுப்படுவுக்கு மேடையில் தானாக நேராக நிற்கக்கூடவராது இவர் எப்படி பாதவேலை சுத்தத்தைப்பற்றியெல்லாம் எழுதலாம்? என்று கேட்பதைப்போலவுள்ளது வேறொரு சக்தியின் பாத்திரப்படைப்புத்திறன் -பா- வைவிட அதிகம், -டா-வைவிடக்குறைவு என்று குறிப்பிடுதல்.

கட்டுரையாளர் உட்பட நாமெல்லோரும் முதலாளித்துவ அரசுகளின் நிவாரண உதவிகளை ஏன் பெறுகிறோம்? வேறு மாற்றுக்கிடையாததினால் பெறுகிறோம். தாகத்தில் தவிப்பவனுக்கு முதலில் தேவை சில மிட்டு தண்ணீர். முதலாளிவீட்டில் அள்ளப்பட்டது என்பதற்காக அதையும் பிடுங்கித் தரையில் கொட்டிவிடலாமா?

ஐரதீயம் , சுரண்டல் எல்லாவற்றையும் நாட்டில் சகித்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு புலம் பெயர்ந்து வந்தபின்னால் வீரவசனம் பேசுவது என்பது பற்றிபிரச்சனைக்கு..... ஸ்ரீதரின் கதையிலே விடைகிடைக்கிறது. ஒருவருக்கு இரண்டுங்கொண்டான் பருவத்தில் கிடைக்கும் பாலியல் அனுபவங்கள், நெருக்குவாரங்கள் பற்றி மீட்டுப்பார்க்கவும், எழுதவும், போராடவும் ஒரு மெச்சுறிட்டி- முதிர்ச்சி வந்தபின்னாலேயே முடிகிறது. முடியும். இதுபோன்றதுதான் களத்தில் சென்றுபோராடுவதும். சிலருக்கு அனுபவமும் வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பமும் கிடைத்துவிடுகிறது. சிலருக்கு மனமிகுந்தாலும் வாழ்வின் இதரகுழல்களுள் அகப்பட்டு அலைக்கழிய நேருகிறது. நிலாவெளியாரின் கருத்துப்படி போராட்டத்தின் அவசியம் பற்றிக்கூட புலம்பெயர்ந்த யாரும் வாய் திறக்கவேகூடாது. சிவநேசச்செல்வரிடம் 20ஆய் சம்பளத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளக்கூட அவரின் தொழிலாளர்கள் கல்லில் நாகுரிக்க நேர்ந்தபற்றி நானும் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். இதுபோலவே மற்றும் அவர் 2,3,4 என்று பட்டியலிட்டு எழுதும் விடயங்கள் விமர்சனம் சம்பந்தப்படாதவை.

ச.தில்லைநட்சனின் புலம் பெயர் சஞ்சிகைகள் பற்றிய குறிப்புகளைச் சிறப்பாகவே தந்தவர் ஒரு சிறந்த மொழியாளுமையுள்ள ஆணைவிட, சி.மொ. ஆளுமையுடைய பெண்ணாலேயே தன் உணர்வுகளைச் சிறப்பாகப்பதிவுசெய்யமுடியும், தலித்தாகப்பிறந்த ஒருவன்தான் அந்த உணர்வை உணரமுடியும். மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ளலாம் உணரமுடியாது என்ற இடத்தில் சற்றே பிசியு தட்டிப்போகிறார்.

அம்பை ஒரு பேட்டியில் சொல்கிறார். என்னை ஒரு பெண் எழுத்தாளர்

என்ற கோணத்தில் பார்க்கப்படுவதையே நான் விரும்புவதில்லை. அது ஏதோ inferior stamp ஒட்டற மாதிரியிருக்கு... எழுத்தாளர் என்றே பாருங்கள். இந்தவகையில் திணைப்படுத்தப் படுவது உண்மையில் வேண்டாதவொன்று. insulting. சிந்தனை உணர்வுகள் இவற்றில் எல்லாகும் சமமே. உயர்வு தாழ்வென்பதில்லை. புகலிட வாழ்வில் ஒரு சிறுகணத்திலேனும் உங்களைத் தலித்தாக உணர்ந்துகொள்ளாதவர்தான் யார்? வாடிய பயிர்கண்டே தான் வாடினார் வள்ளலார். சொல்லுங்கள் தில்லைநட்சன் ஏன் உங்களால் உணரமுடியாது? பிரேமினின் வேறு சில நல்லகதைகள் உண்டுதான். எனினும் அங்குலமாலா மிக அலுப்பூட்டும் வகையில் எழுதப்பட்டது ஒன்று.

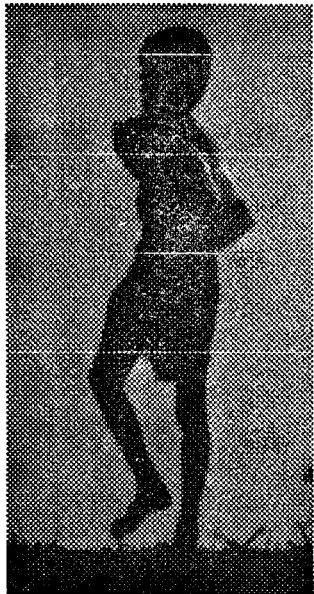
இம்முறை அம்மாவின் கதைகளில் ஏல்வே பேசப்பட்ட மூக்கனாம் கயிறுகளும் கோணல்முச்சைகளும் தவிர வேறொரு சக்தியினதும், ஸ்ரீதரின் தும், நா.கண்ணனின் தும் கதைகள் மூன்றும் கதையின் பேசுபொருள் - உத்தி- நடை- மொழி என்று ஒவ்வொரு கோணத்திலும் சிறப்புப்பார்வை பெறுகின்றன. மூடநம்பிக்கைகள், ஐரதீயம், வறுமையில் விளையும் சாராயவியாபாரம், விபச்சாரமன்ன ஒழுக்கக்கேடுகள், போராட்டம், பொலீஸ்அராஜகம், புகலிடமேகும் சிக்கல்கள் என பல்வேறு சிக்கல்களை ஒரேகதையுள் கையாண்டுவிடும் கலையும், விவேஷ பிரயத்தனங்களின்றி துன்பமான நிகழ்வுகளிடையேயும் வரிகளோடு இயல்பாகவே பின்னியிழையும் நகைச்சுவையும் வேறொரு சக்திக்கு சிறப்பாகக்கூடிவருகின்றன. சபாஷ்! கதையின் முன் கடவுளையும் ஆஹர்ப்படுத்த முயன்ற உத்தி புதியதுதான். படைப்பின் தரத்தைப்பொறுத்தளவில் கடவுளின் விஜயம் அனாவசியம். அதனால் அங்கே பெரியதாகக்கம் எதுவும் ஆகிவிடவில்லை. அவருக்கே ஒரு கணம் அந்த எண்ணம் வந்துபோயிருக்கும்.

பாலியல் நெருக்குவாரங்கள் எவ்வெத்திசையிலிருந்தெல்லாம் வந்து தாக்கக்கூடியது என்பதை மிக வெளிப்படையாகவே சொல்லிச்செல்கிறார் ஸ்ரீதர். கதையின் நடையையும் உத்தியும் பார்த்து என்னை இதுவும் வேறொரு சக்தி கதைதானோவென மீண்டும் பார்க்க வைத்தது சிறப்பு.

நா.கண்ணனையும் ஜேர்மன் நெஞ்சுகள் நிறையவே பாதித்துவிட்டிருக்கிறது. பெளலா அண்டனை அவரே சொன்னது: தனது அத்தனை வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் அவருடைய கலசங்கள் போல் கிண்டென்று சாயாதிருக்கும் சிறப்பு மார்புகள்தான் காரணம். யாராவது நம் பெண்ணியவாதிகள் எதையாவது தூக்கிக்கொண்டு வரமுதல் விஷயத்தை மாற்றுவோம். தனியாக இருக்கும் பெண்ணொருத்தியிடம் ஒரு ஐயாவை மனதில்வைத்துக்கொண்டே ஒருத்தர் விஜயஞ்செய்கிறார். அவளுக்கும் அது புரிந்துபோகிறதுதான். ஆனால் கடைசிவரை எல்லையற்றிட தேவாளால் முடிவதில்லை. பெண்மை ஒன்றுக்கட்சரக்கல்லை. எந்த சேசத்தில் ஐனித்தவளானாலென்ன பெண்மையின் வைராக்கியம் வெல்கிறது. விடைபெறுகையில் அவளது அன்பான ஆலிங்கத்தின் வெம்மையையே தாங்க இயலாத தவிப்புடன் நம்மால் திரும்புகிறார். கதை வார்த்தைகளுக்கப்பாலும் கூறிநிற்கும் விடயங்கள் அதிகம். இக்கதை நிச்சயம் நிறையவே பேசப்பட்டதான் போகிறது.

திரு. திருமதி ரசின் தலித்தமக்களின் வாழ்க்கையில்-மொழியில் ஈடுபாடுகொண்டு அவர்களைப்பற்றிய நூலைத்தர முன்வந்தல்ல அம்மக்களிடையேசென்று படியாதபெண்ணாயிருந்தும் இத்தனை புரிந்துடன் பேசக்கூடிய வீரம்மாவைக்கண்டு பிடித்ததும் அதிசயமான நிகழ்வுகள். நூலின் அறிமுகம் படித்தே நெஞ்சில் உண்டானவலி தாங்கமுடியவில்லை.

சில சர்ரியலிஸ் பாணியிலான கதைகளில் ஒரு வசனத்திற்கும், இன்னொரு வசனத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாதது போன்றிருக்கும். ஆனால் தனித்தனியே ஒவ்வொரு வசனமும் தன்னளவில் அர்த்தமுள்ளதாகவேயிருக்கும். ஒரு நிகழ்வின் தளத்திற்கும், அடுத்த நிகழ்வுக்கும் ஏதும் சம்பந்தமில்லாதது போலிருக்கும். ஆனால் ஒவ்வொரு நிகழ்விற்கும் புகாராகவேனும் ஒரு சட்டகமிருக்கும். சேனனின் One self கதையில் வரும் பலவசனங்கள் அவர் எழுதியுள்ள படிக்கு அர்த்தம் பிடிபடுவனவாகவில்லை. பலவாக்கியங்களைத் தெல்லுமாறிப்பொருத்தி வைத்துப்பிடித்தபோதும் சாறு ஏதும் சிந்தவில்லை. மும்முறை பலமுனைத்தாக்குதல்கள் புரிந்தும்

கதையுள் புகமுடியவில்லை. தேவை: ஒரு வியாக்கியானம். அ.செ. முருகானந்தம் அவர்களுக்கு வெறும் வசர்த்தைவழி அனுதாபங்களைவிடுத்து அம்மா ஒரு உதவி நிதிக்கோரிக்கையை அறிவித்து சேகரித்து வழங்கலாம்.

- பொ. கருணாகரமூர்த்தி,
பேர்லின், ஜேர்மனி

கோழைகள் வீட்டுக்குள் முடங்கவேண்டும்!

.....உங்கள் அம்மா 5வது இதழ் பார்க்கக்கிடைத்தது. நீளமான நாட்களுக்குப்பிறகு ஒரு நம்பிக்கை துளிர்விட்டாலும் சிறுகதைக்குள் ஒளிந்துகொள்ளும் போக்கு திருப்தியளிக்கவில்லை. இலக்கியம் என்பது பேராட்டம். கோழைகள் வீட்டுக்குள் முடங்கவேண்டும்.

one self, வசித்தல் என்று இரண்டு கதைகள். என்னம்மா பிளாத்தல்? எவருக்குப் புரியப்போகிறது. விடிகாலையில் எழுந்து சிரசாசனம் செய்தபடி வாசித்துப்பார்த்தும் முடியவில்லை. இவ்வாறான கதைகளில் எதுவிதபிரயோசனமும்இல்லை. தேவையில்லாத பக்கங்கள். உரைகல் பரவாயில்லை.

- மணிரஞ்சன்.
பிரான்ஸ்.

அம்மா துன்பத்திற்குள்ளாக்க வேண்டுமா?

....தரமான சிறுகதை, விமர்சனங்களை தாங்கி வந்துகொண்டிருக்கும் அம்மா இதழ் -5 ல் வெளியான "வசித்தல்" "One Self" ஆகிய பகுதிகள் பற்றி சில வார்த்தைகள்.

இருபது வருடங்களாக சிறுகதை கவிதை வாசிக்கும் பழக்கம் எனக்குண்டு. இந்த இரண்டு வசனக்கோர்ப்புகளைப்போல் யாங்கெனும் பூமிதனில் படித்ததில்லை. "எழுதத்தெரிந்தவர் எழுதக்கடவர்". தொகுத்தவர் எழுதியவர்களை "மாட்டி"விட எண்ணினாரோ தெரியவில்லை என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

என்னமாதிரி கம்மியானவர்களுக்கு விளங்காமல் இலக்கியம் படைப்பவர்களை யாஸ்த்தியாமை முற்போக்குவாதிகளென்று எண்ணத்தோன்றுவதால் அந்தவரிசையில் வர இப்படி எழுதினால்...ஐயகோ! பயற்றும்பணியாரம் உருண்டை என்பதால் அதை பூமி என்று சொல்லிவிடுவார்களேபோல் தெரிகிறது. இந்த இரண்டு வசனக்கோர்ப்புகளை உரசிப்பார்த்தாலும் விளங்காது. ஆகையினால் நான் உரச வரவில்லை. இப்படியானவற்றையெல்லாம் போட்டு அம்மா துன்பத்திற்குள்ளாக்க வேண்டுமா?

- சு. கருணாநந்தி
பந்தன், பிரான்ஸ்

வெறும் எடுத்துக்காட்டுக்கள்முலம் எதையும் சாதித்துவிட முடியாது.

"உலகம் ஒருகணம் குலுங்கிக் கொட்டியது" - அழகலிங்கம் ஐயா அவர்கள் தன்போராட்ட சக்தி அனைத்தையும் ஒன்றுதிரட்டி புரட்சிகரக்கருத்துக்களைக் கண்டுபிடித்து வழங்கியிருக்கிறார்.

நாங்கள் இனி ஆசைப்படலாம்! எம் கனவுகளெல்லாம் நிஜங்களாக்க நாம் ஆசைப்படலாம். கடல்தாண்டி படையெடுத்த வந்த ராஜராஜசோழனின் பரந்த தமிழ் ராஜ்யத்தை மீண்டும் நிறுவவும் ஆசைப்படலாம். ஏனெனில் ஐயா கூறுகிறார் "இன்றைக்கு உலகிலுள்ள பிரச்சினை ஆசைப்படுவதல்ல. ஆசைப்படாத தொரியாமல் இருப்பதுதான்"

அண்மைக்கால உலகளாவிய சில

நிகழ்வுகளை விளக்க ஒருதத்துவம் தேவையாக இருந்தது. உதாரணத்திற்கு கிளின்டன் மொனிகாவின்ஸ்கியை மற்றும் அழகலிங்கம் கட்டி அணைக்க ஆசைப்பட்டதை விளக்க தேவையாக இருந்த தத்துவ வெற்றிடத்தை இட்டுநிரப்ப வரலாறு ஐயா அழகலிங்கத்தை தேர்ந்தெடுத்துள்ளது.

சொத்தின்மீதான ஆசை இல்லாமல் தமிழின்களைகள் பிஞ்சிலே நஞ்சை ஊற்றி வளர்க்கப்படுகிறார்கள் என வருந்தும் ஐயா எடுத்துக்காட்டிய மார்க்ஸின் வசனம் ஒன்று "எல்லா இரக்க குணங்களும் எல்லாச் செயற்பாடுகளும் பொருளாசைக்கு கீழ் அடங்கியபோதும்" என்றற கூறுகிறது. எவ்வளவு பிரக்ஞாபூர்வமாக கட்டுரை வரைந்திருக்கிறார் ஐயா! எவ்வளவு பொறுப்புணர்ச்சி!

சோம்பேறியாதலின் சுதந்திரத்தைப்பற்றி மார்க்சோ அவர் மருமகனோ எழுதினால் என்ன எழுதாவிட்டால் என்ன? ஐயா போன்ற தமிழ் பண்டித மார்க்ஸிஸ்டுகள் நித்திரையிலும் கனவிலும் மட்டும் உழைக்கிறார்கள். அளவில்லாமல் உபரிக்கொழுப்புக்கள் சேமித்து ஊருலா டிசுக்கிறார்கள். தமது மனைவி அல்லது மனைவிகள் மீதும் பிள்ளைகள் மீதும் பிள்ளைகளமீதும் வரம்பற்ற அதிகாரத்தை பிரயோகித்து அடுத்தவன் விமர்சிக்காமல் பாத்துக்கொள்வதில் இடையூறு பரட்சி செய்கிறார்கள்.

அழகலிங்கம் ஐயா தன் மூளையை "நீர்ந்தரமாக" மதத்துக்கு விற்றுவிட்டவர். அவரது படிப்பு சிந்தனை அனைத்தும் இந்துசமயம் தான். அவரது எடுத்துக்காட்டுக்கள் அனைத்தும் சமயத்தையும் சமயக்கருத்துக்களையும் சுற்றிச் சுற்றியே வகு கிறது. குஷ்யப் புரட்சிப்பற்றி எழுதப்பட்ட புத்தகங்களை படிக்கவேண்டுமானால் ஒருவனின் ஆயுட்காலம் முழுவதும் கூடபோதாது என்பது தெரிந்த ஐயா பகவத்கீதையில் இருந்து ஆழ்வார் திவ்வியப்பிரபந்தம் திருமந்திரம்வரை அனைத்த ஆன்மீகப்பத்தகங்களையும் படித்துக் கரைத்துக்கொடுக்க எப்படி நேரம் கண்டுபிடித்தார்?

போனாற்போகிறதென்று இவர் மார்க்ஸ் எழுதியதாக எடுத்துக்காட்டுவதும் மார்க்ஸ் துறவறம் பற்றி எழுதியதாகவே இருக்கிறது. "இவைகள் எல்லாம் தற்செயலானவைகள் அல்ல" அவருடைய சிந்தனை ஒட்டத்தின் ஆசைகளின் வெளிப்பாடுகள்.

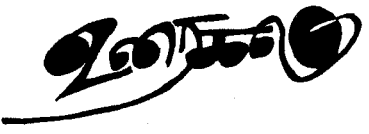
மார்க்ஸியம் பேசினால் தான் அறிஞன் என்று கருதப்படக்கூடும் என்று ஒருஒரு ஐமிச்சத்தில்தான் அவர் நான் மார்க்ஸிஸ்ட் என்று கூறி மார்க்ஸிய இலக்கியத்தில் இருந்து எடுத்துக்காட்டுக்கள் தரவிரும்புகின்றார் அன்றி வேறு எவ்வித காரணங்களும் பின்னணியில் இல்லை.

வெறும் எடுத்துக்காட்டுக்கள்முலம் எதையும் சாதித்துவிட முடியாது. அதுமட்டுமன்றி அவற்றை சரியான படி புரிந்துகொள்ளாமல் தீர்வுபடுத்தித்துவது சகித்துக்கொள்ளமுடியாது. "குறைந்த பட்சம் யோன் நீட்சையாவது வாசித்திருக்கவேண்டாமா?" என்று புலமைகாட்டும் ஐயா குறைந்தபட்சம் டேவிட் வால்சையாவது படித்திருக்கலாம். அவர் எத்தனையோ இடத்தில் மார்க்ஸை மேற்கோள் காட்டும்பொழுது "அங்கதமாக" "தையாண்டியாக" மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

டேவிட் வால்சுக்குத்தெரியும் அங்கத மொழி விளங்காது ஐயா மாதிரியான அறிவாளிகள் அவற்றிற்கு, நேரடி, தீவிர அர்த்தத்தை தகுவார்கள் என்று.

மேலும் சுரண்டுகின்ற ஒடுக்குகின்ற வர்க்கம் அதை தத்துவவார்த்த ரீதியில் கலை இலக்கிய பாடவிதானங்களோடு சாதிக்கின்ற என்று நவீன சுரண்டலை இளம் காட்டுகிறார் ஐயா.

ஐயாவின் அடுத்த இன்னொரு முக்கிய கண்டுபிடிப்பு சமுதாயத்தில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்ட மக்கள் பற்றியது. துறவிகள் கூட சமுதாயத்தோட பிணைக்கப்பட்டவர்கள் என்று கூறும் ஐயா தனிமனிதப்படுதல் தன்னடைய மூளைப்பிணைப்பை ஒருவன் மற்றவர்களோடு துண்டிக்கும் பொழுதுதான் அதாவது பயித்தியம் பிடிக்கும்போதுதான் என்று கூறுகிறார். உலகின் எல்லா பயித்தியங்களும் சமுதாயத்திலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டவர்கள்.

பயித்தியங்கள் பற்றியெல்லாம் எழுதுவது வீண். ஏனெனில் அவை சமுதாயத்திற்கு ஒருபோதும் உதவப்போவதில்லை. ஐயாவின் கருத்துப் படி சமுதாயமானது தெளிவான மூளைகளால் பிணைக்கப்பட்டது.

இன்னமொரு கேலிக்கூத்தான விடயம் என்னவென்றால் ரொக்ஸிஸ்டுக்களால் ஏற்கனவே தோலூரிக்கப்பட்டு ஓடுகாலியாகிப்போன ஐயா இன்றும் தன்னை ஒரு ரொக்ஸிஸ்ட் என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். தேசிய குறுங்குழுமாதங்களுக்கு அடிபணிந்து போதல் ரொக்கியப்போதனையல்ல. ஆனால் ஐயா அக்காலத்தில் அவ்வாறு தான் பரிந்துகொண்டு நடந்துள்ளார்.

'தமிழ்தேசியத்தை கட்டி எழுப்புவதன்மூலம் ஒரு உலகளாவிய நிரந்தர்புரட்சிக்கு வழிசமைக்கலாம் என்று மிக ஆணித்தரமாக ஐயா ஒருகாலத்தில் நம்பி வந்தவர். அதற்காக ரெலோ இயக்கத்தை செழுமைப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்து தமிழ்மக்களின் போராட்டத்துக்கு தலைமைதாங்க வைக்கவேண்டும்' என்ற வேலைத்திட்ட அடிப்படையில் முயற்சியாக இயங்கியவர்.

1988ம் ஆண்டு ஸ்ரீசபாரட்சம் ஜேம்ஸி வந்தபோது இவர் தன்னுடைய வீட்டில் அன்புடன் தங்கவைத்தவர். இவருக்கும் ஸ்ரீசபாரட்சத்துக்கும் இடையிலான உறவு வெளிச்சமான ஒன்று. அழகலிங்கம் ஐயா வீட்டில்வைத்து நேரத்தில் உமாகாந்தனும், மகாதேவாவும் எடுத்த பேட்டிகள் எண்ணம், தமிழ்முரசு ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. அப்பேட்டியை ரெலோ ஒரு கைநூலாகவும் வெளியிட்டது.

இத்தனைக்கும் அக்காலத்தில் ரெலோவுக்கு எவ்வித இடதுசாரிச்சிந்தனைப்போக்குகள் இருந்திருக்கவில்லை. அச்சிந்தனையை ஊட்டிநினைத்ததல்ல ஐயா நினைத்த செழுமைப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்தல். அன்றும் இன்றும் புகழேதான் ஐயாவின் இயக்கியல் நிரந்தர்புரட்சி. இதே ரெலோ தாக்கப்பட்டபின் ஐயா தனக்கும் அதற்கும் தொடர்பில்லை என்று கூறிக்கொண்டார். அதேநேரம் ஜேம்ஸியில் நடைபெற்ற ஸ்ரீசபாரட்சத்தின் இரங்கற்கூட்டத்தில் முக்கிய பேச்சாளராக கலந்துகொண்டு "செல்வம் வாழ்க" என்று முழங்கிவிட்டும் சென்றவர்.

இலங்கைத்தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கு — உலகதொழிலாளர் வர்க்கத்துக்கு தொடர்ந்து துரோகம் செய்ததுதான் ஐயாவின் வரலாறு. ஐயாவின் வரலாற்றில் ஏதாவது புனிதப்பக்கங்கள் இருக்குமானால் எங்களுக்குச் சொல்லட்டும். அண்மைக்காலங்களில் இலக்கியச்சந்திப்புகள், சஞ்சிகைகளில் ஐயாவின் தீவிரசமூக அக்கறையுடைய விமர்சனங்களே ஐயாவின் இந்தப்பக்கங்களையெல்லாம் புரட்டச்செய்கிறது.

ஒருகாலத்தில் ஐயாவுக்குப்பின்னால் ஒரு கணிசமான இளைஞர்கூட்டம் இருந்தது. இன்றைக்கு அக்கூட்டம் எங்கே என்று ஐயாவால் பதில் சொல்லமுடியுமா? வழி அடைத்துப்போய் சிதிலமாக சிதறிப்போன அவ்விழைஞர்களில் சிலர் ஐயாவின் சிந்தனை மரணப்பேணிக்கொண்டு ஹெகோவாவின் சாட்சிகளாக சமயத்தொண்டு செய்கிறார்கள். சிலர் போதவைத்துவந்து அடிமையாகி தெருத்தெருவாயத்திற்கிறார்கள். இதற்கு தான் காரணமில்லை என்று ஐயா ஒருபோதும் பொய்சொல்லமுடியாது. இதற்கு தான் காரணமில்லை என்று ஐயா ஒருபோதும் பொய்சொல்லமுடியாது. ஏனெனில் தாமாக சிந்திக்கக்கூடியதாக இருந்த விரலிட்டு எண்ணக்கூடிய சிலர் மட்டும் தப்பிப்பிழைத்து இன்று ஐயா தங்களுக்குச் செய்த துரோகத்தை யாருக்கும் ஒளித்துமறைக்காது விளங்கப்படுத்த தயாராக, உண்மையின் சாட்சிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் மார்க்ஸியம் என்று ஐயா பண்டிதப்பித்தலாட்டம் காட்டமுடியாது.

எத்தனையோ இளைஞர்களின் அழிவுக்குகாரணமான பெருமக்களில் ஒருவரான ஐயாவும் (தீதும் நன்றும் பிறிதற வாரா என்று அது சம்பந்தமாக தற்காப்புக்கொள்கைகளும் ஐயாவிடம் உண்டு) எல்லாம் மறந்திருக்கும் உலகம் என்ற மறு அவதாரம் எடுக்க முயற்சிக்கிறார். எங்கும் எப்போதும் அது அவருக்கு மட்டும்ல்ல

அவர்போன்றவர்களுக்கு சாத்தியமாக இருக்கப்போவதில்லை. உலகம் இவ்விஷயத்தில் தெளிவாகவே இருக்கிறது. சினிமாத்தனம்மாத்துக்கள் எடுபடுகிற அளவுக்கு தொழிலாளர்கள் நிறுத்தில் எப்போதும் இளிச்சவாயர்களாக இருப்பதில்லை.

"சமுதாயமாவது என்னவென்றால் அத்தியாவசியமான அடிப்படைச்சட்டத்துவக் காரணங்களால் மனிதர்கள் தமது இருப்பையேண மற்றைய மனிதர்களோடு இணைந்தும் பிணைந்தும் இருப்பதாகும்" ஐயாவுக்கு இன்று இருப்பு படுமுக்கியம்.

மேலும் "துறவிகளும் மனித விரோதிகளும் கூட சமுதாயத்தோடு பிணைக்கப்பட்டு இருப்பவர்கள்தான்." என்று அவர்களின் இருப்பை அங்கீகரிக்கும் ஐயாவின் இருப்பையும் போனார்போகிறதென்று அங்கீகரித்து ஐயா மாதிரியானவர்களின் "இருப்புக்காக" ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு இடத்தை சுட்டிக்காட்டுவது அத்தியாவசியம். அது வரலாற்றின் குப்பைத்தொட்டி.

- சேனன்

தனிப்பட்ட உரையாடல்களை சந்திக்கு இடுக்காதீர்!

1. இதுவரை வந்த அம்மாவில் இம்முறை இன்னும் அமகு கூடி இருந்தது. போகப்போக அம்மா இன்னும் புதுத்தளத்தில் விரியும் என்ற நம்பிக்கை வருகிறது. சோர்வடைய இதில் ஒன்றும் இல்லை.
2. மூன்று விசயங்கள் அம்மாவின் தரத்தை உச்சியில் ஏற்றியிருக்கிறது. வேபாசக்தி, தலித் வாழ்க்கை, ஸ்ரீதர். இன்னும் இரண்டையும் சொல்லலாம். இரண்டும் மறுபிரசாரம். கொட்டு, மற்றையது கௌரியாலின் கதை.
3. வேபா சக்திக்குச் சொல்ல ஒன்றிருக்கிறது. இவ்வளவுநாளும் இவ்வளவு வளங்களையும் எங்கு மறைத்துவைத்தார். புதுமைப்பித்தன் கடவுளும் கந்தசாயம்பிள்ளையும், காஞ்சனை என்று இரண்டு கதைகள் எழுதியிருந்தார். இரண்டும் சேர்த்த தலைப்பு வேபா சக்தியினுடையது. இரண்டு கதைகள் வாசித்த சுவையும் தான். கடவுளும் காஞ்சனாவும் மிக முக்கியமானதொருகதை. இதையும் ஸ்ரீ வேபா சக்திக்குச் சொல்ல ஒன்றிருக்கிறது. அனுதாபத்திற்குரிய ஒரு விடயத்தை அனுதாபவழிநின்று பார்க்கவேண்டிய விடயத்தை மிகச்சலமாக அங்கதச்சுவையில் தந்துவிட்டார்கள். காஞ்சனா, காஞ்சனாவின் மம்மி எவ்வளவு அனுதாபத்திற்குரிய பாத்திரங்கள். உண்மையில் இவர்களைவிட்டு உங்களுக்கு அனுதாபம் வரவில்லையா வேபாசக்தி?
4. ஸ்ரீதர் சொன்னகதையும் குறிப்பிடும்படியானது. கதையும், நடையும், கதையின் நளினமும், கதையை எமக்கு வைத்த வடிவமும் குறிப்பிடும்படியானது. ஸ்ரீதர் இன்னும் இன்னும் கதையை வடிக்கட்டும். சிறப்புக்களைப் பார்ப்போம்.
5. நா. கண்ணன் எழுதிய .நெஞ்சு நிறைய நல்ல கதைகளில் ஒன்று. குறைசொல்ல ஒன்றும் தெரியவில்லை.
6. சேனனின் கதை விளங்க எனக்கு இன்னும் கொஞ்ச நான் செல்லும்.
7. இளைய அப்துல்லாஹ் இன்னும் நன்றாக எழுதியிருக்கலாம்.
8. நட்சத்திரன் செவ்விரந்தியனுக்கு. போலிகள் கிண்டலடிக்கப்பட்டவேண்டியவர்கள் என்பதற்குமூலம் அவர்கள் கண்டிக்கப்பட்டவேண்டியவர்கள். போலிகளைத்தாக்குகிற தடியால் விசுவாசிகள் தாக்குப்பட்டகூடாது. "எனக்கு ஒருவரைப்பற்றியும் கவலையில்லை நான் நான்தான்" என்பவர்களுக்கு என்னிளக்கம் பரிவது சற்றுச்சிரமம். ந.செ. உங்களுக்கு ஒரு விநயமான வேண்டுகோள். தனிப்பட்ட உரையாடல்களை சந்திக்கு இடுக்காதீர்கள். முன்னரும் சரிநிங் 141

இல் கடிதமொன்று எழுதியிருந்தீர்கள். "தனிப்பட்ட உரையாடல்களின்போது சந்திரகாசன் எனக்குச்சொன்னவை இவை" என்று சந்திரகாசனை சாட்சிக்கு இழுத்து சிவசேகரத்தை தாக்கியிருந்தீர்கள். இதன்பிறகு சந்திரகாசன் தனிப்பட்ட உரையாடலை உங்களுடன் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார் என்று நம்புகிறேன். நட்புரீதியில் தனிப்பட்ட உரையாடல்களை மேற்கொண்டபோது விவாதத்திற்காக அதனைப் பத்திரிகைக்கு கொண்டுவருவது அழகல்ல. நல்ல கவிதைகள் எழுதத்தொடர்ந்த ந.செ.விற்கு இதனைப்பிரியமுடியும். அதுபோக, உங்களுக்கு டயறி எழுதுகிற பழக்கம் இருந்திருந்தால், ஒருவருடன் கதைப்பதை ஒழுங்காக விளங்கி, ஒழுங்காகப் பதியத் தெரிந்திருந்தால், பழைய டயறியை ஒருக்கால் பாருங்கள். நான் என்ன சொன்னேன் என்று. யேசுராசா மார்க்சிய எதிரி. அதில் எனக்கு இரண்டாம் கருத்துக்கிடையாது. அது அவரது சுதந்திரம். "விலங்குப்பண்ணையை" நல்லநாவல் என்று சொன்னதற்காக அவரை நான் மார்க்சிய எதிரி என்று சொன்னதில்லை. ரஷ்யப்பூட்சியை கிண்டலடித்து ஜோர்ஜ் ஓடுவல் விலங்குப்பண்ணையை எழுதியபோது அதனை ரசித்துப்பாராட்டி அதனை மகத்தானநாவல் என்று சொல்லித்திரிந்த யேசுராசாவால், தமிழீழ விடுதலைப் போரட்டத்தைக்கொச்சைப்படுத்தி கிண்டலடித்து, யேசுராசா நம்புகிற அழகியல் அம்சத்தில் உச்சம்பெற்ற நாவல் ஒன்று வந்திருந்தால் யேசுராசாவால் அதனை தூக்கிவைத்து கொண்டாடமுடியுமா? இதுதான் என்கேள்வியாக இருந்தது. உங்களிடமும் இதனையே நான் கூறியிருந்தேன். ந.செ. உண்மையில் இது உங்களுக்குப்பிரியவில்லையா?

ந.செ. இன்னொரு விடயம். மார்க்சியம் ஒரு தத்துவம். விலங்குப்பண்ணையை மோசமான நாவல் என்பாரெல்லாம் மார்க்சியவாதியாகிவிடவும் முடியாது. விலங்குப்பண்ணையை நல்ல நாவல் என்று சொல்பவர்கள் எல்லோரும் மார்க்சிய விரோதியாகிவிடமுடியாது. மிடல் காஸ்ரோ உட்பட.

- அ. கிரவ்.
லண்டன்

24வது இலக்கியச் சந்திப்பு

ஃபிரான்பெர்ட் ஜெர்மனி

மே 30-31

நடைபெறும் இடம்

Festsaal
(über dem KOZ)
J.W.Goethe-Universität,
Jügelstr.1Bockenheimerwarte
60325 Frankfurt/M

...கதைகளின் தரம், உலகளாவிய களம் ஆகியவை பற்றிப் பேசப்படுகிறது. சர்வதேசத்தன்மை என்பது பௌதீகமான விசயம் அல்ல. மொழி, இனம், கலாச்சாரம், நாடு, தேசியம் ஆகிய எல்லைகளைத் தாண்டி மானுடப்பொதுமை கொண்ட எழுத்தே சர்வதேசத்தன்மைகொண்ட எழுத்து. அது எந்த மொழியிலும் இருக்கலாம்; எந்த மொழி பேசுபவர்களைப்பற்றியும் இருக்கலாம். மாறாக அமெரிக்காவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் இருக்கும் தமிழனைப் பாத்திரமாக வைத்துக் கதை எழுதிவிட்டால் அது சர்வதேசக்கதை ஆகிவிடாது..

அ. பாரதி (காலச்சுவடு)

அன்புடன் உங்களுக்கு

இது வரை ஆறு இதழ்கள், உங்களின் ஆர்வம் கருதி, சக சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளுடனான நட்பு வேண்டி, நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்கி, அம்மாவில் உங்கள் பங்களிப்பு வேண்டி என உங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் பலரிடம் இதழ் கித்தது என்று கூட பதில் வராதது துக்கத்ததை வருவிக்கிறது. சிலவேளை அம்மா உங்களுக்கு தொந்தரவாகிப்போகிறாளோ என்றும் எண்ணத்தோன்றுவதால் இனிவரும்காலங்களில் வலிந்து உங்களைத்தொந்தர்வு செய்வதை அம்மாதவிர்த்துக்கொள்வாள்.

ஒரு சில நண்பர்கள் சந்தா விபரம் இல்லாதது பற்றியும் குறைப்புகிறார்கள். ஆனால், விலரவாரியாக சந்தாவிபரங்களைப்போட்டும் பலன்ஏதும் கிட்டாத ஐரோப்பிய இதழ்களின் தயார் அறிவோம். சந்தா விபரம் போடாமலே அம்மாவுக்கு பணம் அனுப்பி வைத்த நண்பர்களையும் இந்த இடத்தில் நினைவு கொள்ளமுடிகிறது.

ஒரு இதழ் போட்டோகொப்பி, அட்டைச்செலவு மட்டும் கிட்டத்தட்ட பதினைந்து பிராங்குகள் வரையில் முடிகிறது. இதை விட தபாற்செலவு வேறு. அம்மாவுடன் தொடர்புள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இந்த விபரங்கள் தெரிவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. எல்லோருமே இத்துறை சார்ந்தவர்கள். ஆனால் நினைப்பதை, விருப்பியதை உடன் செய்து முடிப்பதற்கு சோம்பேறித்தனம் காலை இழுக்கும். அவ்வளவுதான்.

தனிப்பட்ட ஒருசிலரின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக இதழ்கள் வெளிவரக்கூடாது. அது காலத்தின் தேவையாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதே அம்மாவின் விருப்பமும்.

நன்றி

- அரா

கலைஞரும் பிரபஞ்ச அலைவுறலும்

பொ. கருணாகரமூர்த்தியின் இரண்டு நூல்கள் 1996ம் ஆண்டுமத்தியில் வெளியாகி தற்போதுதான் மேற்கில் பார்க்கக்கிடைக்கிறது. கிழக்கு நோக்கிச் சிலமேகங்கள் : பதின்மூன்று சிறுகதைகள். ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம் : இரண்டு குறுநாவல்களும் ஒரு சிறுகதையும். ஆக 14 சிறுகதைகள் 2 குறுநாவல்கள்.

கருணாகரமூர்த்தியின் படைப்புகளில் உடனடியாகவே காணக்கூடியதாக மூன்று அம்சங்கள் உள்ளன. 1. புலம் பெயர்வாழ்வின் பிரச்சினைகள். 2. சொந்த நாட்டு நினைவு சுரல்கள் 3. வாழ்வும் மனிதர்களும் குறித்த அவரது தத்துவ விசாரம்.

ஸநேகா பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கும் இந்நூலில் தமிழகத்தைச்சேர்ந்த மூன்று இலக்கியம் சார்ந்தவர்கள் தமது அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கருணாகரமூர்த்தி தனது எழுத்தநேர்ந்த குழல்பற்றி ஒரு கட்டுரையிலும், தனது கலாச்சாரப்பார்வை மற்றும் அறவியல் குறித்த நம்பிக்கைகளை பிறிதொரு கட்டுரையிலும் சொல்லியிருக்கிறார்.

நிதிசால சுகமா?, ஆவூரஞ்சிகள், கடைசி பஸ், காலத்தில் காதல் செய்து, ஒரு தனித்த வனத்தில் போன்ற கதைகள் சொந்த நாட்டு நினைவு சுரல்களாகியிருக்க 'அது வேறு சமூகம்' தமிழ்நாட்டு அனுபவம் பற்றியதாக இருக்கிறது. பிற அனைத்துமே புலம்பெயர்வாழ்வின் பிரச்சினைகள் சார்ந்தவை. ஒரு அகதிஉருவாகும் நேரம் நூல் முழுக்கவும் புலம்பெயர் அனுபவம் குறித்தவை.

கருணாகரமூர்த்தியின் படைப்பு மாந்தர்கள் எனக்குள் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் நெகிழ்ச்சியையும், மிக அதிகமான தருணங்களில் கோபத்தையும் உருவாக்குகிறார்கள். அவரது தத்துவ விவாதமையங்களும் கருத்தாக்கங்களும் எனக்குமிக அதிக விமர்சனத்திற்குரியவையாக இருந்தன.

கருணாகரமூர்த்தியின் படைப்புக்கள், அவரது கதைமாந்தர்கள் என இதைச்சொல்வது பொருத்தம்தானா என்கிற கேள்வியும் எழுந்தது. மொழியின் செயற்படுத்தளமும் கதைமாந்தர்களின் செயல்நட்சியும் கருணாகரமூர்த்தியை தாண்டிச்சென்றுவிடுகிறவை. இவ்வகையில் விமர்சனம் கருணாகரமூர்த்தி என்கின்ற ஆசிரியன் மீதா? அவரது படைப்பில் இடம்பெறும் சுயாதீன மனிதர்கள்மீதா?

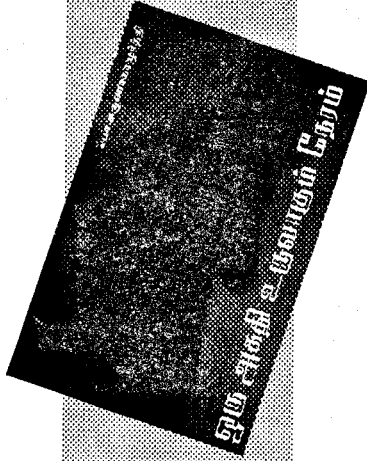
இப்பிரச்சினையை நான் இப்படித்தீர்த்துக்கொண்டேன்.

கருணாகரமூர்த்திக்கும் அவரது படைப்புமாந்தர்க்கும் இடையிலான உறவு பரஸ்பரமானது. கொடுத்து எடுப்பது அல்லது எடுத்துத் திரும்பக்கொடுப்பது. தத்துவப்பாஷையில் இயங்கியல்தியானது. மனிதன் மொழியை உருவாக்குவது போன்றதே, மொழியும் மனிதனை உருவாக்குவதான செயல். மனிதர்களை அறிகிற செயல் ஒருவகையில் என்னை அறிகிற செயல், என்னை மாற்றிக்கொள்கிற செயல்.

நாம் எந்த அளவுக்கு மனிதர்கள் பற்றி, பிரபஞ்சம் பற்றி அறிகிறோமே அதேபோன்றதுதான் நம்மைப்பற்றியும் பிரபஞ்சத்தில் நம் இடம்பற்றி அறிவதும் அமைகிறது. நான் பிரபஞ்சம் மனிதர்கள் என்கிறபோது, மனிதவாழ்வின் அடிப்படைக்கேள்விகளான சாவு, மறுபிறப்பு, கர்மா, கடைத்தேற்றம், ஞானமுறைவழி என அர்த்தம் கொள்கிறேன். இதற்கு உயிர்க்கூற்றியல் (Genetics) அணுபௌதீகம் (Atomic physics) இசை பற்றிய கோட்பாடு என நிறையப் படிக்கவேண்டி இருக்கிறது. பிரிட்ஜாப், காப்ரா, ஜன்ஸ்டீன் என்பவர்களையும் தாண்டி ஹான்ஸ் ஈஸ்லர் மார்க்ஸ், விஞ்ஞானத்தின் தத்துவம், கோட்பாடு நடைமுறை எனச்சிந்திக்கவேண்டி இருக்கிறது.

இன்னும் மனிதர்கள் என்கிறபோது, நம்மிலும் இன மத நிற கலாச்சாரீதியல் பிறமனிதர்களாயிருக்கிறவர்களின் மதம் சடங்குகள் உறவு மணங்கள், சைகுகள், வாழ்க்கை

நாம் எந்த அளவுக்கு
மனிதர்கள் பற்றி
பிரபஞ்சம் பற்றி
அறிகிறோமோ
விமர்சன பூர்வமாக சுயாதீன
கேட்டுக்கொள்கிறோமோ
அதேபோன்றதுதான்
நம்மைப்பற்றியும்
பிரபஞ்சத்தில்
நமது இடம் பற்றிய
அறிவும் அமைகிறது.

முறைகள் போன்றவற்றை மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் புரிந்துகொள்ளமுயலவேண்டியிருக்கிறது. தாயைக்கொலைசெய்த சிறுவன், பொறுக்கி, சூதாடி, விபச்சாரி என்கிற மனிதர்களையும் அனுதாபத்துடன் பொறுப்புணர்வுடன் புரிந்துகொள்ளவேண்டியதேவை இருக்கிறது.

பிற அறிவுத்துறைகள், மனிதனை ஐடமாகக் கூறுபோட்டுக்கொண்டிருக்க, இலக்கியம் மனிதனுக்குள்ளிருக்கும் அவனது மனுஷத்தன்மையை தோண்டிப்பார்க்கமுயல்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

இவ்வகையில், நாம் எந்தளவு மனிதன் பிரபஞ்சம் விஞ்ஞானம் ஒழுக்கம் மரபு அரசியல் இசை என்று அதிகதிகமாக சிந்திக்கவும் புரிந்துகொள்ளவும் முயல்கிறோமோ அந்த அளவு படைப்பும் தன்னை விரிவுபடுத்திக்கொண்டும் ஆழ்ந்தும் போகிறது.

இவ்வகையில், தனது கலாச்சாரம் என்று கருணாகரமூர்த்தியும், அவரது கதைமாந்தர்களும் கருதுவதற்கு அப்பாலுள்ள மாந்தர்களின் கலாச்சாரம் நம்பிக்கை, போன்றவற்றை புரிந்துகொள்ளாத 'விலகிய நிலை' இவரது பல்வேறு கதைகளில் உள்ளது. அராபியர்கள், சக்கியர்கள், ஆப்கானிஸ்தான்காரர்கள், இஸ்லாமியர்கள் என இவர்கள் பற்றிய விலக்கம் முழுக்கதைகளின் கட்டுக்கோப்பிலும் நிலவுகிறது.

இதைப்பற்றி விமர்சனத்தை, ஆசிரியன், இயங்கும் நடைமுறைக்கதைமாந்தர், வாசகன் அனைவரும் பெறவேண்டும் எனக்கருதுகிறேன்.

ஏற்கனவே எனக்குள் நிலவிய நம்பிக்கைகளைக்குலைத்து மனிதர்கள் பால் இன்னும்புரிந்துணர்வைக்கோரும் கதையாக ஒரு அகதி உருவாகும் நேரத்தைச்சொல்லலாம். ஏஜென்டுகள் பற்றிய எனது நம்பிக்கையை வேறுவகையில் விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கக்கோரியது அக்கதை.

என்னைப்பாதித்த இன்னொருகதை கலைஞன். கலைஞர்கள் உலகம் முழுக்க ஒன்றுதான். கலைஞன் துறவி போன்றவன். ஞானவான். ஜெயகாந்தனின் 'ஒரு வீடு ஒரு உலகம் ஒரு மனிதன்' ஹென்றி இம்மாதிரி கலைஞன்ஆனதால் தான் இன்றும் சதா நம்மைத்துன்புறுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். இக்கதை ஒரு அழகான கதை. இக்கதையின் போக்கில் வரலாற்றுரீதியான சொற்கள் இடம்பெறுவது மிகப்பெரிய இடறலாகவும், கதையின் பொதுத்தொனிக்கு இடையூறாகவும் ஆகிறது.

'பங்கஸ் எனப்படும் இச்சோம்பேறிக் கூட்டம்' என்றொரு சொல்வருகிறது. Punks எனப்படுபவர் கலக்கலாச்சாரக்காரர்கள். ஹப்பி பீட்டல்ஸ் ஜிப்ஸிகள் ஹெமெட்டல் மியூஸிக், யுத்த எதிர்ப்பு, வியட்னாமிய ஆதரவு, இயற்கை தேடிய மனிதன் என எத்தனையோ பொருள்பொதிந்த கலகப்போக்கு, தத்தவநோக்குக்கொண்டது அவ்வாற்தை. இன்குலாப் சொல்கிற பாரம்பரிய யாழ்ப்பாணத்து மணம், அல்லது இந்தியச்சூழலில் பாரம்பரிய வைதீக மணம் இங்கு செயல்படுவதாலேயே சோம்பேறிக் கூட்டம் என்ற தொடர்கள் கதைக்குள் வரநேர்கிறது.

சில கதைகள் நீண்ட உபதேசம் செய்யும் தொனியைக்கொண்டிருக்கின்றன. கிழக்குநோக்கி சில மேகங்கள் அதுவேறு சமூகம். ஒரு கின்ட்ர் காட்ன் குழந்தையின் ஆத்மவிசாரங்கள், வாழ்வு வசப்படும்போன்ற கதைகள் அத்தகையவை. கர்மா பற்றி நிறையக்கவலைப்படுகின்ற கதைமாந்தர்கள் நிறைய இக்கதைகளில் வருகிறார்கள். நிறைய உணர்ச்சிவசப்பட்டு தத்துவம் பேசுகிறார்கள். ஆத்திரப்படுகிறார்கள்.

பெண்களின் பாலியல் தொடர்பாக நிறையக்கதைகள் வருகின்றன. ஆவுரஞ்சிகள், கடைசி பஸ், ஸ்பொன்சர் தாத்தாக்களும், ஏற்பாட்டு மாமாக்களும், பார்வதங்களும் பாதாளங்களும், ஒரு தனித்த வனத்தில் வாழ்வு வசப்படும், பேதையல்ல பெண் போன்றவை அக்கதைகள். ஆண்கள் கயவர்களாகவும், ஏமாற்றுக்காரர்களாகவும் போல்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பெண்களின் பாலியல் விழிப்பை, தேர்வைக்கண்டு நடுங்குபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இக்கதைகளில் நிறையச் சமூகக்கோபம் இருக்கிறது. ஆனால் இக்கதைகளில் ஒரு தனித்த வனத்தில் எனும் கதைமட்டும் படைப்பமைதியையும், சமநிலையையும் கொண்டிருக்கிறது.

ஆண் கயவர்களுக்கெதிரான பல்வேறு பெண்ணிலைவாதக் கதைக்காரர்களின் பிறகதைகளுடன் சேர்த்துச்சொல்லத்தக்கவையே மற்ற கதைகள். கல்வியூட்டல் எனும் காரியத்தை இக்கதைகள் செய்யும்.

ஒரு அகதி உருவாகும் நேரம், கலைஞன் போன்ற கதைகளோடு என்னைப்பாதித்த இன்னும் சில கதைகள் நிதிசால் சுகமா? தரையில் ஒரு நட்சத்திரம், மாற்றம், காலத்தில் காதல் செய்து போன்றன. இதில் வருகிற மனிதர்கள் சிலவேளை திடீரென்று நமக்குள்

பிற அறிவுத்துறைகள், மனிதனை ஐடமாகக் கூறுபோட்டுக்கொண்டிருக்க, இலக்கியம் மனிதனுக்குள்ளிருக்கும் அவனது மனுஷத்தன்மையை தோண்டிப்பார்க்கமுயல்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.

ஜோன் - ஃபிரான்ஸ்வா லியோத்தார்

அரசியல், அழகியல், சமுதாயம், பண்பாடு என விரிந்தது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே பகுத்தறிவின் தொடர்பில் முகிழ்க்கக்கூடிய கூட்டு ஒருங்கிணைந்த நிலையை நிராகரித்து அவை மொத்தத்துவம் என்றார்.

அறிவு அதன் தொடர்ந்த, வெளிப்படுத்துகின்ற விளக்கங்களினால் மேலும் மேலும் ஜயங்களையும் அதனால் தெளிவின்மையையும் தருகின்ற நிலையில் மனிதன் எதையுமே தொடர்ந்து நம்பமுடியாத நிலைக்குத்தள்ளப்படுகின்றான். எனவே தொடர்ச்சியான தலைகீழாக்கல் செயல்பாடு மட்டுமே கருத்தரீதியாகச் சாத்தியமாகின்றது. பின் நவீனத்துவம் இன்றைய உலகுக்குச்சொல்லவிரும்புவது இதனையே. லியோத்தாரிடம் இது நடைமுறையிலும் இருந்தது. எந்த ஓர் அறிவுப்புலத்தையும் கட்டுடைப்புச் செய்யாது அதனை அணுகுவதில்லை என்ற நடைமுறை அவரிடம் இறுதிவரை இருந்தது.

இன்று பரப்பாக அணைத்துப்போலும் பேசப்படும் பின் நவீனத்துவத்தின் முக்கியர்களில் ஒருவராயும், அமெரிக்க பல்கலை வட்டங்களில் கிளர்ச்சியுடன் வரவேற்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டவராயும், தெரிதாவை ஒட்டியும் ஹாபர் மாஸின் விமர்சனக்கோட்பாட்டுக்கான பிரதான மறுப்பாளராயும், ஹாபர் மாஸின் பின் நவீனத்துவத்திற்கெதிரான விமர்சனங்களிற்கு பதில்தகுபவராயும் இருந்தார். இத்தனைக்கும் காரணமாய் இவருடைய அவ்வப்போதைய சிறுகட்டுரைகள் உரைகள் தவிர ஓரே ஒரு நூல் மட்டுமே குறிப்பாக பின்நவீனத்துவம் பற்றி எழுதியுள்ளார். 1979 ல் எழுதப்பட்ட La Conditio Post moderne என்னும் நூலே அது. இந்நூலுக்கு முன்னுரை எழுதியவர் இன்றைய பிரபல மார்க்ஸிய விமர்சகரும், பின் நவீனத்துவம் குறித்து "The Political Unconscious" என்ற நூலை எழுதியவருமான ஃபிரெடரிக் ஜேம்சன். இன்றைக்குப் பின்நவீனத்துவம் தொடர்பாய் எழுதும் எவரும் லியோத்தாரின் நூலைப்படிப்பது தவிர்க்கமுடியாதது என்ற நிலைக்கு இது கொண்டு வந்தது. கிறிஸ்தவமரபு, அறிவொளி மரபு, ஐரோப்பிய 19ம் நூற்றாண்டின் தத்துவ கதையாடல்கள் அனைத்தினதும் தத்துவ வரலாற்றுக் கதையாடல்கள் அனைத்தினதும் சரிவு எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதே அந்த நூலின் விளக்குநோக்காகும். பின்நவீனத்துவம் தொடர்பான இவருடைய மற்றைய மைல்கல் முயற்சி 1986ம் ஆண்டு கட்டிடக்கலைச்சிறப்பம்சம் வாய்ந்த 'பொம்பிதோ' நூல்நிலையத்தில் ஏற்பாடுசெய்த «Les Immatériaux» (முக்கியியில் லாதவைகள்) என்ற தொடர்பியல், இலத்திரனியல் யுகத்துக்கான

கலைவடிவங்களை வெளிக்கொணர்ந்த கண்காட்சிதான். இது தவிர்க்கமுடியாதபடி பின் நவீனத்துவ வரலாற்றோடு இணைந்துவிட்ட முன்னோடி நிகழ்வாகும்.

இவருடைய பிறநூல் வரிசையில் : 1973 ல் எழுதப்பட்ட "Derive à Portir de Marx et Freud, 1974 ல் எழுதப்பட்ட Economie libidinale, 1989 ல் La Guerre des Algériens, 1996ல் மால்ரோ என்ற பிரெஞ்சு பிரமுகரின் உடல் 'பாந்தியோன்' என்ற அறிஞர்களுக்கான கல்லை காட்சிக் கூடத்திற்கு மாற்றப்பட்டபோது எழுதப்பட்ட "Signe Malraux" (சாதாரண மக்களிடையேயும், அறிஞர்களிடையேயும் புகழ்பெற்ற இந்நூல், பிரான்ஸில் அதிகம் விற்பனையான நூல்களில் ஒன்றாகும்) இவர் இறப்பதற்கு முன் கடைசியாக வெளிவந்த (இன்னும் பிரெஞ்சு நூலகங்களை வந்தடையவில்லை) "Chambre Soudre : l'anti esthetique de Malraux' (1996), அவருடைய பால்யகால குருவானவராகும் ஆசையின் எச்சொச்சமாகவோ - தத்துவத்தேடலாகவோ அமையப்போகும் மறைவின் பின் வெளிவரவிருக்கும் La Confesion d'Augustin என்பனவும் அடங்கும் இவற்றில் L'Economie libidinale பின் நவீனத்துவச் சிந்தனையுடன் தொடர்புடையது. இதிலே பலவினங்களின் பலத்துக்காகவும், பகுத்தறிவுக்கு முந்திய நிலையின் புகழ்நிலைக்காகவும், முழுமையின்மையின் தேவைக்காகவும் குரல்கொடுத்திருக்கிறார்.

பலரும் நூற்களின் வழியாக அறிந்துகொள்ளக்கூடிய அவரது கருத்துக்களைவிடவும் அவரின் முக்கியமான செயல் வெளிப்பாடுகளை சொல்லி முடிப்பது சாலப்பொருந்துமென நினைக்கிறேன்.

1968 ஃபிரெஞ்சு எழுச்சியின் பின் Vincennes என்ற இடத்தில் தொடங்கப்பட்ட சுயாதீன பல்கலைக்கழகத்தின் துவக்கக்காரரில் இவரும் ஒருவர். மிக விரைவிலேயே அரசினால் தகர்க்கப்பட்டுவிட்டது. தற்போது அதன் தொடர்ச்சியே Saint-Denis என்ற இடத்தில் உள்ள பல்கலை வளாகம். மற்றபடி 1981ல் தெரிதா, சக்ஸ் (cixous) ஆகியோருடன் சேர்ந்து தொடங்கிய சர்வதேச தத்துவக்கல்லூரி. இது ஓர் பரந்த, திறந்த விவாதத்திற்கான அரங்கமாக இன்றும் இருந்துவருவது. இதனால் அவரது நூல்களைப்போலவே உலகளவில் இதுவும் பேசப்படுகிறது. அடுத்தது 'பொம்பிதோ' அரங்கில் நிகழ்ந்த கண்காட்சியாகும்.

அஞ்சலி!

- வீன்சன் -

ஜோன் - ஃபிரான்ஸ்வா லியோத்தார் அவர்களின் மறைவு 21 ஏப்ரல் 1998இல் நிகழ்ந்துள்ளது. தவிர்க்கமுடியாதபடி அவருடைய அறிவுப்பின் புலத்துடன் இணைந்துவிட்ட 1968 ஃபிரெஞ்சு அறிவு ஜீவிகளின் எழுச்சி, அதன் முப்பதாவது ஆண்டு நிறைவில் இன்று. இதுவே தமிழில் இன்றுதான் குடுபிடித்திருக்கும் கட்டுடைப்பிற்கும் பின்நவீனத்துவத்துக்கும் ஓர் காரணமாயிருந்தது. மத்தியதரக் குடும்பத்துப் பிறவியான இவர், எல்லாரையும்போலவே முதலில் ஓர் குருவாகவும், ஓர் ஓவியனாகவும், வரலாற்றுப்பாணாளகவுமே வரவிரும்பியவர். குருவாக வருவதற்கு கற்புநெறிக்கான உள்ளூந்துதலும், ஓவியத்துக்கான தனித்திறமையும் வரலாற்றுக் காறனாவதற்கான நினைவுத்திறனும் தனக்கில்லையென்பதால் இப்படியெல்லாம் ஆகமுடியவில்லையென்று பின்னால் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஃபிரெஞ்சு உயர் அறிவு ஜீவிளுக்கான பள்ளியின் நுழைவுத்தேர்வில் இரு முறை தோல்வியுற்றவர். எனவே சேர்ப்போன் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார். அக்காலகட்டத்திய அறிவுஜீவிகளைப் போலவே இவருக்கும் தத்துவத்தில் கூடுதல் அக்கறை வந்தது.

1952இல் அல்ஜீரியாவில் ஆசிரியப்பணியும், லூ.போர், காஸ்ரோரியாட்ஸ் ஆகியோருடைய தலைமையிலான அரசியலியக்கத்தில் சேர்ந்து அரசியல் பணியும், தொடர்ந்த பத்தாண்டுகளில் உலகப்போருக்குப்பின்னான உலகின் செழுமை வளர்ச்சியின் குழலில், சோவியத் சோசலிசத்துக்கும் மேற்கத்திய முதலாளித்துவத்துக்கும் எதிர்நிலையில் வரக்கூடிய வகையில் மார்க்ஸியத்தைக் கைக்கொள்ளமுடியுமா என்பதுபற்றிய தேடல் தொடர்பான அரசியல் நடவடிக்கைகளில், எழுத்துக்களில் அடுத்த பத்தாண்டுகள் ஈடுபட்டார்.

தொல்யூஷ், காத்தரி, தெரிதா, ஃபூக்கோ போலவே லியோத்தாரும் மார்க்ஸ், ஃபிராடூ, நீடேஷ ஆகியோரின் எழுத்துக்களின் சிந்தனைகளின் மரபில் தனது எழுத்திற்கான உசாவலின் தளங்களை மிகப்பரந்தளவில் சுவிகரித்துக்கொண்டார். இது தொடர்ந்து

“அடுத்துவருபவன் ஆணா, அலியா, கிழவனா, வாலிபனா, அழகனா, குருபியா, முரடனா, சாதுவானவனா என்றெல்லாம் கவலைப்படாது அவனிடத்து தன்னைத்தானே ஒப்புவித்துக்கொள்கிறாளே அந்தச்சிறுமியிடத்து யாரும் ஒரு தெய்வீக உணர்வைச்சந்திக்காமல் இருக்கமுடியாது. சமுதாயம் அவ்வப்போது கற்பிக்கும் போலி ஏற்றத்தாழ்வு உணர்ச்சிகளுக்கு இரையாகாமல் இருப்பவன் ஒருவனே இதைப்புரிந்துகொள்ளமுடியும். எதுஎப்படி இருப்பினும் ‘தேவடியாள்’ என்பதை ஒருவசைச்சொல்லாக பயன்படுத்த நூாயமே இல்லை. வேண்டுமென்றால் தி. ஜானகிராமனது ‘கோவில் விளக்கு’ என்ற சிறுகதையையோ அல்லது ஈஜின் ஒனிலின் அன்னா கிறிஸ்டி நாடகத்தையாவது படித்துப்பாருங்கள்..... பரத்தை மாதவியின் நல்லியல்புகள் தானே மணிமேகலையிடத்துக்குடிகொண்டன”

மேற்கூறியவாறு பரத்தையைரைப்பற்றிச்சொன்னவர் ஜி. நாகராஜன். 1997 ம் ஆண்டுக் கடைசியில் காலச்சுவட்டுப்பதிப்பகம் வெளியிட்ட ஜி. நாகராஜன் படைப்புக்கள் என்ற பெரும்புத்தகத்திலுள்ள அவரது இரு குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள், வாழ்க்கைக்குறிப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் படிக்கப்படிக்க நவீன தமிழிலக்கியத்தின் மிகப்பெரிய சாகசக்காரராக என்மனமெங்கும் வியாபிப்பவர்.

கீர்த்தியும், வல்லமையும், வசீகரமும்மிக்க பெருங்கலைஞன் கப்ரியல் கார்ஸியா மர்கியூசின் ஆளுமையோடு நாகராஜனின் ஆளுமையும் பெருமளவு ஒற்றுமைப்பட்டதாகத்தோன்றுகிறது.

~ ஜி. நாகராஜன்

பூர்வாசிரமம்

உனக்கு வெளியே ஒரு வீடு. ஒரு வீடு என்றால் ஒரு வீடு மட்டுமல்ல. பல வீடுகளின் மத்தியில் ஒரு வீடு. ஆனால் ஒதுக்குப்பற்றமான வீடு. வீட்டை அடுத்து ஒரு நீண்ட பள்ளம் அதை அடுத்து ரெயில்வே தண்டவாளம். பள்ளத்தில் பசும்பூல் வளர்ந்திருந்தது. மழை பெய்தால் பள்ளம் நிறைந்துவிடும் பசும்பூல் மறைந்துவிடும். மழை நின்றவுடன் பள்ளம் சகதியாகும் பிறகு புல் முளைக்கும். பசும்பூல் பார்க்கப் பார்க்கப் அழகாக இருக்கும். வீட்டைப்பற்றிப் சொன்னேன். வீட்டுக்கும் வெளிக்கேட்டுக்கும் இடையே இருபது இருக்கும். வீட்டைச்சுற்றி முங்கில் தப்பைகளாலான வேலி. வெளிக்கேட்டும் முங்கல்லினாது. வீட்டுக்கும் கேட்டுக்கும் இடையே சிறு தோட்டம். தோட்டத்தில் கனகாம்பரமும் சில அரளிச் செடிகளும் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. வீடு சுற்றுப் பெரிய வீடு. எல்லாப் புது வீடுகளையும் போல் கவர்ச்சியான அமைப்பு உள்ளே அமைந்து, இட நெருக்கடியை கண்ட பிறகுதான் ஏமாற்றம் ஏற்படும். இந்த வீட்டிலும் இட நெருக்கடிதான் ஆனால் மாற்றம் இல்லை. தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தேன். ஒரு கட்டில் கிடந்தது. அதில் அமர்ந்து கொண்டேன். கூட வந்தவன் மட்டும் உள்ளே சென்றான். நாற்பத்தைந்து வயது நிரம்பிய ஒரு ஸ்திரீயோடு திரும்பி வந்தான். நாற்பத்தைந்து என்பது எனக்கு அப்போது தோன்றியது அல்ல பிறகு தெரிந்தது. செக்கச் சிவந்த மேனி. அழகான உடை. தலை நிறைய பூ. ஆண்மை உணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்பும் மாப்பகம். முகத்தில் மட்டும் வியர்வை விழுந்தோடியது. முன் வந்து “வணக்கம்” என்று கை கூப்பினாள். திகிலடைந்தேன். இருந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு, அரைகுறையாக உட்கார்ந்தபடியே கை கூப்பி வணக்கம் சொன்னேன். கட்டிலை முந்தானை கொண்டு தட்டிவிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டாள். என்னையறியாமல் நான் சற்று நகர்ந்து உட்கார்ந்தேன். அவளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டிருப்பாள். கூட வந்தவன் என்னை அறிமுகப்படுத்திவைத்தான் எனது பெயரைக்கூடச் சொல்லாமல். எனக்குக் கூட வந்தவன் மீது கோபம். பதினைந்து பதினாறு என்றல்லவா சொல்லியிருந்தான். கூட வந்தவனை அரைகுறை கோபத்தோடு நோக்கினேன். அவன் கண்ணைச்சிமிட்டினான். சிமிட்டலைப் புரிந்துகொண்டு வீட்டிலுள்ள நோக்கினேன். சிறுமி வந்தாள். மானிறம். சிறு உருவம். குனிந்தபார்வை. அடக்கவொடுக்கமான, ஆனால் அழகு பொங்கும் மாப்பகம். வாயில் மேலாக்கும் வாயில் ஜாக்கெட்டு. முக்கிலே பேசரி. காதைத் தொட்ட கறுப்புக் கண்மை இலேசாகக் கணைத்திருப்பேன். கூட வந்தவனைப் பார்த்தேன். கூட வந்தவன் அம்மாவைப் பார்த்தான். நூாயை எடுக்கப் பைக்குள் கையைப் போட்டேன்.

இருவருமே விபச்சாரிகளின் வாழ்ப்புலங்கள் பற்றி உன்னதபடைப்புகளைத் தந்தவர்கள்.

1981ம் ஆண்டு தன்னுடைய 52வது வயதில் நாகராஜன் மரித்தார். இன்னும் வாழ்ந்திருந்தால் தமிழ்சமுதாயில் ஒரு காஸியா மார்க்சியுசே உருவாகியிருக்கக்கூடும். புதுமையடித்தன், கு. ப. ரா. அசோகமித்திரன், மென்னி, ஜாஷ்கிராமன், சுந்தரராமசாரி என திரும்ப திரும்ப புலம்புகின்ற பலர் நாகராஜன் என்கிற உன்னத கலைஞனை கைவிட்டது அவரது படைப்புகளைப்படிக்காததனால் மட்டும்தான் என்பதுதான் தெரியவில்லை.

பரத்தையர்கள், ஒருவன் ஒருத்தி உறவின் சாத்தியமின்மை, 'களள்' பாலுறவுகள் பற்றி மட்டுமே எழுதியவராக அவரைப்பற்றிக்கணிக்க முடியாது. ஒரு பிராமண குடும்பத்தில் வக்கீலான தந்தைக்கு பிறந்த ஜி.நா. வினால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அல்லது தலித்துக்களின் அறிவு மற்றும் பொருள் வறையைப்பற்றி எவ்விதம் இவ்வாறு மிக உன்னிப்பாக எழுதமுடிந்தது என்பதை இப்போது கூட என்னால் ஜீரணிக்கமுடியாமல் உள்ளது. மிக மதிநுட்பம் வாய்ந்த அவரது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சில பாத்திரங்களையும் என்னால் மறக்கமுடியவில்லை.

தமிழின் நவீன இலக்கியங்கள் படிக்க விரும்புவவர்கள் ஜி. நாகராஜனின் படைப்புகள் கட்டாயம் படித்தபார்க்கவேண்டும். அவருடைய அனைத்துக்கதைகளும் எனக்குப்பிடிக்கிறது. ஒன்றைத் தெரிவது சிரமமானது. 'பூவாசிரமம்' தெரிவுக்கு 'அம்மா' வின் பக்கத்துட்டுப்பாரும், சுதந்திரத்துக்கார சமூகம் ஒதுக்குகிற பரத்தையரை மறுதலையாக இப்படைப்பு நேசிக்க வைப்பதும் காரணங்களாக அமைகின்றன.

- நட்சத்திரன் செவ்விர்த்தியன்.

"அது கிட்டியே பிராகு கொடுத்திருங்க" என்றான் அம்மா. "அப்ப நான் வரட்டுமா" என்றான் கூட வந்தவன்.

"சரி" என்றேன்.

"சேஞ்சு" என்றான்.

அரை ரூபாயை நீட்டினேன்.

சிரித்துப்பார்த்தான். கூடுதலாகக் கால ரூபாய் கொடுத்தேன்.

சலாம்போட்டுவிட்டு ஓடினான்.

சிறிய அறை. அறைக்கதவின் சாவித் துவாரத்தில் துணி

அடைக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளே ஒரு மேஜை. மேஜை அருகே நாற்காலி மேஜையில் புத்தகங்களும் நோட்டுப் புத்தகங்களும் கிடந்தன. மேஜையருகே கடடில் கிடந்தது. கடடிலின் மேல் ஓரளவு அழுக்கடைந்த மெத்தை. மெத்தையில் நான் அமர்ந்தேன்.

கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு அவள் என் அருகே வந்து அமர்ந்தாள்.

அணைத்து முத்தமிட்டேன். உதட்டைத் துடைத்துக் கொண்டு என் மடி மீது

ஒரு கையையும், மற்றொரு கையை என் தோள்மீதும் போட்டாள். மீண்டும்

கடடியணைத்துக் கழுத்திலே முத்தமிட்டேன். பெருமூச்சு

விட்டுக்கொண்டே என்னருகே நெருங்கி உட்கார்ந்தாள். என் காலை அவள்

காலமீது போட்டேன். போட்ட காலை கையால் இழுத்து அவளது தொடை

மீது அழுத்திக்கொண்டாள். "ரொம்பப் பழக்கப்பட்டவர் போலிருக்கு" என்றான்.

"இல்லையே" என்றேன்.

"உன் பெயரைக் கேக்கலே, சாதியைக் கேக்கலே, வயதைக் கேக்கலே..."

என்றிழுத்தாள்.

"கேக்கணாம்தானிருந்தேன்"

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம்"

என்று கூறிக்கொண்டே என் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்..

அரை மணி நேரம் கழிந்து அறையை விட்டு வெளியே வந்து கடடிலில்

அமர்ந்துகொண்டேன். கடடிலின் ஒரு முனையில் உட்கார்ந்திருந்த அம்மா

சற்று எழுந்திருப்பதாகப் பாவனை செய்துவிட்டு, "என்ன அவசரம் இருந்து

பேசட்டுப் போங்களேன்" என்றாள்.

"அடுத்தவாடடிவாரப்போ. யாரையும்

கூட்டியர வேண்டாம் தாராளமாக

உள்ளே வந்து பஞ்சவர்ணத்தம்மா

என்று விசாரியுங்க" என்றாள்.

"சரி"என்னும் பாவனையில்

தலையசைத்தேன். தங்கமும்

உடையச் சரிப்படுத்தியவாரே,

அம்மாவின் அருகில் வந்து நின்றாள்.

"இந்த வருசம் பரிசைக்குப் போகுது"

என்றாள் அம்மா. "சொல்லிச்சு"

என்றேன்.

"நான் மரகதம் எலிமெண்டரி பள்ளியில் வேலை பாக்கிறேன்" என்று கூறிக்கொண்டே

மேலாக்கைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டாள். அவளது உருண்டு திரண்ட மாட்பகத்தில்

என் கண் விழுந்தது. ஆசை இலேசாகத் துளிர்ந்தது.

"இந்த வீடு நாங்க கூட்டுறதுதான்" என்று பக்கத்து வீட்டைக் காட்டினாள். வீடு

அரைகுறையாய் நின்றுகொண்டிருந்தது.

"செல்வென்ன ஆச்சு" என்றேன்.

"இதுவரை ஏழாயிரத்துக்கு மேலே ஆயிரடுச்சு. இன்னும் முணு நாவு

வேண்டியிருக்கும் போலிருக்கு."

"நான் போய் படிக்கட்டுமா அம்மா" என்று தங்கம் என்னைப்பார்த்தவாரே சொன்னாள்.

"அடுக்களேலே விளக்கப் போட்டுக்க"

என்றாள் அம்மா.

தங்கம் என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றாள். நான் எழுந்திருக்க

முயன்றேன்.

"அவசரமா?" என்றே கேட்டுக்கொண்டே, கைகளைக் கடடிலின் பின்நுனியில்

விறைப்பாக அழுத்தினாள் அவள். அவளது விம்பிப் புடைத்த மாட்பகத்தில் என் கண்கள்

மீண்டும் விழுந்தன. ஆசை பலப்பட்டது.

"என்ன அடுக்களேலே படிக்கச்

சொன்னிங்க?" என்றேன்.

"யாரும் கண்டு பேச வந்தாலும்..." என்றாள்.

"இந்த நேரத்திலா?" என்று கூறிக்கொண்டே, சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தேன்.

"சும்மா உங்க பிரியம்போல உட்காருங்க" என்றாள், என் சங்குத்தைப் புரிந்துகொண்டு.

சிரித்து நேரம் கழித்து, "வேணா உளளுக்குப் போயிடலாமா?" என்றாள்.

மீண்டும் அதே அறை. அழகழகாகப் பேசினாள். பழைய கதை. நடக்கும் கதை.

வருங்காலக் கதை. ரசித்துக் கேட்டேன். சிரித்து நேரத்தில் இருவரும் மீண்டும்

வெளிக்கடடிலில் வந்து அமர்ந்தோம். தங்கம் ஒரு கையில் புத்தகமும், மறு

கையில் காபி டம்ளருடனும் வந்தாள். காபியை அருந்திவிட்டு இருவரிடமும் விடை

பெற்றுக் கொண்டேன். காபி பாடாவதியாக இருந்தது.

ஒரு வருடம் கழிந்திக்கும். மீண்டும் அங்கு தனித்துச்சென்றேன். அரைகுறையாக நின்ற

வீடு முற்றுப் பெற்றுப் விளங்கியது. விசாரிக்கப் பயந்து நேராகத் தெருவோடே

நடந்தேன். திரும்பி வந்து பழைய வீட்டினால் நோக்கினேன். கடடிலைக் காணோம்.

செடிகள் சருகாகக்கிடந்தன உள்ளே விளக்கு எரிந்தது. விளக்கு வெளிச்சத்தில்

இரண்டு குழந்தைகள் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்தன. உள்ளே மற்றொரு

குழந்தை வீறிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தது. எங்கேயோ போய்விட்டார்கள் போலிருக்கு

என்று நினைத்துக்கொண்டே, வீட்டைக் கடந்து நடந்தேன். புது வீடு வாசலுக்கு

உள்ளிருந்து அப்போதுதான் வந்த ஒரு அம்மா, "பாரைப் பாககறிங்க?" என்றாள்.

குரல் பழக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தது. தயங்கி நின்று உற்று நோக்கினேன். நின்று

கொண்டிருந்தது பஞ்சவர்ணத்தம்மா. "வாங்க, வாங்க" என்று வரவேற்றாள்.

படிபேர்ந்தேன். புத்தம் புது வீடு. கூடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அறையில் மெர்க்குரி

வை.

ஓரத்தில் ஒரு அலங்காரக் கட்டில் சிறியது. இரண்டு பிரம்பு நாற்காலிகள். சுவரில் நாலைந்து படங்கள். ஒரு வட்ட மேஜை. வட்ட மேஜையின் மீது அழகான துணி விரிபு. துணிவிரிப்பின் மீது காகிதப் பூ கொண்ட ஒரு "வேஸ்" அருகில் ஒரு ஊதாவத்தி "ஸ்டான்ட்" அவள் ஒரு நாற்காலியிலும் நான் ஒரு நாற்காலியிலுமாக உட்கார்ந்து கொண்டோம். "வந்து நாளாச்சே?" என்றாள். "ஒரு தரம்தானே வந்திருக்கேன்! எப்படி ரூபகம் வச்சிருக்கீங்க?" என்றேன். "நான் யாரையும் மறப்பதில்லை" என்றாள். பதில் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. "தங்கம் எங்கே?" "நீங்களும் நல்லாத்தான் ரூபகம் வச்சிட்டிருக்கீங்க! போன தைலே தான் கலியாணம் ஆச்சு என்றாள்" "கலியாணமாயிருச்சா?" என்றேன்.

"என்ன அப்படிக்கேக்கறங்க? நல்ல இடமாப் பாத்துக் கொடுக்க எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டேன் தெரியுமா? மாப்பிள்ளை நல்ல சம்பளத்திலே இருக்காரு! முன்னூறு நாலூறு சம்பாதிக்கிறார். கண்ணியமான குடும்பம். ரொம்பப் பிரியமான இருக்காரு" என்று கூறினாள்.

ரொம்ப சந்தோசம் என்றேன்.

"முன்னமாதிரி நான் ஒண்ணும் வச்சிக்கிறதில்லை. அவா காதிலே எதுவும் விழுந்திட்டா எவ்வளவு சங்கடப்படுவாரு! என்னைக் கூட அவங்ககூடவே வந்திருக்கச் சொல்லாரு எனக்குத்தான் யார் கிட்டேயும் இருக்கப் பிரியமில்லை" என்றாள்

"இன்னும் பாக்கறங்களை?"

"பின்னே? இன்னும் பத்து வருசத்துக்குப் பாக்கலாமே!"

சிறிது நேரம் அவளை முறைத்துப்பார்த்தேன். முன்பு போலவே இருந்தாள். எழுந்து விடைபெற்றுக் கொள்ள மனமில்லை.

"வீட்டைப் பிரமாதமாக கட்டிடங்களை!" என்றேன்.

"பத்து பதினஞ்சு என்று இருபது வரை இழுத்திருச்சு. தங்கம் கலியாணத்திற்கு வேறே பத்துக்கு மேலே செலவளிச்சேன்" என்றாள். "நீங்களும் அறுபது ரூபாய் சம்பளத்திலே எவ்வளவோ செப்திடங்க" என்றேன். அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

"நீங்க மட்டுந்தானா இருக்கீங்க?" என்றேன்

"இல்லை". அக்கா மகன் ஒருத்தனைக் கூட்டியாந்திருக்கேன். தனியா இருக்கறதுன்னா சங்கடமா இருக்குல்லே? பள்ளிக்கூடத்திலே வாசிச்சிட்டிருக்கான்" என்றாள்

"எங்கே காணோம்?"

"ஏதோ சினிமாப் பாக்கப் போயிருக்கான்" என்று கூறிக்கொண்டே சுவரிலிருந்து ஒரு போட்டோவை எடுத்துக் காட்டினாள். மையனின் போட்டோ. போட்டோவைப் பார்த்துவிட்டு மேஜையில் வைத்தேன். அதை எடுத்து சுவரில் மாட்டிவிட்டு அழகு பார்த்தாள்.

"அவனை பாக்கட்டுக்குப் படிக்க வைக்கப்போகுறேன்" என்றாள். எனக்கு பேச்சில் அக்கறை குறைந்தது.

"அப்ப ரொம்ப சந்தோசம் நான் வரட்டுமா?" என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்தேன்.

"வந்திட்டு சும்மா போறதுன்னா சங்கடமா இருக்கும் இல்லையா?" என்று சிரித்தாள்.

"இதிலே என்ன சங்கடம்?" என்று நானும் சிரித்தேன். எனக்கு கட்டுக்கடங்காத ஆசை. அவள் எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

கட்டிலுக்குச் சென்று என்னையும் அழைத்தாள். பிறகு இருவரும் கட்டிலிலிருந்து ஒரு பத்து ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினேன். "என்ன பணம் அப்படிச் சீப்படுத்தா? உள்ளே வைங்க" என்றாள் சிரிப்புக்கண்டிப்படன்.

"இல்லை இருக்கட்டும், வச்சுக்கங்க"

"வாங்கறதில்லை" என்றாள்.

"இதிலே என்னவாம்?" என்றேன்.

"இனிமே எனக்கெதுக்கு? தங்கத்துக்கு நல்ல புருசனாக கிடைச்சாச்சு எனக்கு வீடும் நிலமும் இருக்கு."

புறப்பட்ட தயாரானேன். ஆனால் ஒன்று சொல்லவேண்டும் என்று தோன்றியது.

"அன்னைக்குத் தங்கத்தை அழவச்சுட்டேன், தெரியுமா? உங்க சுயநலத்துக்குக்காக தங்கத்தின் வாழ்கையைப் பாழ் பண்ணிட்டிருந்தீங்க என்று அவகிட்ட சொன்னேன்" என்றேன்.

"இது என்ன? அது மனசை யாரெல்லாமோ புண்படுத்தினாங்க. அதனோட கெட்டிக்காரத்தனம் அதைக் காப்பாத்திச்சு! வெறுப்புங்கறது அது மனசுக்கிட்டே வரவே வராது. எல்லாம் மீனாட்சி துணை" என்றாள்.

நான் விடைபெற்று கிளம்பும் நேரம் அவள், "நல்ல பொண்ணாப் பாத்து ஒரு கல்யாணத்தைச் செய்துக்குங்க. அடுத்த தரம் வரப்போ கல்யாணக் காகிதத்தைக் கொடுக்கத்தான் வரணும்" என்று பாரிவோடு சிரித்தபடி சொன்னாள். சிரித்துக் கொண்டே தலையசைத்தேன். கைகூப்பி வணங்கினாள். கவனியாது நடந்தேன். அவள் வீட்டினுள் நுழைந்தாள்.

வீட்டுக்கும் வீட்டை அடுத்திருந்த நீண்ட பள்ளத்துக்கும் நடுவே ஓடிய சாலை வழியே நடந்தேன். கண்ணுக் கெட்டிய தூரமெல்லாம் முழுமதியின் பால் ஒளியில் திளைத்துக் கிடந்தது. பள்ளத்தில் பசும்பூல் அசைவற்றுத் தூங்கியது. அதையடுத்து எல்லையற்ற ஏதேதோ தூர இடங்களை இணைத்தபடி ரெயில்வே தண்டவாளம் படுத்துக் கிடந்தது. நான் நடக்கவும் படுத்துக் கிடந்தபடியே அது முன்புறமும் பின்புறமும் ஓடியது.

நான்
உருவெழுத்து

பிரான்ஸிலிருந்து
வெளிவரும்
காலாண்டிதழ்
புன்னகை

A. Thevathasan
4, Place Roger Salengro
95140 Garges les Gones,
France

கொழும்பிலிருந்து
வெளிவந்திருக்கிறது!
254 வது இதழ்
மல்லிகை
மாத இதழ்
ஆசிரியர் :
டொய்னிக் ஜீவா
201, 1/1, Sri
Kathiresan Veethy,
Colombo 13

சர்வதேசத் தமிழர்
பிரான்ஸ் சிறப்பிதழ்
(மாத இதழ்)
N. S. Pirabu
L. Hervigsv. 69A, 3035 Drammen,
Norway

